

У ВОГНІ

Друга частина трилогії «Голодні ігри»

**СЮЗАННА
КОЛЛІНЗ**

СВІТОВИЙ БЕСТСЕЛЕР

СЮЗАННА
КОЛЛІНЗ

У ВОГНІ

Київ

2011

SUZANNE COLLINS

CATCHING FIRE

Переклад з англійської Катерини Плуґатир

*Моїм батькам Джейн і Майклу Коллінзам
та моїм свекрам Діксі й Марльзу Пріорам
Автор*

Усі права застережені. Жодну частину цієї публікації не можна відтворювати, зберігати в системі пошуку інформації чи передавати в будь-якій формі будь-яким способом — електронним, механічним, ксерокопюванням або іншим способом — без попереднього письмового дозволу власника.

ISBN 978-617-538-060-4

© Suzanne Collins, text, 2009
© Tim O'Brien, jacket art, 2009
© Катерина Плуґатир, переклад, 2011
© ТОВ «Видавництво «Країна Мрій», 2011

ЧАСТИНА 1

ІСКРА

РОЗДІЛ 1

Я стисла в долонях флягу, хоча тепло чаю давно вже розтануло в морозному повітрі. Від холоду в мене за-
клякли м'язи. Якби в цю мить з'явилася згряя диких псів,
я б точно не встигла вилізти на дерево, шукаючи там по-
рятку від нападу. Мені б зараз варто було підвестися,
пройтися, струсити з кінцівок занімілість. Але натомість
я сіла, непорушна, як каміння піді мною. Вранішня
зоря вже почала підсвічувати ліс. Сонцю я не здатна
опиратися. Можу лише беспорядно дивитися, як воно
повільно втягує мене в день, якого я довгі місяці чекала
з острахом.

До полудня в моєму новенькому будинку в Поселенні
Переможців зберуться всі. Репортери, знімальні групи,
навіть Еффі Тринькіт, моя кураторка, — всі вони сьогодні
прокладуть шлях із Капітолія до Округу 12. Цікаво, Еффі
й досі носить дурнувату рожеву перуку чи ризикне вдяг-
нути перуку іншого неприродного кольору вмісне на
честь Туру переможців? На мене чекатимуть й інші. Під
час довгої подорожі потягом капітолійські служки дого-
джатимуть кожній моїй забаганці. Перед публічними
виступами мене причепурюватиме підготовча команда.
Буде й мій стиліст і друг Цинна, що змодельював розкішне
вбрання, яке уперше і звернуло на мене увагу глядачів Го-
лодних ігор.

Моя б воля, я би постаралася цілком забути Голодні
ігри. І ніколи б не згадувала їх уголос. Вдала б, що то мені
наснився поганий сон. Але Тур переможців це унемож-
ливає. Він навмісне запланований поміж щорічними

Іграми: таким чином Капітолій змушує нас не забувати: жаж — зовсім поряд. Щороку нам не лише нагадують про сталеву хватку влади Капітолія, нас зобов'язують це святкувати. А цього року я — одна з зірок шоу. І маю подорожувати з округу в округ, стояти перед натовпом, що позірно вітає, але таємно ненавидить мене, дивитися в очі батькам, чиїх дітей я вбила власноруч...

Сонце піднімалося дедалі вище, тож я присилувала себе підвестися. Всі суглоби ломило, а ліва нога так довго була нерухома, що тільки після кількох кроків я знову її відчула. В лісі я просиділа вже близько трьох годин, але оскільки так і не почала полювати по-справжньому, мені було нічим похвалитися. Ні для мами, ні для моєї маленької сестрички Прим це більше не мало значення. Тепер вони можуть дозволити собі купити м'ясо в місті, хоча всі ми більше любляємо свіжину. А от родина мого найкращого друга Гейла Готорна залежить від сьогоднішньої здобичі, і я не можу їх підвести. Тому я вирушила у півторагодинну прогулянку місцями, де ми поставили капкани. Ще навчаючись у школі, по обіді ми завжди мали час і перевірити наші пастки, і полювати, і набирати ягід, а тоді ще й повернутись у місто і продати здобич. Але тепер Гейл працює у копальні, а мені нема чого робити весь день, тому полювання я взяла на себе.

Зараз Гейл уже, мабуть, у шахті, спускається на нудотному ліфті вглиб землі, де буде ув'язнений поміж пластів вугілля. Я знаю, як воно там, унизу. Щороку в школі, мов на урок, нас водили на екскурсію в копальні. Коли я була маленька, це було просто неприємно. Вузькі тунелі, брудне повітря й задушлива темрява зусібіч. Але потому як у вибуху разом із кількома шахтарями загинув мій батько, я ледь могла примусити себе зробити крок до ліфта. Щорічна екскурсія наводила на мене панічний

жах. Двічі я так нервувала перед походом у копальню, аж мені ставало зле, і мати залишала мене вдома, побоюючись, що я підхопила грип...

Я подумала про Гейла; по-справжньому живим він почувався лише в лісі з його свіжим повітрям, сонячними променями і чистою водою. Не знаю, як Гейл зносить роботу в копальні. Хоча... знаю. Він терпить її, тому що це — мало не єдиний шлях прогодувати матір і молодших братів та сестру. А ось поряд я — з повними цебрами грошей, яких вистачило б, аби прогодувати обидві наші родини, але Гейл не візьме од мене і монетки. Йому навіть важко було згодитися, що я приноситиму м'ясо, незважаючи на те, що сам би він, якби мене вбили на Іграх, підтримував мою маму і Прим. Я сказала йому, що він робить мені послугу, адже я просто з глузду з'їжджаю, коли цілий день сиджу вдома без діла. Навіть за цих умов я ніколи не заносу Готорнам здобич, якщо Гейл удома. Та відтоді як він став працювати дванадцять годин на добу, це просто.

Єдиний день, коли я можу нормально поспілкуватися з Гейлом, це неділя: ми зустрічаємось у лісі, щоб пополювати разом. Для мене це найліпший день тижня, хоч зараз неділя вже більше й не схожа на ті неділі, коли ми ще могли розповісти одне одному про все на світі. Ігри зіпсували навіть це. Я сподіваюся, що мине час і нам знову буде так само легко одне з одним, як і раніше, але щось у мені знає напевне, що надії ті марні. Вороття немає.

У пастках на мене чекала гарна здобич: вісім зайців, дві білки і бобер, що потрапив у хитромудре дротяне сильце, яке змайстрував Гейл. Він просто геній у таких речах: чіпляє сильця до молодих дерев — і петля підсмикує здобич угору, роблячи її недосяжною для

хижаків; майструє тонкі механізми з гіллячок, які як важіль спускають із припони цілі колоди; плете нерети, з яких рибі нізащо не виборсатися... Зібравши дичину, я поновила всі пастки, знаючи напевне, що встановити їх так само точно, як це робить Гейл, у мене все одно не вийде: йому інстинкт підказує, в якому саме місці пробігатиме звір. Це залежить не лише від досвіду. Гейл має справжній природний хист. Це як я здатна поцілити звіра майже в цілковитій темряві й пристрелити напевне, використавши лише одну стрілу.

Коли я повернулась до паркана, що оточував Округ 12, сонце вже підбилося високо. Як завжди, я секунду прислухалась, але не почула характерного дзижчання електричного струму в дротах. Навряд чи його коли-небудь вмикають, хоч паркан повинен бути під напругою весь час. Я пролізла крізь дірку під парканом і опинилась на Леваді. Звідси рукою кинути до моєї домівки. Колишньої домівки. Ми досі утримуємо хату, оскільки її оголосили офіційним помешканням моїх матері й сестри. Якби я померла просто зараз, їм довелось би туди повернутись. Але поки що вони обидві щасливо облаштувались у новому будинку в Поселенні Переможців. Я єдина, хто досі навідується у маленьку хатину, де я зросла. Як на мене, мій справжній дім саме там.

Зараз я там зазвичай перевдягаюся. Змінюю батькову шкіряну куртку на чудове вовняне пальто — воно мені чомусь завжди здається тіснуватим у плечах. Знімаю м'які поношені мисливські чоботи і вдягаю дорогі фабричні черевички. Мати вважає, що людині мого статусу вони пасують набагато краще. Лук і стріли я ховаю в порожнистій колоді в лісі... Незважаючи на те, що час стрімко збігає, в старій хаті я дозволила собі на хвилюку присісти на кухні. Вона видається покинутою без вогню

у печі, без скатертини на столі. Я сумую за своїм колишнім життям. Ми ледь зводили кінці з кінцями, але я знала, що робити, знала, де моє місце в плетиві нашого буття. Як би хотіла я повернутися назад до того життя! Щойно я його згадую, воно здається мені таким спокійним порівняно з теперішнім, коли я така багата і відома — і коли мене так ненавидять посадовці з Капітолія.

Мою увагу привернув нявкіт за дверима чорного ходу. Я відчинила — на порозі стояв Денді, старий брудний кіт Прим. Новий дім йому не до вподоби майже так само, як і мені, і він завжди тікає, коли сестра в школі. Ми ніколи одне одного особливо не любили, але тепер у нас з'явився новий таємний зв'язок. Я впустила kota в хату, дала шматок бобрового сала і навіть трохи почухала Денді за вухами.

— Ти бридкий і ти це знаєш, правда ж? — буркнула я.

Денді тицьнувся носом мені в долоню, вимагаючи ще пестошів, але нам уже був час їти.

— Ну, ходімо.

Однією рукою я підхопила kota, другою тягла свою мисливську торбину, доки ми не опинились надворі. Тут Денді вивернувся з руки, зістрибнув на землю і зник у кущах.

Доки я йшла встеленою вугільним пилом вулицею, черевички намуляли мені пальці. Я зрізала ріг, звернула на задвірки і всього за кілька хвилин дісталась хатини Гейла. Його мати Гейзел саме зігнулася над мийкою; вона побачила мене крізь вікно, витерла руки об фартух і зникла з поля зору, щоб зустріти мене в дверях.

Гейзел мені подобається. Я її поважаю. Вибух, що забрав мого батька, її також залишив без чоловіка з трьома хлопцями на руках, до того ж ось-ось мало народитись немовля. Менш ніж за тиждень після народження

доньки Гейзел вийшла в місто шукати роботу. На шахту вона піти не могла, оскільки треба було глядіти дитину, тож вона почала прати білизну заможних городян. У свої чотирнадцять Гейл, найстарший із дітей, став єдиним годувальником сім'ї. Тоді він зразу підписався на кубики, так звані «тесери», які забезпечували мізерний пайок у вигляді зерна й олії в обмін на те, що Гейлове ім'я зайвий раз занесуть у картки кандидатів у трибути. На додачу до всього вже тоді він був управним мисливцем. Але якби Гейзел не стирала пальці до кісток на пральній дощці, зусиль Гейла було б замало, щоб прогодувати родину з п'ятох. Узимку пальці Гейзел робилися такими червоними й порепаними, що починали кривавитися за найменшого доторку. Вона б і досі мучилась, якби не цілющий бальзам, що готує моя мати. Але Гейзел і Гейл вирішили, що ні хлопчак — дванадцятирічний Рорі та десятирічний Вік, ні маленька чотирирічна Пізонія ніколи не будуть змушені підписуватись на тесери.

Гейзел усміхнулась, побачивши здобич. Взяла в мене бобра та зважила його в руці, тримаючи за хвіст.

— З нього буде гарна печеня.

На відміну від Гейла, вона не мала нічого проти нашої угоди.

— І чудове хутро, — докинула я.

Поряд із Гейзел мені затишно. Ми завжди отак обговорюємо переваги здобичі. Гейзел налила мені велику чашку трав'яного чаю, і я вдячно обхопила її замерзлими пальцями.

— Коли я повернуся з Туру, то, може, братиму іноді з собою на полювання Рорі. Після школи. Навчу його стріляти.

Гейзел кивнула.

— Було б чудово. Гейл також хотів би його дечому навчити. Але він має лише один вихідний, і мені здається, що ліпше проводитиме його з тобою.

Я мимовільно зашарілася. Це, звісно, безглуздо. Ніхто не знає мене краще за Гейзел. Їй відомо, який зв'язок поєднує мене з Гейлом. Я впевнена, раніше багато хто вважав, що врешті-решт ми з Гейлом одружимося, хоча ми приводу для цього не давали. Але це було до Ігор. До того, як другий трибут із нашого округу, Піта Мелларк, оголосив, що шалено в мене закоханий. Наш роман став ключовою стратегією виживання на арені. Насправді для Піти це була не просто стратегія. Що ж це було для мене, я й сама не знала. Але зараз я розумію, хай би що то було, це завдавало болю Гейлу. Коли я думаю про те, що в Турі переможців нам із Пітою знову доведеться вдавати закоханих, у мене крається серце.

Я швидко проковтнула чай, хоч він і був досі надто гарячий, і підвелася з-за столу.

— Я вже піду. Треба привести себе до ладу, щоб перед камерами мати гарний вигляд.

Гейзел обійняла мене.

— Їж побільше і насолоджуйся.

— Обов'язково,— відказала я.

Моєю наступною зупинкою було Горно — ринок, де я зазвичай продаю дичину. Багато років тому тут був склад вугілля, але з часом він занепав і став місцем зустрічі для всіляких нелегальних торгівців, а згодом перетворився на повноцінний чорний ринок. Горно приваблює кримінальників, і думаю, що я й сама до них належу, бо полювання в лісах навколо Округу 12 заборонене щонайменше дюжиною законів і карається на горло.

Я багато чим завдячую людям, які торгують на Горні, хоч вони про це ніколи і не згадують. Гейл розповів мені, що Сальна Сей (стара, котра продає суп) під час минулорічних Ігор збирала гроші, щоб підтримати нас із Пітою. Передбачалося, що участь у цьому братимуть лише завсідники Горна, але багато хто, почувши про збір коштів, забажав приєднатися. Я не знаю точно, скільки зібрали, але вартість кожного подарунка на арені була величезною. Та я знаю напевне — не в останню чергу саме ті гроші врятували мене від смерті.

Мені й досі дивно відчиняти двері ринку з по-рожньою мисливською торбою, не маючи нічого на продаж і відчуваючи на стегні вагу повної кишені монет. Як завжди, я обійшла якнайбільше яток, скупляючи каву, булочки, яйця, прядиво й олію. Потім, згадавши, купила ще три бутлі горілки в однорукої жінки на ім'я Ріпа — жертви нещасного випадку в копальні; Ріпа виявилась достатньо кмітливою, щоб знайти спосіб виживання.

Спиртне не для моєї родини. Воно для Геймітча, який на минулорічних Іграх був нашим із Пітою ментором. Він нелюдимий, грубий і майже повсякчас п'яний. Але завдання своє він виконав добре, навіть більш ніж добре: він домігся того, що за всю історію Ігор уперше дозволили виграти двом трибутам. Отже, для мене не має значення, яка Геймітч людина, йому я також завдячую своїм життям. І ніколи про це не забуду. Я купляю горілку, бо добре пам'ятаю, як кілька тижнів тому в Геймітча закінчився алкоголь, а на Горні спиртного не було, і в нашого ментора стався напад — він тремтів і верещав, відганяючи невідомі кошмари, які бачив тільки сам. Він до смерті налякав Прим, і мені, щиро кажучи, дивитись на нього в такому стані також

було моторошно. Відтоді я купляю спиртне про запас — на випадок дефіциту.

Крей, наш старший миротворець, накупився, коли угадів мене з пляшками. Він значно старший за мене, має кілька срібних пасом у чубі, який зачісує набік, оголюючи яскраво-червоне обличчя.

— Ця штука замічна для тебе, дівчинко.

Він це знає напевне. Він другий після Геймітча пияк — я таких у житті не зустрічала.

— Мати з цього робить настоянки,— байдуже відповіла я.

— Ну, це точно вб'є будь-яку інфекцію,— зронив Крей і кинув Ріпі монетку, щоб вона і йому принесла пляшку.

Коли я нарешті дісталася прилавка Сальної Сей, вирішила підкріпитися, тому сіла і замовила суп — на вигляд гарбузяно-бобовий. Поки я їла, підійшов молоденький миротворець на ім'я Дарій, він також узяв собі порцію. Незважаючи на те, що він — представник влади, до нього я ставлюсь із симпатією. Він ніколи не перевищує своїх повноважень, із ним завжди можна пожартувати. Йому, мабуть, десь за двадцять, але зовні він не набагато старший за мене. В його усмішці та рудому волосі, що стирчить навсідіч, є щось хлоп'яче.

— Хіба ти не повинна вже сидіти у потязі? — спитав він.

— Мене заберуть опівдні,— відповіла я.

— Гадав, ти матимеш кращий вигляд,— промовив він гучним шепотом. Попри кепський гумор, я не стримала усмішки.— Може, хоч стрічку б у волосся вплела, чи що? — Дарій торкнувся моєї коси, і я швидко скинула його руку.

— Не хвилюйся. Коли наді мною попрацюють, мене буде не впізнати,— озвалась я.

— От і добре. Міс Евердін, давайте для переміни покажемо нашому маленькому округу, що йому є чим пишатися. Еге ж?

Він удавано-осудливо кивнув мені на Сальну Сей і пішов геть, щоб приєднатися до своїх приятелів.

— Миску поверни! — гукнула йому навздогін Сальна Сей сміючись і тому не дуже суворо.

— Гейл прийде тебе проводити? — спитала вона мене.

— Ні, його немає в списку,— відповіла я.— Та ми бачилися з ним у неділю.

— Я думала, він очолить список. Він же твій кузен,— скривилась вона.

Це ще одна брехня, яку вигадав Капітолій. Коли ми з Пітою на минулорічних Іграх ввійшли у вісімку фіналістів, зі столиці в округи послали репортерів, щоб зняти про нас ролики. Коли постало питання про моїх друзів, всі скерували репортерів до Гейла. Але Гейл, мій найкращий друг, міг поставити під сумнів роман, який ми з Пітою розіграли на арені. Занадто Гейл вродливий і мужній, до того ж він не волів мило усміхатися перед камерами. Ми з ним трохи схожі, але зовсім уже трохи. Маємо однаковий погляд жителя Скиби. В нас обох темне пряме волосся, оливкова шкіра, сірі очі. Й от якийсь геній назвав Гейла моїм двоюрідним братом. Я й не знала про це, доки не повернулась додому, аж тут на платформі мама каже:

— Кузени чекають тебе не дочекаються!

Я обернулась і побачила Гейла, Гейзел і всіх малюків. То що ж мені було робити? Лише підтримати легенду.

Сальній Сей відомо, що ми не родичі, але здається, що навіть люди, які знають мене змалечку, про це забули.

— Не можу дочекатися, коли вже все скінчиться,—
прошепотіла я.

— Знаю,— відказала вона.— Але кінця не діста-
тися, якщо не пройти всієї дороги. І краще тобі не
запізнюватись.

Я попрямувала до Поселення Переможців. З неба
почав зриватися дрібний сніжок. Від міської площі
до селища заледве півмилі пішки, але це мов абсолютно
інший світ.

Це окрема територія, побудована серед чудових
садів — сама зелень і квіти. Тут розташовано дванадцять
будинків, кожен із яких міг би вмістити з десяток хаток,
де я виросла. Дев'ять будинків досі порожні. Три заселені
належать Геймітчу, Піті й мені.

Будинки, в яких живемо я з родиною і Піта, випромі-
нюють жар життя. Вікна світяться, з димаря клубочиться
дим, на честь Свята врожаю вхідні двері прикрашають ві-
ночки яскраво розфарбованого колосся. А от від будинку
Геймітча, попри всі старання управителя, віє запустінням
і занедбаністю. Біля Геймітчевих дверей я обхопила себе
руками, знаючи, що чекає на мене всередині, штовхнула
їх ногою і ввійшла.

Одразу ж ніс бридливо зморщився. Геймітч від-
мовляється впустити в будинок бодай когось, щоб по-
прибиратися, а сам мало що робить. Роками запахи
спиртного та блювотиння, вареної капусти та підгорілого
м'яса, невипраної білизни та мишачих екскрементів
перемішувались і нарешті утворили такий сморід, що
від нього мені сльози на очі навертаються. Я проди-
ралася крізь куди поймаваних обгортки, битого скла
й кісток, знаючи, де шукати Геймітча. Так і є: він сидить
за кухонним столом, розкинувши руки, голова в калюжі
горілки, і хропить.

Я штовхнула його в плече.

— Вставайте! — голосно промовила я, тому що знала: іншого шляху добудитися Геймітча немає. На хвилину його хропіння урвалося, ніби в німому запитанні, а тоді знову поновилось. Я штовхнула його дужче.

— Геймітчу, прокидайтеся! Сьогодні починається Тур!

Я відчинила вікно і глибоко вдихнула свіже повітря знадвору. Переступивши сміття на підлозі, відкопала жерстяний чайник і налила в нього води з-під крана. Піч ще трохи тліла, і мені вдалося роздмухати з кількох вуглинок невеличке полум'я; я насипала в чайник розчинної кави — небагато, але достатньо, щоб напій вийшов міцним, і поставила чайник закипати.

Геймітч і досі був мертвий для світу. Оскільки нічого не спрацювало, я налила в таз крижаної води, вихлюпнула Геймітчу на голову і відскочила вбік. З його горла вихопився дикий тваринний рик. Геймітч підскочив, віджбурнув стілець футів на десять і вихопив ножа. Я й забула, що мій колишній ментор завжди спить із ножем у руках. Слід було спершу витягнути ніж із пальців Геймітча, але голова моя була забита іншим. Кілька секунд, доки не спам'ятався, він брудно лаявся й розмахував ножем. Потім витер обличчя рукавом сорочки і розвернувся до підвіконня, на якому сиділа я — на той раз, якщо доведеться швидко тікати.

— Що це ти робиш? — пробурмотів він.

— Ви попросили мене збудити вас за годину до того, як прийдуть телевізійники, — відповіла я.

— Що? — вирячився він.

— Ви так сказали, — наполягала я.

Схоже, він нарешті згадав.

— А чого я весь мокрий?

— Я не могла вас добудитися,— сказала я.— Слухайте, якщо вам потрібна нянька, покличете краще Піту.

— Навіщо мене кликати?

На сам звук Пітиного голосу в мене всередині аж похололо — від провини, журби та страху. І суму. Крім усього іншого, я сумую за ним. Але в мені бореться за багато почуттів, щоб туга взяла гору.

Піта попрямував до столу; в сонячних променях на його русьвому волоссі блискотів сніг. Піта здавався дужим і здоровим, зовсім не схожим на того зголоднілого, хворого хлопця, яким був на арені; кульгавість майже не впадала в око. Він поклав на стіл буханець свіжоспеченого хліба і простягнув руку до Геймітча.

— Я, може, і просив збудити мене, але не так, щоб я підхопив пневмонію,— буркнув Геймітч і віддав Піті ножа. Зняв брудну сорочку — під нею виявилася така сама брудна майка — і витерся її сухою частиною.

Піта посміхнувся, змочив ніж у горілці, потім витер лезо краєчком футболки і почав скибочками кряти хліб. Піта підгодовує нас свіжою випічкою. Я полюю. Він пече. Геймітч п'є. Кожен із нас знаходить спосіб бути при ділі, тримати думки про часи нашого суперництва на Іграх при собі. Піта простягнув окраєць Геймітчу, й аж тоді вперше поглянув на мене і спитав:

— Хочеш скибку?

— Ні, я пообідала на Горні,— мовила я у відповідь.— Але все одно дякую.

Мій голос звучав холодно — як чужий. Таким він зробився відтоді, як камери припинили знімати наш із Пітою щасливий поворот додому і ми вернулися до справжнього життя.

— Немає за що,— промовив Піта сухо.

Геймітч жбурнув сорочку на купу сміття.

— Бр-р-р. Перед шоу вам двом слід підігріти свої стосунки.

І він, звісно, мав рацію. Глядачі чекатимуть на закоханих Ромео і Джульєтту, що перемогли в Голодних іграх. А не на парочку, яка насилу може поглянути одне одному в очі. Та я спромоглася вимовити тільки одне:

— Геймітчу, прийміть ванну.

А тоді вистрибнула у вікно і попрямувала через газон додому.

Сніг уже вщухав, і за мною тяглася стежка з відбитків. Біля вхідних дверей, перш ніж увійти, я зупинилась обтруситися. Мати прибирала день і ніч, щоб до приїзду телевізійників усе було ідеально, тож було б свинством затоптати блискучу підлогу. Не встигла я переступити поріг, як мама вже опинилась біля мене і притримала за руку, ніби зупиняючи.

— Не бійся, я зніму черевики просто тут,— промовила я, залишаючи взуття на килимку.

Мати дивно, якось хрипко розсміялась і взяла в мене з плеча торбину з покупками.

— Це ж лише сніг. Гарно погуляла?

— Погуляла?

Вона ж чудово знає, що я провела півночі в лісі... Й аж тут я угледіла чоловіка, який стояв позаду неї в кухонних дверях. Мені вистачило одного погляду на його бездоганний костюм та ідеальні риси обличчя, щоб зрозуміти, що він із Капітолія. Щось не так.

— Надворі мов ковзанка. Стає і справді слизько.

— Дехто приїхав перемовитися з тобою,— промовила мати. Її обличчя зблідло — я бачила, як вона силку-

— Я думала, всі будуть тут не раніше опівдня,— я вдала, що не усвідомляю, в якому вона стані.— Цинна завітав раніше, щоб допомогти мені зібратися?

— Ні, Катніс, це...— почала була мати.

— Сюди, будь ласка, міс Евердін,— промовив чоловік. Він жестом припросив мене у бібліотеку. Дивно, коли тебе супроводжують у власному будинку, але я знала, що ліпше мені утриматись від коментарів.

Поки ми йшли, я через плече заспокійливо всміхнулась матері. «Либонь, додаткові вказівки щодо Туру». Мені надсилали чимало інформації про маршрут подорожі, а головне — якого протоколу слід дотримуватись у тому чи тому окрузі. Та коли ми підходили до дверей — дверей, яких я досі не бачила зачиненими,— в голові вихором закрутились думки. *Хто там? Чого від мене хочуть? Чому мати така бліда?*

— Заходьте,— промовив чоловік із Капітолія, який провів мене до дверей.

Я повернула поліровану мідну ручку і ступила в бібліотеку. В ніс ударили суперечливі аромати — троянд і крові. Невисокий на зріст сивочолий чоловік, який видався мені смутно знайомим, читав книжку. Він підніс пальця, ніби кажучи: «Хвилиночку». Потім розвернувся — і моє серце скажено закалатало.

Я дивилась у зміїні очі президента Снігоу.

Мені здавалося, що президент Снігоу може стояти тільки на тлі мармурових колон, прикрашених велетенськими прапорами. Я була вражена, угледівши його в кімнаті посеред звичайних меблів. Ніби, знявши покришку з каструлі, виявила там отруйну гадюку замість тушкованого м'яса.

І що він тут робить? Я пригадала дні відкриття попередніх Турів переможців. Пам'ятаю трибунт-переможців, а також їхніх менторів і стилістів. Іноді з'являлись навіть деякі високопосадовці. Але президента Снігоу я не бачила жодного разу. Він відвідує лише врочистості в самому Капітолії. Крапка.

Якщо він подолав таку відстань від столиці, це могло означати лише одне. В мене великі неприємності. Якщо я втрапила в халепу, то і моя родина також. Я здригнулась — у голові майнула думка про те, як близько зараз мої мама й сестра до чоловіка, якому я осоружна. І завжди такою буду. Адже я перехитрувала його садистські Голодні ігри, пошила Капітолій у дурні, а отже, підірвала його авторитет.

А я лише намагалася зберегти життя собі та Піті — оце й усе. Моє бунтарство — то чистісінький збіг. Проте якщо Капітолій постановив, що тільки один трибунт може одержати перемогу, гадаю, сама лише спроба оскаржити це вже може вважатися бунтом. Для мене єдиним виходом було вдавати, що я з глузду з'їждаю від кохання до Піти. Щоб нам обом зберегли життя. Коро-

додому — попрощатися нарешті з камерами і залишитися на самоті. До сьогодні.

Може, на мене вплинув якийсь новий вигляд будинку, чи шок від того, що я постала перед президентом, чи наше з ним обопільне усвідомлення, що він одним помахом руки здатен мене знищити, але я почувалася вдома чужою. Ніби це його будинок, а я в ньому — непрохана гостя. Тож я не привітала президента і не запропонувала сісти. Я взагалі не промовила ні слова. Поводилася так, ніби він — справжній отруйний змій. Стояла незворушно, втупивши в нього очі, і прораховувала варіанти відступу.

— Думаю, ми значно спростимо ситуацію, якщо домовимось не брехати одне одному,— промовив президент.— Що ви з цього приводу думаєте?

Я гадала, що мій язик відсох і що мені відібрало мову, тому дуже здивувалася, почувши власний рівний голос:

— Так, думаю, це заощадить час.

Президент Снігоу посміхнувся, і я вперше звернула увагу на його вуста. Я очікувала побачити зміїні губи, не здатні балакати. Але вони виявились пухкими, тільки от шкіра була занадто сильно напнута. Цікаво, йому рот підправляли, щоб зробити президента привабливішим? Якщо так, то він змарнував час і гроші, бо привабливості підтяжка йому не дала.

— Мої радники занепокоєні тим, що з вами може бути нелегко, але ж ви не збираєтеся завдавати мені клопотів, правда? — спитав він.

— Не збираюсь,— відказала я.

— Я їм те саме торочив. Запевнив, що дівчина, яка пішла на такі крайнощі, щоб вижити, не відштовхуватиме життя двома руками. Крім того, їй потрібно піклуватися про свою родину. Про матір, сестру та всіх... кузенів.

З того, як він розтягнув слово «кузенів», можу заприсягнутися: він у курсі, що ми з Гейлом не належимо до одного генеалогічного древа.

Що ж, карти розкриті. Може, це навіть на краще. Я не дуже добре розуміюся на двозначних погрозах. Волю знати, які ставки.

— Давайте присядемо.

Президент Снігоу сів біля великого полірованого дубового столу, за яким Прим робила уроки, а мати підраховувала прибутки. Займати це місце (як, власне, і весь наш дім) президент не має права — і водночас має повне право. Я сіла навпроти нього на різьблений стілець із прямою спинкою. Стілець був зроблений для людини вищої на зріст, тож до землі я діставала лише кінчиками пальців.

— Міс Евердін, у мене з'явилася проблема, — почав президент Снігоу. — Проблема, яка виникла в ту мить, коли ви знайшли на арені отруйні ягоди.

Так, тоді я припускала: якщо продюсерам Ігор доведеться обирати між нашим із Пітою подвійним самогубством, яке означатиме, що переможця не буде взагалі, і рішенням дарувати нам обом життя, вони оберуть друге.

— Якби старший продюсер, Сенека Крейн, був мудріший, він одразу ж вибив би ці нісенітниці з вашої голови. Але йому не пощастило — він виявився сентиментальним. Тому ви тут. А тепер угадайте, де зараз він? — запитав президент.

Я кивнула, тому що з його інтонації було очевидно, що Крейна стратили. Мені в обличчя ще дужче війнуло пахощами троянд і крові, бо тепер нас із президентом розділяв лише стіл. У лацкан його піджака була застромлена троянда — це пояснювало, звідки взявся квітковий

аромат, але квіти, мабуть, були генетично модифіковані, оскільки проста квітка так сильно пахнути не може. Щодо крові... я не знаю.

— Після цього нам залишалось хіба дотримуватися вашого хитрого сценарію. І ви, до речі, досить добре зіграли шалено закохану школярку. Мешканців Капітолія ви точно переконали. На жаль, не всі в округах попалися на ваш гачок,— провадив президент.

Напевно, на моєму обличчі відбився подив, бо він миттю відреагував:

— Так, ви цього, звісно ж, не знали. Доступу до інформації про настрій в інших округах у вас не було. Хай там як, у кількох округах люди трактували ваш маленький трюк із ягодами як прояв бунту, а не кохання. І якщо дівчина з Округу 12 може кинути виклик Капітолію і залишитись неушкодженою, що заважає іншим учинити так само? — спитав він.— Що заважає, скажімо, збунтуватися?

Спливало кілька секунд, перш ніж до мене дійшов зміст його останніх слів. А тоді на мене звалився увесь тягар розуміння.

— То вже були заворушення? — спитала я, водночас налякана й підбадьорена такою можливістю.

— Поки що ні. Але вони будуть, якщо стан речей не зміниться. А заворушення, як відомо, ведуть до революцій.

Президент Снігоу потер точку над лівою бровою — в тому самому місці й у мене боліла голова.

— Ви хоч уявляєте собі, що це означатиме? Скільки людей загине? І в яких умовах залишаться ті, що виживуть? Хай які тертя виникають у народу з Капітолієм, повірте мені на слові, якщо послабити владу в округах бодай на короткий час, уся система полетить шкереберть.

Я була приголомшена прямою, ба навіть щирістю його мови. Ніби основною його турботою був добробут мешканців Панему, в той час як правдою тут і не пахло. Не знаю, як я наважилася промовити наступні свої слова:

— Мабуть, система дуже нестійка, якщо пригорща ягід здатна її зруйнувати.

Довгу мить президент вивчав мене. А потім просто відповів:

— Так, вона нестійка, але не в тому сенсі, який маєте на увазі ви.

Пролунав стукіт у двері, і президент підвів голову.

— Матір питає, чи не хочете ви чаю?

— Так. Я хочу чаю,— відповів президент.

Двері прочинилися ширше, на порозі стояла мама, тримаючи тацю з порцеляновим чайним сервізом, із яким вона приїхала на Скибу, коли вийшла заміж.

— Поставте тут, будь ласка.

Президент відсунув книжку на краєчок столу і показав на середину.

Мати поставила на стіл тацю — тут були чайник, чашки, вершки, цукор і тарілка з печивом, прикрашеним квіточками м'яких кольорів. Лише Піта вміє робити таку глазур.

— Який гостинний жест! Знаєте, люди часто забувають, що президентам також потрібно їсти,— мило промовив президент Снігоу.

Ну, бодай це дозволить матері трохи розслабитися.

— Може, принести вам щось іще? Я можу приготувати щось суттєвіше, якщо ви зголодніли,— запропонувала вона.

— Ні, дякую. Все чудово,— відповів президент, ясно

Мати кивнула, кинула на мене швидкий погляд і вийшла. Президент Снігоу налив дві чашки — собі й мені, в свою додав ще цукру та вершків, а потім довго розмішував чай. Я відчувала, що він уже сказав усе, що хотів, і тепер чекає на мою відповідь.

— Я не хотіла піднімати бунт,— промовила я.

— Я вам вірю. Та байдуже. У виборі гардероба ваш стиліст виявився пророком. Катніс Евердін, дівчино у вогні, ви кинули іскру, яка, якщо її занедбати, може розростися до пекельного вогню, що зруйнує Панем,— відказав він.

— То чому б вам просто не вбити мене? — випалила я.

— Публічно? — перепитав він.— Підлити палива у вогонь?

— Тоді влаштуйте нещасний випадок,— сказала я.

— І хто на це купиться? Тільки не той, хто дивився Ігри.

— Тоді просто скажіть, що мені робити, і я це зроблю,— буркнула я.

— Якби ж усе було так просто,— президент узяв печиво з квіточками і почав його роздивлятися.— Яке миле. Це ваша мати пекла?

— Це Піта.

І вперше я відчула, що не можу витримати президентового пильного погляду.

Я простягла руку по чай, але швидко поставила чашку на місце — вона зацокотіла на тарілочці. Щоб приховати це, я миттю схопила печиво.

— Піта. І як там поживає ваше кохання на все життя? — спитав президент Снігоу.

— Добре,— кивнула я.

— І коли ж саме він зрозумів ступінь вашої до нього байдужості? — не припиняв розпитувати мій візаві, зануривши печиво в чай.

— Я не байдужа до нього,— промовила я.

— Але не така вже й закохана, як змусили повірити всю країну,— провадив він.

— Як вам знати? — і далі опиралась я.

— Та вже знаю,— відповів президент.— І якби я був єдиною людиною, яка має сумніви щодо вашого кохання, не довелося б мені їхати в таку далечинь. А як там ваш красунчик кузен?

— Я не знаю... не знаю...— задихнулась я від обурення розмовою — обговоренням із президентом Снігоу моїх почуттів до двох найближчих мені людей.

— Не мовчіть, міс Евердін. От його я легко можу вбити, якщо ми з вами не дійдемо згоди. Ви не робите його послуги, щезаючи з ним у лісі щонеділі.

Якщо президент знає про ліс, що ще може бути йому відомо? І звідки взагалі він про все дізнався? Чимало людей могло розбовкати, що ми з Гейлом по неділях полюємо. Після кожного полювання ми вертаємося з повними торбами дичини. Вже багато років поспіль. Але питання в тому, що, на думку президента, відбувається в лісах навколо Округу 12. Безперечно, там за нами не стежать. Чи стежать? Невже за нами пантрують повсякчас? Це неможливо. Принаймні людина не може стежити за нами. Мабуть, камери? Досі мені таке й на думку не спадало. Ліс завжди був нашим притулком, місцем, де Капітолій не в змозі нас дістати, де ми могли висловити все, що думаємо, і бути тими, хто ми є насправді. Принаймні до Ігор. Якщо після них за нами стежили, то що побачили? Хлопця і дівчину, які полюють і заодно висловлюють крамольні думки щодо Капітолія — так. Але не двох закоханих — а це, здається, і є козир президента Снігоу. Проте тут нам нічого не загрожує. Хіба що... хіба що...

Було одного разу. Все сталося швидко й неочікувано, але так було.

Потому як ми з Пітою повернулися додому з Ігор, спливало кілька тижнів, перш ніж я побачилася з Гейлом наодинці. Спочатку тривали примусові святкування. Бенкет на честь переможців, куди були запрошені тільки найвищі посадовці. Свято для всього округу — з безкоштовною їжею та артистами з Капітолія. День добродійності, перший із дванадцятьох, коли кожному жителю округу доставляли пакунки, повні харчів. Мій улюблений день. Так чудово споглядати голодних дітлахів, що бігають по Скибі, розмахуючи банками з яблучним пюре, м'ясними консервами і навіть льодяниками. А вдома вже чекають мішки з зерном і каністри з олією — їх не дотягнеш власноруч... Знати, що впродовж року раз на місяць усі знову отримають такий самий пайок. Це був чи не єдиний раз, коли я майже зраділа своїй перемозі на Іграх.

Під час церемоній і заходів, коли репортери документували кожен мій рух, а сама я сиділа в президії, висловлювала нескінченні подяки й публічно цілувала Піту, особистого життя в мене не було зовсім. Минуло кілька тижнів — і все нарешті почало затихати. Знімальні групи й репортери зібрались і поїхали додому. Відтоді наші стосунки з Пітою стали прохолодними. Моя родина оселилась у новому будинку в Поселенні Переможців. Шахтарі спустилися в копальні, діти пішли в школу: повернулося звичне життя Округу 12. Я почекала, доки на обрії зовсім розвидніє, і якось у неділю, не сказавши нікому, прокинулася ще до схід сонця і втекла в ліс.

Погода і досі була теплою, тож куртка мені не знадобилась. Я взяла з собою торбу, напхану всілякою смакотою: тут були і холодне курча, і сир, і свіжий хліб, і апельсини.

В нашому колишньому будинку я перевзулась у свої мисливські черевики. Як завжди, напруга на паркані була вимкнена, тому я легко прослизнула в ліс і відшукала свій лук і стріли. Я вирушила на наше з Гейлом місце, де ми снідали на Жнива, які вирішили мою долю — я опинилася на Голодних іграх.

Я прочекала щонайменше дві години. Вже була подумала, що за тижні моєї відсутності Гейл вирішив мене зректися. Що я йому байдужа. Навіть що він ненавидить мене. Думка про те, що я втрачаю мого найкращого друга, єдину людину, якій я могла довірити свої секрети, була невимовно болючою. Ні, тільки не це, на додачу до всього, через що я вже пройшла! Я відчула, як очі мої наповнюються сльозами, а в горлі стає клубок — як завжди, коли я засмучена.

Аж тут я підвела голову і побачила його; він стояв за кілька кроків од мене і спостерігав. Без жодної думки я підскочила й обійняла його, сміючись і плачучи водночас. Він пригорнув мене так міцно, що я не могла зазирнути йому в обличчя, і сплигло чимало часу, перш ніж Гейл відпустив мене — і то лише тому, що на мене напала страшенна гикавка і слід було негайно ковтнути води.

Того дня ми робили те, що й завжди. Снідали. Полювали, рибалили і збирали ягоди. Балакали про людей у місті. Але не про нас: не про Гейлову нову роботу на шахті, не про час, який я провела на арені. Просто про все на світі. Коли ми опинилися біля найближчої до Горна лазівки в паркані, я і справді повірила в те, що все може бути, як раніше. Що ми зможемо жити так, як жили. Відтоді як у нас удома з'явилась купа їжі, я вирішила віддавати всю здобич Гейлові на продаж... Я сказала йому, що сьогодні не піду на Горно (хоч і мріяла туди

потрапити), бо не попередила ні матір, ні сестру, що йду на полювання, тож вони, либонь, хвилюються. А тоді, геть неочікувано, бо я щось торочила про нові капкани, Гейл узяв моє обличчя в долоні й поцілував.

Я була зовсім до цього не готова. Можна подумати, що після всіх годин, проведених із Гейлом, коли я спостерігала, як він говорить, сміється й насупляється, важко не здогадатися, які в нього вуста. Але я навіть не могла собі уявити, які вони теплі, коли торкаються моїх. Або які в нього руки — вони завиграшки можуть встановити найскладнішу пастку, вони так легко полонили мене! По-моєму, я зронила якийсь гортанний звук, і ще смутно пам'ятаю, як стисла руки в кулаки і вперлась Гейлові у груди.

Він відпустив мене і промовив:

— Я мав це зробити. Бодай раз.

І пішов.

Незважаючи на те, що сонце сідало і, мабуть, моя родина вже і справді хвилювалась, я вместилася під деревом неподалік паркана. Я силкувалася зрозуміти, як я сприйняла поцілунок — сподобався він мені чи розлютив, але я тільки й пам'ятала дотик Гейлових вуст і аромат апельсинів, якими пахла його шкіра. Було безглуздо порівнювати цей поцілунок із тими, якими ми обмінювалися з Пітою. Я й досі не визначилася, чи їх узагалі можна вважати за поцілунки. Нарешті я рушила додому.

Того тижня я ставила капкани та приносила здобич Гейзел. Але Гейла до неділі не бачила. Я заготувала цілу промову: мовляв, хлопець мені не потрібен, і заміж я взагалі не збираюсь, — але так і не виголосила її. Гейл поведився так, ніби нічого не трапилось. Можливо, він і чекав, що я скажу бодай щось. Чи поцілую його

у відповідь. Натомість я також удала, що нічого не трапилось. Але це таки було. Гейл зруйнував якийсь невидимий бар'єр між нами, а з ним — і мою надію на повернення нашої старої безтурботної дружби. Хай що там я вдавала, але більше не могла дивитись на його уста байдуже...

Ці думки майнули в моїй голові за одну секунду, а президент Снігоу, зронивши свою погрозу вбити Гейла, втупив у мене погляд. Якою ж я була дурепою, коли думала, що Капітолій забуде про мене, тільки-но я повернусь додому! Можливо, про ймовірні заворушення я і не знала. Але ж я знала, що влада на мене розлючена. І замість поводитись максимально обережно, як того вимагала ситуація, що я робила? З точки зору президента, я почала ігнорувати Піту й надала перевагу товариству Гейла, ще й демонструвала це перед усім округом. І через цю мою поведінку для Капітолія стало очевидно, що я фактично його дражню. А тепер через мою необачність Гейл і вся його родина в небезпеці, та й моя родина також, і Пітина.

— Будь ласка, не чіпайте Гейла,— прошепотіла я.— Він просто мій друг. Він був моїм другом багато років. І все. До речі, зараз усі думають, що ми двоюрідні.

— Мене цікавить лише, як це впливає на розвиток ваших стосунків із Пітою і як це позначиться на настроях в округах,— відповів президент.

— Упродовж Туру усе буде, як раніше. Я буду такою самою закоханою, як і була,— відповіла я.

— Як і є досі,— виправив мене президент Снігоу.

— Як і є досі,— підтвердила я.

— І навіть дужче, якщо ми хочемо запобігти заворушенням,— докинув він.— Тур — ваш єдиний шанс повернути все на свої місця.

— Я знаю. Я все зроблю. Переконаю мешканців округів, що я не кидала виклик Капітолію, а просто була шалено закохана,— відповіла я.

Президент Снігоу підвівся й витер пухкі губи серветкою.

— Цілься вище.

— Що ви маєте на увазі? Куди — вище? — перепитала я.

— Переконай *мене*,— була відповідь. Він поклав серветку і підхопив зі столу свою книжку. Я не дивилась, як він іде до дверей, тож здригнулася, коли він прошепотів мені на вухо.

— До речі, я знаю про поцілунок.

А потім двері з клацанням зачинилися.

Запах крові... він був у його подиху.

«Як він це робить? — думала я. — П'є її?» І я уявила, як президент потягує з чашки кров. Занурює туди печиво, дістає, а з нього крапає червоне.

За вікном, м'яко і тихо, ніби кішка замуркотіла, ожив автомобіль і щез удалині. Зник, як з'явився, — непомітно.

Здавалося, кімната повільно обертається навколо мене якимись кривобокими колами, і я подумала, що, мабуть, я непритомнію. Я гойднулась уперед і схопилась однією рукою за стіл, а другою і далі стискала чудове Пітине печиво. Здається, колись воно було оздоблене тигровою лілією, але зараз перетворилось на купу крихт у моєму кулаці. Я навіть не усвідомлювала, що розчавила його, — гадаю, мені просто було необхідно за щось ухопитися, коли світ вислизнув у мене з-під ніг.

Візит президента Снігоу. Округи на межі бунту. Пряма погроза, що Гейл помре, а за ним й інші. Всі, кого я люблю, приречені. І як знати, хто ще розраховуватиметься за мої вчинки? Хіба що під час Туру я поверну все на свої місця. Зможу притлумити незадоволення в округах і заспокоїти президента. Але як? Довівши всій країні, що я кохаю Піту Мелларка, щоб ні в кого не залишилось ані тіні сумнівів.

«Я не зможу цього зробити, — подумала я. — Не настільки з мене гарна акторка».

А ось Піта — актор чудовий, а ще він привабливий. Він здатен примусити людей повірити в будь-що. І я,

стуливши рота, сідаю позаду і дозволяю йому перебрати балачки на себе. Але не Піті потрібно довести свою відданість. А мені.

З коридору долинула легка та швидка хода матері.

«Вона не повинна здогадатися,— подумалось мені.— Ні про що».

Я швидко струсила крихти печива з долоні на тачку і сьорбнула чаю.

— Катніс, усе гаразд? — спитала мама.

— Так, цілком. Нам ніколи не показували цього по телевізору, але президент Снігоу завжди відвідує переможців перед Туром, щоб побажати їм успіху,— відповіла я впевнено.

Материне обличчя розгладилося від полегшення.

— Ох, а я вже була подумала, що в нас неприємності.

— Та ні,— сказала я.— Неприємності почнуться, коли моя підготовча команда побачить, як я відростила брови.

Мати розсміялась. А я подумала, що вороття немає — ще відтоді, як в одинадцять років я взяла на себе відповідальність за родину. Я завжди змушена буду захищати її.

— Давай я наповню тобі ванну? — запропонувала вона.

— Давай, чудово,— відповіла я — і миттю зауважила, як вона зраділа.

Повернувшись додому, я постаралась налагодити стосунки з матір'ю. Повсякчас просила її щось для мене зробити замість відхилити її допомогу, як я зі злості чинила багато років поспіль. Віддавала їй усі гроші, які виграла. Часто обнімала її, а не просто терпіла її обійми, як раніше. Час, проведений на арені, змусив мене усвідомити, що пора вже припинити карати її за те, чого

вона не може виправити,— за ту депресію, яка розчавила її, коли помер батько. Бо іноді з людьми трапляється таке, до чого вони просто не готові й тому не здатні з цим упоратись.

От як я, наприклад. Зараз.

До речі, коли я повернулася в округ, мати зробила одну чудову річ. Потому як рідні та друзі привітали мене й Піту на вокзалі, репортери почали ставити питання. Хтось поцікавився у матері, що вона думає про мого нового хлопця, а вона відповіла, що Піта, звісно, поведився чемно, як і має поводитись вихований юнак, але я ще замала для хлопців. Сказала й уважно поглянула на Піту. Звідусіль залунав сміх, і хтось із журналістів зронив: «У деякого проблеми»,— а Піта відпустив мою руку і відступив на кілька кроків убік. Цього вистачило ненадовго — на нас тиснули, й ми змушені були вдавати закоханість і далі, але її слова дозволили нам поводитися стриманіше, ніж у Капітолії. І можливо, це стане виправданням, чому я так мало часу проводила в товаристві Піти відтоді, як знімальні групи поїхали.

Я попрямувала нагору до ванної кімнати, де на мене вже чекала паруюча ванна. Мати додала трохи сушених трав, і в повітрі витав приємний аромат. Ми не звикли до такої розкоші — відкручуєш кран, а звідти ллється необмежена кількість гарячої води. В хатині на Скибі ми мали тільки холодну воду, і щоб скупатися, слід було гріти її на вогні. Я роздяглася, занурилася в оксамитову воду — мати ще й олії якоїсь додала — і спробувала зібратись на думці.

По-перше, кому розповісти, якщо взагалі комусь варто розповідати. Не мамі й не Прим — це очевидно: вони лише страшенно розхвилюються. І не Гейлу. Навіть якби я отримала змогу з ним перемовитися. Та й у будь-якому

разі, що він робитиме з цією інформацією? Якби він був сам, я могла б переконати його втекти. Певна річ, він здатен вижити в лісі. Але він не сам і нізачо не полишить родину. Чи мене. Коли я повернусь додому, змушена буду сказати йому, чому наші з ним неділі вже в минулому, але зараз я про це думати не можу. Тільки про свій наступний крок. До речі, Гейл зараз такий розлючений на Капітолій, що іноді мені здається: він здатен сам підняти бунт. Все, що йому потрібно,— це привід. Ні, нікому, хто зостається в Окрузі 12, я нічого не казатиму.

Залишаються тільки три особи, яким я можу цілком довіряти, і перший із них — Цинна, мій стиліст. Але думаю, що Цинна вже в групі ризику і тому я не хочу створювати йому додаткові проблеми, поділившись своєю таємницею. Ще є Піта, мій партнер у шахрайстві, але як почати розмову про таке? «Гей, Піто, пам'ятаєш, я тільки прикидалася, що буцімто кохаю тебе? Слухай, давай про це забудемо і вдамо, що ми ще дужче закохані одне в одного, а то президент погрожував убити Гейла».

Ні, так я вчинити не можу. До того ж Піта чудово зіграє свою роль незалежно від того, знатиме він про щось чи ні. Залишається Геймітч. П'яний, дратівливий, злий на всіх Геймітч, на якого я нещодавно вилила миску крижаної води. В його обов'язки як мого ментора на Іграх входило зберегти мені життя. Сподіваюся, що він і зараз на це згодиться.

Я ковзнула під воду, дозволяючи їй відрізати всі зовнішні звуки. Як мені хотілося, щоб ванна розширилась і я могла вільно поплавати, як колись спекотними літніми неділями в лісі з батьком! Ті дні були особливими. Ми вирушали рано-вранці й заходили далі, ніж зазвичай,— аж до маленького озерця, на яке батько натрапив під час полювання. Навіть не пам'ятаю, як я вчилася плавати:

коли батько навчив мене, я була ще зовсім крихітна. Зате пам'ятаю, як ми пірнали, робили під водою сальто та плескалися. Пригадую під пальцями мулисте дно озера. Аромати квітів і зелені. Пам'ятаю, я лежала на спині (як от зараз) і дивилась у блакитне небо, а вода приглушувала шум лісу. Батько ставив сильця на водоплавних птахів, які гніздилися уздовж берега, а я збирала яйця і трави, і вдвох ми копали на мілководді корінці стрілолиста — рослини, яку індіанці називали «катніс» і на честь якої батько охрестив мене. А ввечері, коли ми повертались, мати вдавала, що не впізнає мене — така я була чиста. Потім вона готувала чудову вечерю з тушкованої качки й печених бульбин стрілолиста з підливою.

Я ніколи не брала Гейла з собою на озеро. Хоча могла б. Дорога туди забирає чимало часу, але качки — така легка здобич, що цілком компенсують змарнований на дорогу час. Але озеро було єдиним місцем, яке я не хотіла ні з ким ділити, яке належало лише нам із батьком. По закінченні Ігор, коли справ у мене стало зовсім небагато, я кілька разів навідувалася туди. Поплавати в озері й досі було приємно, але здебільшого візити туди мене пригнічували. За останні п'ять років озеро — на диво — зовсім не змінилось, а ось я змінилася до невпізнанності...

Навіть під водою я зачула звуки метушні. Автомобільні гудки, привітні вигуки, хряскіт дверей. Це означало, що прибула моя підготовча команда. Отже, я маю лише кілька хвилин на те, щоб витертися рушником і швидко натягти халат, перш ніж вони увірвуться до ванної кімнати. Тут питання про приватність навіть не постає. Коли мова йде про моє тіло, жодних секретів від цієї трійці я не маю.

— Катніс, твої брови! — одразу вереснула Вінія, а я не змогла втримати усмішку, навіть попри чорні хмари, що

вже нависли наді мною. Прозоре волосся Вінії стирчить гострими шпичачками по всій голові, а золоте татуювання, яке раніше було тільки над бровами, тепер в'ється золотими завитками і навколо очей, і все це тільки посилює враження, ніби я й справді її шокувала.

Слідом підійшла Октавія і заспокійливо погладила Вінію по спині; на тлі худорлявої Вінії розкішні її форми здалися мені ще пишнішими.

— Ну-ну. Ти виправиш це за п'ять хвилин. А от що мені робити з цими нігтями?

Вона схопила мене за руку і затисла її своїми горохового кольору долонями. Взагалі-то зараз її шкіра не зовсім горохової барви. Радше просто світло-зелена. Без сумніву, зміна кольору — це спроба не відставати від примхливих тенденцій моди в Капітолії.

— Справді, Катніс, ти що, не могла залишити бодай трошки, щоб мені було з чим попрацювати? — насварила вона мене.

Це правда. За останні кілька місяців я обгризла нігті мало не під корінь. Я думала викорінити цю звичку, але так і не знайшла переконливих підстав.

— Вибач,— пробурмотіла я.

Чесно кажучи, до сьогодні мене не вельми турбувало, як це сприйме моя команда.

Флавій підняв кілька пасом мого вологого сплутаного волосся і несхвально похитав головою, від чого його помаранчеві кучері гойднулися.

— Ніхто не торкався цього відтоді, як ми бачились востаннє? — спитав він суворо.— Пам'ятаєш, ми навмисно просили тебе не чіпати волосся.

— Так! — відповіла я, вдячна за те, що можу довести: бодай щось я виконала.— Тобто ні, я маю на увазі, ніхто не підрізав його. Я не забула про ваше прохання.

Насправді я забула. Просто не було потреби стригти волосся, от і все. Відтоді як я опинилась удома, єдиною зачіскою, яку я робила, була стара добра коса, яка вільно лягала на спину.

Здається, це трохи заспокоїло трійцю, ми розцілувалися, і нарешті вони всадовили мене на стілець у кімнаті й почали теревенити, не надто переймаючись, слухаю я їх чи ні. Доки Вінія реанімувала мої брови, Октавія нарощувала нігті, а Флавій втирав липку рідину мені у волосся, я слухала про Капітолій. Про те, якою подією стали цьогорічні Ігри, і яким нудним стало життя, коли все скінчилося, і як усі чекають не дочекаються, коли вже ми з Пітою завітаємо в Капітолій наприкінці Туру переможців. А після цього Капітолій почне готуватися до Червоної чверті.

— Хіба не чудово?

— Як же тобі пощастило!

— Щойно перемогла — і вже наступного року будеш ментором під час Червоної чверті.

Їхні слова тонули у морі захвату.

— Ага,— відповіла я нейтральним голосом. А що ще казати? І в звичайний рік бути ментором трибута — це нічний кошмар. А тепер я не можу спокійно проходити повз школу — повсякчас уявляю, кого з оцих дітлахів я наставлятиму. Але, що гірше, цей рік — сімдесят п'ята річниця Голодних ігор, тобто вже третя Червона чверть. Вони проводяться що двадцять п'ять років, аби гідно відзначити річницю поразки округів, і святкування відбувається набагато пишніше, ніж зазвичай, а більше розваг для Капітолія означає більше пасток для трибутів. Я, звісно ж, іще жодного такого святкування не бачила. Але, пам'ятаю, у школі нам розповідали, що в другій Червоній чверті Капітолій забажав,

щоб округи послали на арену вдвічі більше трибутів. В подробиці вчителі не вдавалися, і це дивно, адже саме того року Геймітч Абернаті з Округу 12 завоював свою корону.

— Геймітчу слід приготуватися — до нього буде підвищена увага,— промовила Октавія.

Геймітч ніколи не розповідав мені про власний досвід на арені. А я ніколи не питала. І навіть якщо я і бачила повтор тих Ігор по телевізору, то була замала, щоб це запам'ятати. Але цього року Капітолій не дасть йому забути про себе. З іншого боку, добре, що під час Червоної чверті наставляти трибутів будемо ми з Пітою, бо я можу закластися, що з Геймітча толку не буде.

Коли тему Червоної чверті було вичерпано, моя підготовча команда почала натхненно розводитися про своє життя, на мою думку, цілком безглузде. Вони переповідали, хто що сказав про людей, яких я не знаю, та які туфлі вони собі придбали, а Октавія затягла довгу історію про те, який кумедний вигляд у пір'ї мали гості, запрошені на її день народження.

Скоро брови мої свербіли, волосся зробилося гладеньким і шовковистим, а нігті тільки й чекали на лак. Очевидячки, трійця мала вказівки привести до ладу лише мої руки та обличчя, либонь, через те, що погода холодна, тож тіло ховатиметься під одягом. Флавій страшенно хотів намалювати мені вуста пурпуровою помадою (його власної торгової марки), та коли мені почали робити макіяж і фарбувати нігті, обмежився рожевою. З палітри кольорів я могла судити, що Цинна вирішив створити ніжний, а не сексуальний образ.

От і добре. Я занадто непереконливо граю спокусницю. І Геймітч це дуже швидко довів, коли наставляв мене перед інтерв'ю на Іграх.

Ввійшла мама, трохи знервована, і сказала, що Цинна попросив її показати своїй підготовчій команді, як вона заплела мені коси на Жнива. Вінія, Флавій і Октавія зраділи, а потім, цілком поглинуті процесом, дивились, як вона заплітала ретельно продуману зачіску. В дзеркалі я бачила серйозні обличчя, що стежать за кожним маминим рухом, бачила нетерпіння — коли вже прийде їхня черга і собі спробувати. До речі, всі троє з такою повагою ставились до моєї матері, що мені аж прикро було через те, як сама я зверхньо ставлюся до них. Хтозна, якою була б я і про що теревенила, якби виросла в Капітолії. Можливо, і моїм найбільшим розчаруванням були б костюми з пір'я на дні народження.

Коли зачіска була готова, я спустилась униз і побачила у вітальні Цинну — єдиний погляд на нього приніс мені надію. Мій стиліст був такий самий, як і завжди: простий одяг, коротко стрижене темне волосся, лише натяк на золотаву підводку для очей. Ми обнялись, і я ледь втрималася, щоб не вибовкати все про президента Снігоу. Але ні, я вирішила, що першому розкажу Геймітчу. Він ліпше знатиме, хто ще витримає цей тягар. Хай там як, із Цинною легко спілкуватися. Останнім часом ми багато розмовляли по телефону — той дістався нам разом із будинком. Сміхота — майже ніхто з наших знайомих телефону не має. Піта має, але природно, що йому я не дзвоню. Геймітч зірвав свій телефон зі стіни десь рік тому. Ще телефон має моя подруга Мадж, донька мера, але якщо ми хочемо поспілкуватися, ми просто зустрічаємося. Спочатку ми навіть не торкалися телефону. Але потім почав дзвонити Цинна — час було попрацювати над моїми талантами.

Кожен переможець повинен мати талант. Щось, чим він починає займатися, коли вже не потрібно ні

працювати, ні ходити до школи. То може бути все що завгодно, аби тільки про це можна було розповісти в інтерв'ю. Виявилось, що у Піті вже є талант — він малює. Він роками глазурував торти й печиво в пекарні своїх батьків. Тепер, коли він забагатів, може дозволити собі малювати на справжньому полотні. А в мене таланту немає, хіба що незаконне полювання, але це не рахується. Чи, може, співи, але співати для Капітолія я не буду і через мільйон років. Мати намагалась мене зацікавити бодай чимось із величезного переліку можливих варіантів, що їй надіслала Еффі Тринькіт. Кулінарія, флористика, гра на флейті. Я не вибрала жодного, хоч як Прим старалась мене підохотити. Врешті-решт утрутився Цинна і запропонував мені допомогу — він розвиватиме мою пристрась до моделювання одягу; тут і справді було що розвивати, оскільки я в цьому геть нічого не тямала. Але я погодилась, бо моя згода означала, що я зможу спілкуватися з Цинною, а він пообіцяв усе робити за мене.

Зараз він розкладав по вітальні речі: одяг, тканини, альбоми з ескізами моделей, які він намалював. Я взяла один з альбомів і уважно роздивилася сукню, яку нібито створила я.

— Знаєш, як, на мене, я — багатообіцяючий дизайнер,— промовила я.

— Давай одягайся, нездаро,— відповів він, кидаючи мені купу речей.

Може, моделювання одягу мене і не цікавить, але сам одяг, що його Цинна шиє для мене, ще й як мені подобається. Наприклад, сьогоднішнє вбрання. Струмливі темні штани, скроєні з цупкої теплої тканини. Зручна біла сорочка. В'язаний светр, у якому переплітаються зелена, блакитна й сіра вовна. Шкіряні чоботи на шнурівці, які не тиснуть на пальці.

— Це я змодельовала своє вбрання? — спитала я.

— Ні, ти тільки прагнеш моделювати власний одяг і бути схожою на мене, свого героя зі світу моди,— відповів Цинна. Він простягнув мені стосик карток.— Читатимеш оце вголос, поки камери зніматимуть одяг. І побільше впевненості в голосі.

В цю мить у кімнату влетіла Еффі Тринькіт у помаранчевій, як гарбуз, перуці, щоб нагадати усім:

— Не вибивайтеся з графіку!

Вона розцілувала мене в обидві щоки і махнула рукою команді операторів, потім звеліла мені приготуватися. Тільки завдяки Еффі ми в Капітолії всюди встигали вчасно, тож я спробувала їй догодити. Застрибала кімнатою, як лялька в ляльковому театрі, підхоплюючи різне вбрання і бурмотячи безглузді фрази на кшталт: «Ну хіба не диво?» Звукооператори записали, як я натхненним голосом читаю текст із карток,— озвучку робитимуть пізніше,— а потім нас вигнали з кімнати, щоб вони могли спокійно познімати мої (себто Цинніні) ескізи.

Заради такої події Прим повернулася зі школи раніше. Зараз вона на кухні давала інтерв'ю іншій знімальній групі. Вона була дуже милою в своїй небесно-блакитній сукні, яка личила до її очей, а її русяве волосся було ззаду перев'язане стрічкою. Взута у білосніжні чобітки, вона трохи нахилилась уперед, ніби збиралася битись, як...

БАМ! Мене мов у груди вдарили. Ніхто мене, певна річ, не бив, але біль був такий реальний, що я аж хитнулась і на крок відступила. Я примружила очі — й перед моїм внутрішнім зором постала не Прим, а Рута, дванадцятирічна дівчинка з Округу 11, яка була моєю союзницею на арені. Рута, яка вміла літати, мов пташка, з дерева на дерево, хапаючись за найтонші гілочки. Рута,

яку я не врятувала. Руга, якій я дозволила загинути. В мене перед очима постав спогад: вона лежить на землі, а з її живота і досі стирчить спис...

Кого ще я не зможу врятувати від помсти Капітолія? Хто ще загине, якщо я не задовольню президента Снігоу?

Я відчула, що Цинна намагається вдягнути на мене пальто, і розкинула руки. Воно було хутряне і зсередини, і ззовні та м'яко облягало тіло. Такого хутра я зроду не бачила.

— Горностай,— пояснив мені Цинна, коли я погладдила білий рукав.

Шкіряні рукавички. Яскраво-червоний шарф. На вуха — теж хутро.

— Тепер хутрянні навушники знову будуть у моді.

«Ненавиджу навушники»,— подумала я. В них погано чути, а відтоді як на арені я оглухла на одне вухо, то незлюбила їх іще дужче. Після перемоги Капітолій вилікував мені вухо, але я й досі час від часу перевіряю слух.

До мене підбігла мати, вона щось стискала в руках.

— Це на щастя,— промовила вона.

То була брошқа, яку дала мені Мадж перед Іграми. У золотому кружечку летить переспівниця. Я намагалась віддати її Руті. Але вона не взяла. Сказала, що саме завдяки цій брошці вона і довірилась мені. Цинна прикріпив брошқу на вузол мого шалика.

Поряд вигулькнула Еффі Тринькіт і заплескала в долоні:

— Прошу уваги! Зараз ми знімаємо першу сцену надворі: переможці зустрічаються і вітають одне одного перед початком своєї чудової подорожі. Отже, Катніс, хочу бачити широко усмішку — ти ж у захваті,

правда? — промовила вона і — я не перебільшую — виштовхала мене за двері.

Секунду я нічого не бачила — такий лапатий падав сніг. Потім я розгледіла Піту, що спускався зі свого ганку. В голові знову пролунала настанова президента Снігоу: «Переконай мене». І я знала, що мушу це зробити.

Моє обличчя розплилося в усмішці, і я попрямувала назустріч Піті. А потім, мов більше не могла чекати, побігла до нього. Піта підхопив мене і закрутив, посковзнувся — він і досі не звик до своєї штучної ноги, — і ми впали на сніг: спочатку він, а я на нього, і вперше за багато місяців поцілувалися. Той поцілунок був повний хутра, і сніжинок, і губної помади, але попри це, в ньому була впевненість, як і в усьому, що робив Піта. І я усвідомила, що не сама. Хай якого болю я йому завдала, він ніколи не покине мене напризволяще перед камерами. Він не образиться на мене за цей нерішучий поцілунок. Він піклуватиметься про мене. Так само, як і на арені... На думку про це я мало не розплакалась. Але натомість я допомогла Піті звестися на ноги, взяла його попід руку і весело потягла за собою.

Решта дня злилася в одну суцільну пляму: не пам'ятаю, як ми дістались вокзалу, як прощалися з рідними, як від'їхав потяг, як наша стара команда — ми з Пітою, Еффі та Геймітч, Цинна та Порція (стиліст Піти) — з'їли неймовірно смачну вечерю... Аж ось я в піжамі й широчезному халаті сиджу в своєму плюшевому купе і чекаю, доки всі поспнуть. Певна, що Геймітч не лягатиме ще довго. Не любить він спати, коли надворі темно.

Тільки-но мені здалося, що нарешті в потязі запанувала тиша, я вдягла капці й навшпиньках пішла до його

купе. Мені довелось постукати кілька разів, перш ніж Геймітч відчинив двері. Він був насуплений, ніби напевне знав, що я прийшла не з гарними новинами.

— Чого тобі? — буркнув він, перегаром мало не збивши мене з ніг.

— Маю з вами поговорити,— прошепотіла я.

— Просто зараз? — перепитав він. (Я кивнула).— Сподіваюсь, ти нічого не накоїла.

Він чекав, але я була впевнена, що кожне слово, яке ми вимовляємо в капітолійському потязі, записується на плівку.

— Ну? — гаркнув Геймітч.

Потяг почав пригальмовувати, і в голові раптом майнуло: президент Снігоу стежить за мною і не схвалює мого рішення звіритися Геймітчу, тому вирішив не зволікати і вбити мене. Але ми просто зупинились на дозаправку.

— В потязі така задуха,— промовила я.

Невинна репліка — але я побачила, як Геймітч звузив очі, втямивши, до чого я хилю.

— Ходімо.

Він підштовхнув мене до дверей тамбура і хиткою ходою попростував за мною. Коли нарешті він не без зусиль відчинив двері, нам в обличчя бухнув сніг. Геймітч поточився й зістрибнув на землю.

Капітолійський провідник поквапився на допомогу, але Геймітч добродушно відмахнувся і промовив:

— Просто хочу подихати свіжим повітрям. Лише хвилиночку.

— Вибачте. Він напився,— промовила я, перепрошуючи.— Я про нього подбаю.

Я теж зістрибнула і, спотикаючись, рушила слідом за Геймітчем, набираючи снігу в капці. Ми пройшли до

кінця вагона, де нас уже не могли почути. Тут Геймітч обернувся до мене.

— Ну, що там?

Я розповіла йому геть усе. І про візит президента, і про Гейла, і про те, що нам усім гаплик, якщо я схиблю.

Його обличчя, яке в світлі червоних вогнів потяга здавалося значно старшим, протверезішало.

— Тоді ти не можеш схибити.

— Якби ви допомогли мені не схибити бодай під час подорожі...— почала була я.

— Ні, Катніс, справа не лише в подорожі,— відповів Геймітч.

— Що ви маєте на увазі? — озвалась я.

— Навіть якщо зараз усе минеться добре, за кілька місяців по нас усе одно повернуться, щоб забрати на Ігри. З цього року ви з Пітою будете менторами. І щороку знову і знову за вашим романом стежитимуть і фільмуватимуть найменші подробиці вашого приватного життя, і тобі нічого не залишається, як жити з тим хлопцем довго і щасливо.

На мене впала тяжка правда його слів. Мені ніколи не жити з Гейлом, навіть якби я захотіла. Мені не дозволять жити самій. Я змушена буду вічно кохати Піту. Капітолій наполягатиме на цьому. Може, в мене є кілька років у запасі, адже мені лише шістнадцять, тож мені дозволять іще пожити з мамою і Прим. А потім... А ось потім...

— Ти розумієш, що я маю на увазі? — тиснув на мене Геймітч.

Я кивнула. Якщо я хочу залишитися живою сама і вберегти від смерті близьких, є тільки один вихід. Я мушу вийти заміж за Піту.

РОЗДІЛ 4

Назад до потяга ми пленталися мовчки. В коридорі, вже перед дверима до мого купе, Геймітч поплескав мене по плечу і промовив:

— Тобі ще пощастило, сама знаєш.

Він розвернувся і попрямував до свого купе, забираючи з собою дух перегару.

В купе я скинула намоклі капці, вологу піжаму і халат. У шухлядах було повно одягу, але я просто в спідній білизні завалилась на ліжко. І витріщилась у темряву, міркуючи про нашу з Геймітчем розмову. Все, що він сказав про очікування Капітолія, про моє майбутнє з Пітою, навіть його останнє зауваження — все це щира правда. Звісно, мені буде гірше, ніж Піті. Але не в цьому справа... хоча, може, саме в цьому? В Окрузі 12 ми мали принаймні одну свободу — право одружуватися, з ким хочемо, або не одружуватись узагалі. І тепер навіть цей вибір у мене відібрали. Цікаво, президент Снігоу наполягатиме, щоб ми з Пітою мали дітей? Якщо в нас таки будуть діти, вони щороку братимуть участь у Жнивях. Хіба не цікаво подивитися, як на арену потрапить дитина не одного, а відразу двох переможців? Діти переможців брали участь в Іграх і раніше. Це завжди викликало велику цікавість і купу розмов про те, як родині не щастить — такий збіг! Але траплялося таке занадто часто, щоб бути звичайним збігом. Гейл був переконаний, що Капітолій махає під час жеребкування, щоб додати події драматизму. Враховуючи всі проблеми, які я створила Капітолію, майже на сто відсотків могу

гарантувати, що моя дитина неодмінно візьме участь у Голодних іграх.

Я подумала про Геймітча: в нього немає ані дружини, ані родини, він затопив свій світ у спиртному. А міг би обрати будь-яку жінку в окрузі. Натомість обрав самотність. Не ту самотність, що приносить спокій. А ту самотність, яка мов ув'язнення. Чому так сталося? Може, через те, що, побувавши на арені, він вирішив: так краще, ніж ризикувати майбутнім? Я відчула те саме, коли на Жнивах оголосили ім'я Прим і я побачила, як вона прямує до сцени — на вірну смерть. Але я як сестра мала змогу посісти її місце, а от матір була такого вибору позбавлена.

Мій розум божевільно шукав вихід. Я не дозволю президентові Снігоу прирікати мене на таку долю. Навіть якщо доведеться розпрощатися з життям. Але спершу я принаймні можу спробувати втекти. Що робитиме влада, якщо я просто зникну? Розчинюся десь у лісі й ніколи не повернусь? Може, навіть примудрюся забрати з собою близьких і почати в лісовій гущавині нове життя. Малоймовірно, але не неможливо.

Я потрусила головою, щоб прояснити її. Зараз не час будувати неймовірні плани втечі. Я повинна зосередитися на Турі переможців. Забагато людських доль залежить від того, наскільки гарне шоу я влаштую.

Заснула я тільки на світанку — й ось уже Еффі стукає в мої двері. Я натягла на себе перше-ліпше, що трапилося під руку в шухляді, й попленталась у вагон-ресторан. Оскільки весь день ми проведемо у потязі, я не могла зрозуміти, навіщо вставати так рано. Але потім з'ясувалося, що вчорашніх маніпуляцій, проведених наді мною підготовчою командою, досить було тільки для того, щоб доправити мене на вокзал. А сьогодні на мене чекає ще чимало процедур.

— Навіщо все це? Холодно, я все одно буду вдягнена,— нарікала я.

— Тільки не в Окрузі 11,— відповіла Еффі.

Округ 11. Наша перша зупинка. Як би хотілося мені почати з іншого місця! Врешті-решт, це ж домівка Рути. Але такі правила Туру переможців. Зазвичай він стартує в Окрузі 12 і далі пересувається з округу в округ — аж до Округу 1, а потім у Капітолій. Округ-переможець випадає — він лишається наостанок. Оскільки святкування в Окрузі 12 простеньке — зазвичай це лише вечеря для трибутів і святковий мітинг на площі, де ніхто з городян не почувається ні щасливим, ні веселим, — то з ним краще покінчити зразу. Цього ж року, вперше відтоді, як переміг Геймітч, останньою зупинкою Туру буде Округ 12, і представники з Капітолія прибудуть на святкування до нас.

На пораду Гейзел я постаралась насолодитися їжею. Кухарі стовідсотково хотіли мене потішити. Серед інших смаколиків вони приготували мою улюблену тушковану ягнятину з чорносливом. На столі біля тарілки на мене вже чекала склянка апельсинового соку й горнятко гарячого шоколаду. Я наїлася під зав'язку, їжа була бездоганною, але не можу сказати, що я насолодилась. А ще я була роздратована тим, що, крім мене та Еффі, на сніданок більше ніхто не з'явився.

— А де всі? — спитала я.

— Ох, навіть не знаю, де той Геймітч може бути,— відповіла Еффі.

Взагалі-то якраз Геймітча я і не чекала, адже він, мабуть, тільки-но вклався спати.

— Цинна ліг пізно, бо розкладав твої речі в купе-гардеробній. У нього для тебе понад сотня нарядів. Вечірні сукні дуже вишукані. А команда Піти, мабуть, іще спить.

— Хіба його не потрібно готувати? — поцікавилась я.

— Потрібно, але не так, як тебе,— почувала я у відповідь.

І що це означає? А означає це, що я весь ранок маю терпіти, як мені висмикують волосся з тіла, а Піта тим часом спокійнісінько собі сопітиме. Я про це якось раніше не замислювалась, але на арені кільком хлопцям таки дозволили залишити волосся на тілі, в той час як дівчаткам — нікому. Як зараз пам'ятаю, як я купала Піту в струмку. Коли змілися бруд і кров, виявилось, що в нього біляве волосся. Тільки обличчя було гладеньким. Ні в кого з хлопців не росли бороди, хоча багато хто був для цього достатньо дорослим. Цікаво, як цього домоглися?

Якщо я почувалася просто знервованою, то моя підготовча команда була в набагато гіршому стані: вони пили багато кави й обмінювались якимись маленькими яскравими пігулками. Наскільки я знаю, вони ніколи не прокидалися раніше опівдня, хіба що трапляється надзвичайна ситуація національного масштабу — наприклад, мої неголені ноги. Я була така щаслива, коли в мене на тілі знову повиростало волосся! Ніби це був знак, що все може повернутися на свої місця... Я провела пальцями по м'яких кучериках на ногах — і віддалась на милість своєї команди. Вінія, Флавій і Октавія ще недосить прокинулися, щоб розводити теревені, як зазвичай, тому я чула, як з фолікул висмикуються волосинки. Потім довелося висидіти у ванні, повній драглистої рідини з гидотним запахом, доки волосся й обличчя намащували різноманітними кремами. Дві наступні ванни, як на мене, були не такі бридкі. Мене общипували, мили, масажували й намащували.

Флавій задер мені підборіддя й зітхнув.

— Е-е-ех, шкода, що Цинна наказав нічого не чіпати.

— Так, ми могли б зробити з тебе цукерочку,— додала Октавія.

— Коли вона подорослішає,— якимось суворо промовила Вінія,— йому доведеться нам дозволити.

І що вони збираються зі мною зробити? Надути губи, як у президента Снігоу? Наколоти татуювання мені на грудях? Пофарбувати шкіру начервоно й інкрустувати в неї коштовне каміння? Вирізати на моєму обличчі декоративні малюнки? Зробити мені закручені кігті? Чи котячі вуса? На мешканцях Капітолія бачила я ще й не таке. Невже вони і справді не розуміють, якими диваками здаються нам?

Думка, що я віддана на милість модних примх моєї підготовчої команди, додалася до всіх нещасть, які змагалися за мою увагу: мого понівеченого тіла, нестачі сну, примусового одруження та страху, що я не зможу задовольнити вимоги президента Снігоу. В обід, який Еффі, Цинна, Порція, Геймітч і Піта почали без мене, я була занадто обтяжена важкими думками, щоб розмовляти. Вони ж теревенили про страви та про те, як добре спиться в потязі. Через Тур усі були дуже збуджені. Власне кажучи, всі, окрім Геймітча. Він мучився з похмілля¹ й жував кекси. Я була зовсім не голодна, можливо, через те, що забагато з'їла вранці, а можливо, почувалася занадто нещасною. Я довго ганяла по тарілці фрикадельку в бульйоні, та з'їла всього одну чи дві ложки. Не могла навіть підвести погляд на Піту — мого майбутнього чоловіка, хоч і знала, що в моїх проблемах він не винен.

Мій кепський гумор не лишився поза увагою: мене спробували втягнути в розмову, але я відмахнулася. Потяг зупинився на якійсь станції. Провідник повідомив,

що ми не на дозаправку стали, а щось там зіпсувалось і потрібно зробити заміну. Ремонт триватиме приблизно годину. Ця подія мало не вбила Еффі. Вона вихопила розклад і почала вираховувати, як ця затримка невідворотно змінить всеньке наше життя. Аж поки мені не урвався терпець.

— Еффі, всім начхати на ваш розклад! — гаркнула я.

Всі за столом витріщились на мене, навіть Геймітч, якого я, щиро кажучи, вважала своїм союзником, враховуючи той факт, що Еффі і його доводить до нестями. Довелось мені оборонятися.

— Так-так, усім начхати! — промовила я і вийшла з вагона-ресторану.

В потязі раптом стало задушливо — здалося, що мене зараз знудить. Я знайшла двері, з силою рвонула їх — залунав сигнал тривоги, але я проігнорувала його й зістрибнула на землю, очікуючи приземлитися на сніг. Але повітря було теплим й ароматним. Деревя й досі були вдягнуті в зелене листя. Цікаво, як далеко на південь ми заїхали за день? Я йшла вздовж вагона, мружачись від яскравого сонця, і вже шкодувала про те, що нагримала на Еффі. Вона абсолютно не винна, що я опинилась у такому становищі. Слід мені повернутись і вибачитися. Мій зрив — то прояв неприпустимої невихованості, а для Еффі манери — це все. Але ноги несли мене вздовж колії, далі й далі, уже й потяг залишився позаду. Годинна затримка. Я можу погуляти двадцять хвилин в один бік, стільки ж ітиму назад — і ще й час залишиться. Натомість за кількасот кроків я присіла на землю і втупилась у небокрай. Цікаво, чи зупинилась би я, якби в мене були лук і стріли?

За деякий час я почула позаду кроки. Це, либонь, Геймітч — прийшов, щоб задати мені прочуханку. Не те

щоб я на це не заслужила, але мені аж ніяк не хотілося вислуховувати нотації.

— Я не в гуморі для лекцій,— носакком черевика я бундула кущик бур'яну.

— Тоді я коротко.

Біля мене присів Піта.

— Я думала, це Геймітч,— мовила я.

— Ні, він і досі жує свої кекси.

Я спостерігала, як Піта вмощує свою штучну ногу.

— Важкий день, га?

— Нічого,— промовила я.

Піта глибоко вдихнув.

— Послухай, Катніс, я давно хотів побалакати з тобою про те, як я поводився в потязі. Маю на увазі минулого разу. В тому потязі, що віз нас додому. Я здогадувався, що в тебе щось було з Гейлом, і ревнував тебе до нього — навіть іще до того, як ми по-справжньому познайомилися. Несправедливо було вимагати чогось від тебе тільки через те, що відбувалося на Іграх. Мені дуже прикро.

Пітині перепрошення заскочили мене зненацька. Це правда, що Піта віддалився від мене, коли я зізналась: під час Ігор я тільки вдавала, що закохана в нього. Але я його в цьому не звинувачую. На арені я зіграла свою роль, і це було того варте. Бували хвилини, коли я не могла сказати, що́ насправді я відчуваю до Піти. Я й сама досі не знаю.

— Мені також прикро,— промовила я. Не була певна, через що саме мені прикро. Може, через те, що дуже скоро я, схоже, зруйную все його життя.

— Не вибачайся. Ти дала нам шанс вижити. І я не хочу, щоб ми й далі ігнорували одне одного в реальному житті, зате в обнімку падали на сніг щоразу, коли нас

знімають камери. Я подумав, якщо я припиню... е-е-е... ображатися, ми можемо спробувати просто бути друзями,— промовив він.

Дуже схоже, що всі мої друзі приречені на смерть, але відмова від дружби з Пітою нікого не врятує.

— Згода,— відповіла я.

Його пропозиція трохи піднесла мені настрій. Хоч почуття мої і досі були суперечливі. Було б непогано, якби Піта прийшов до мене з цією пропозицією раніше, перш ніж я дізналася, що в президента Снігоу інші плани і що просто бути друзями для нас тепер замало. Але з іншого боку, я була рада, що ми принаймні знову розмовляємо.

— То що трапилось? — спитав Піта.

Я не могла з ним поділитися, тому неухважливо зірвала травинку.

— Гаразд, почнімо з чогось простішого. Дивина: я знаю, що ти ризикувала своїм життям, аби мене врятувати... але не знаю, який твій улюблений колір,— мовив він.

Я не могла стримати усмішки.

— Зелений. А твій?

— Помаранчевий,— відповів він.

— Помаранчевий? Як волосся Еффі? — перепитала я.

— Ні, більш приглушений,— сказав він,— як захід сонця.

Захід сонця. Я негайно уявила собі картинку: диск призахідного сонця, небо де-не-де забарвлене м'якими відтінками жовтогарячого кольору. Гарно. Я згадала печиво з тигровою лілією... й оскільки Піта знову розмовляє зі мною, мало не вибовкала йому все про президента Снігоу. Знаю, Геймітч би цього не схвалив. Краще вестиму світські розмови.

— Знаєш, усі навколо тільки і розводяться про твої малюнки. Я почуваюсь якось ніяково від того, що навіть їх не бачила,— промовила я.

— Та в мене все купе ними завалене,— Піта підвівся і простягнув мені руку.— Ходімо покажу.

Приємно знову відчувати, як наші пальці сплітаються — не напоказ, а як у справжніх друзів. Ми йшли назад до потяга рука в руці. В дверях я згадала:

— Спочатку я повинна вибачитись перед Еффі.

— Так, і не бійся перестаратися,— сказав мені Піта.

Отож коли ми повернулись у вагон-ресторан (усі ще обідали), я вибачилась перед Еффі — як на мене, дуже вичерпно, але як на неї, заледве компенсувавши свою нечемність. Слід зауважити, що мої вибачення вона прийняла дуже милостиво. Сказала, що розуміє, як мені зараз нелегко. А її нотація про те, що бодай *хтось* має перейматися дотриманням розкладу, тривала тільки хвилин п'ять. Справді, я легко відбулась.

Коли Еффі нарешті скінчила промову, Піта забрав мене в своє купе, щоб показати малюнки. Не знаю, чого саме я очікувала. Мабуть, знову квітів, як на печиві, тільки збільшених. Але побачила я геть інше. Піта малював Ігри.

З деяких малюнків важко було щось зрозуміти, якщо ви не бачили цього на власні очі на арені. Вода крапає крізь тріщини в нашій печері. Висохлий ставок. Руки, власні Пітині руки, копають корінці. Були й малюнки, зрозумілі всім. Золотий Ріг достатку. Клівія впорядковує ножі в потаємних кишнях куртки. Білявий зеленоокий мутант, у якому легко було впізнати Глорію, гарчить і пробивається до нас. І я. Всюди я. Ховаюся високо на дереві. Перу сорочку в річці. Лежу непритомна в калюжі крові. І ще один малюнок — незнайомий: мабуть, такою

я привиділася Піті в гарячці — з'являлася з туману, сріблясто-сірого, як мої очі.

— Ну, що думаєш? — спитав Піта.

— Мені бридко,— відповіла я. Майже фізично я відчувала запах крові, болота і неприродного подиху мутантів.— Останнім часом я тільки й намагаюся забути те, що відбувалося на арені, а ти навпаки оживляєш спогади. І як ти все так чітко пам'ятаєш?

— Мені щоночі це сниться,— почула я відповідь.

Я знала, що він має на увазі. Нічні кошмари, часті мої гості й до Ігор, тепер, коли я засинала, мучили мене щоразу. Але старі кошмари, в яких мого батька розриває на шматки в копальні, сняться рідко. Їм на заміну прийшли марення про те, що було зі мною на арені. Марна спроба врятувати Руту. Піта стікає кров'ю. Роздуте тіло Глорії, що розпадається у мене в руках. Жахливий кінець Катона від зубів мутантів. Ось мої найчастіші відвідувачі.

— Мені також. А це допомагає? Оці малюнки?

— Не знаю. Думаю, тепер мені не так страшно засинати вночі — або я просто запевняю себе в цьому,— відповів Піта.— Але кошмари не минулися.

— Мабуть, і не минуться. Як у Геймітча.

Геймітч мені ніколи про це не казав, але я думаю, що саме тому він і не любить спати, коли темно.

— Мабуть. Але як на мене, краще я прокидатимусь із пензлем у руках, аніж із ножем,— відповів Піта.— То тобі справді бридко?

— Так. Але водночас малюнки надзвичайні. Чесно,— відповіла я.

І це була правда. Проте більше дивитися на них я не хотіла.

— А хочеш дізнатися про мій талант? Цинна добре

Піта засміявся.

— Може, згодом.

Потяг рушив — за вікном попливла земля.

— Дивись, ми вже майже в Окрузі 11. Ходімо поглянемо.

Ми попрямували до останнього вагона. Там були стільці й дивани, але найчудовіша річ — те, що в цьому вагоні задні вікна піднімаються аж під стелю — їдеш собі, дихаючи свіжим повітрям, роздивляєшся краєвиди. Величезні просторі поля. Де пасуться стада молочних корів. Цей округ такий не схожий на наш рідний лісистий дім!

Потяг почав пригальмовувати, і я подумала, що це чергова зупинка, аж тут перед нами виросла огорожа. Щонайменше десять метрів заввишки, а згори облямована величезними витками колючого дроту. Порівняно з цим парканом наш паркан в Окрузі 12 — просто дитяча забавка. Я швидко пробігла очима по нижній частині огорожі, захищеній величезними металевими плитами. Під такий не підкопаєшся і на полювання не втечеш. Потім я побачила вартові вежі, розташовані через рівні проміжки, — на кожній була озброєна охорона, яка зовсім не пасувала до безмежних диких лук навколо округу.

— Я трохи іншого очікував, — промовив Піта.

Рута мені розповідала, що в Окрузі 11 за дотриманням правил пильнують набагато суворіше, ніж у нас. Але я й увияти собі не могла, що все настільки суворо.

Далі почалися пшеничні поля — тягнулися скільки сягає око. Чоловіки, жінки і діти, вдягнені в солом'яні брилі, щоб сховатися від сонця, оберталися у наш бік, користуючись нагодою випростати спини, і спостерігали за потягом, який проїжджав повз. Удалині я розгледіла

фруктові сади і подумала: невже це саме ті сади, де працювала Рута, збираючи фрукти з найтонших гілочок на верхівках дерев? Невеличкі скупчення хатинок (порівняно з ними будинки на Скибі просто висококласні) виринали то тут, то там, але всі вони були порожні. Коли починається збір урожаю, потрібна кожна пара рук.

Поля тяглися і тяглися. Я не могла повірити своїм очам — Округ 11 був просто величезний.

— Як думаєш, скільки люду тут мешкає? — спитав Піта.

Я похитала головою. В школі нам розповідали, що це великий округ — і все. Жодних конкретних відомостей про населення. Але діти, яких ми щороку бачимо по телевізору на Жнива, очевидячки, тільки невеличка кількість із тих, що насправді тут мешкають. Цікаво, як тут усе відбувається? Може, тут спочатку здійснюється попереднє жеребкування? Обирають трибутів заздалегідь і пересвідчуються, що вони присутні в натовпі на площі? І як Рута врешті-решт опинилась на сцені, де ніхто — хіба вітер — не міг зголоситися добровольцем замість неї?

Я втомилася від неосяжності й безкінечності цих просторів. Коли зайшла Еффі та сповістила, що час одягатися, я не заперечувала.

Я повернулась назад у купе і дозволила підготовчій команді взятися до моєї зачіски й макіяжу. Зайшов Цинна, в руках він тримав жовтогарячу сукню, прикрашену візерунками з осіннього листя. І я згадала про те, як Піті подобається цей колір.

Потім Еффі збрала нас із Пітою і востаннє повторила програму на день. У деяких округах переможці проїжджають через усе місто, а жителі їх вітають. Але в Окрузі 11 — можливо, через те, що міста особливо

й немає, бо хатинки розкидані задалеко одна від одної, а може, через те, що під час збору врожаю люди потрібні на полях, а не в місті,— наша публічна поява обмежувалась лише майданом. Майдан містився перед величезною мармуровою будівлею — Будинком правосуддя. Колись він, мабуть, був дуже гарним, але час узяв своє. Навіть по телевізору можна було роздивитися пліщ, що обплів побитий фасад і прогнутий дах. Сам майдан був оточений брудними вітринами крамничок, більшість із яких узагалі давно не працювали. Якщо десь в Окрузі 11 і є заможні райони, то це точно не тут.

Весь наш публічний виступ проходитьиме надворі — на веранді, як назвала це Еффі, а саме на мощеному кахлями портику між сходами та вхідними дверима Будинку правосуддя, затіненому дашком, що його підтримують колони. Нас із Пітою відреконедують публіці, потім мер Округу 11 виголосить промову на нашу честь, а ми відповімо задалегідь підготовленими в Капітолії словами вдячності. Якщо у переможця були союзники з числа загиблих трибутів, то вважається за гарний тон згадати про них і сказати щось від себе. Я маю сказати щось про Руту й Трача, але щоразу, коли я вдома сідала готувати промову про них, все так і закінчувалось порожнім аркушем паперу. Мені важко говорити про них спокійно. На щастя, Піта щось там собі написав, і якщо внести невеличкі зміни, ця промова зарахується нам обом. Наприкінці церемонії нас нагородять чимось на кшталт почесного значка, і ми зможемо ретируватись у Будинок правосуддя, де на нас чекатиме святкова вечерея.

Коли потяг підїхав на вокзал Округу 11, Цинна саме завершив останні штрихи до мого образу, туго перев'язав мені коси помаранчевою стрічкою і причепив до сукні

золоту брошку-переспівницю, з якою я не розлучалась на арені. На платформі нас ніхто не зустрів, не було делегації від влади, лише восьмеро миротворців, які провели нас прямісінько до кузова броньованої вантажівки. Коли двері за нами з брязканням зачинились, Еффі пирхнула.

— Чудово, зустрічають нас, ніби ми всі тут злочинці,— промовила вона.

«Не всі, Еффі. Тільки я»,— подумалось мені.

З вантажівки випустили нас лише перед чорним ходом до Будинку правосуддя. Ми поквапились усередину. Я зачула чудові пахощі майбутнього бенкету, але вони все одно не могли перебити смороду плісняви та гнилизни. Нам не дали часу роззирнутись. Поки ми квапливо прошкували до головних дверей, на майдані залунав гімн. Хтось швидко почепив на мене мікрофон. Піта взяв мене за ліву руку. Мер оголосив наш вихід, і масивні двері зі скрипом відчинилися.

— Всміхайтесь ширше! — звеліла Еффі й підштовхнула нас. Ноги вже несли нас уперед.

«Ось воно. Ось коли я маю переконати всіх, що до нестями закохана в Піту»,— думала я. Зазвичай урочистості чітко сплановані, тож як мені це зробити? Зараз не час для поцілунків, але я, можливо, щось вигадую.

Коли ми вийшли, зірвалися гучні оплески, але ні підбадьорливих вигуків, ані свисту, як у Капітолії, не було. Ми ступали затіненою верандою, поки не вийшли з-під даху, й ось ми вже на верхівці залитих сонцем мармурових сходів. Коли очі призвичаїлися до сонця, я побачила, що будинки навколо майдану оздоблені величезними прапорами, які ховали сліди руйнації. Майдан юрмився від люду, але я збагнула, що це лише купка мешканців округу.

Як завжди, для родин загиблих трибутів під сценою було збудовано спеціальну платформу. З боку Трача тут були тільки згорблена старенька і висока дужа дівчина, гадаю, його сестра. А з боку Рути... Я була неготова побачити родину Рути. Її батьків із засмученими обличчями. Її п'ятьох молодших сестер, схожих на неї як викапані. Тонка постава, блискучі карі очі. Вони тулилися, ніби зграйка маленьких чорних пташок.

Оплески затихли, і мер виголосив промову на нашу честь. Підбігли дві дівчинки з величезними букетами квітів. Піта почав за сценарієм дякувати, а потім і я піймала себе на думці, що мої губи рухаються і підхоплюють його промову. Добре, що мати з Прим так мене вимуштрували, аж я можу проголосити її навіть уві сні.

В Піти було дещо від себе, записане на картці. Але читати він не став, а натомість заговорив простими невигадавими словами про Трача й Руту, про фінальну вісімку, про те, як ці двоє зберегли життя мені, а таким чином і йому також, і про те, що ми їм заборгували й ніколи не зможемо віддячити. Потім він завагався і додав те, чого не було написано на картці. Можливо, він думав, що Еффі змусить його ці слова викреслити.

— Це не відшкодує вам утрати, але на прояв нашої вдячності ми б хотіли, щоб родини трибутів з Округу 11 щороку до кінця нашого життя одного місяця отримували виграні нами гроші.

Натовп не міг стриматися — загомонів. Того, як учинив Піта, ще зроду не траплялося. Я навіть не знаю, чи це законно. Мабуть, і Піта цього не знає; та навіть якщо це незаконно, він би і питати ні в кого не став. Що ж до родин Трача й Рути, то вони лише приголомшено витріщалися на нас. Їхні життя змінились назавжди, коли

вони втратили Трача й Руту, але цей подарунок змінить їх знову. На місячний виграш трибута можна утримувати родину цілий рік. Доки ми житимемо, їхні родини не голодуватимуть.

Я поглянула на Піту, і він мені сумно всміхнувся. Я почула голос Геймітча: «Тобі ще пощастило». В цю мить справді неможливо було уявити, що мені могло поталанити більше, ніж із Пітою. Подарунок... просто ідеальний. Отже, коли я звелась навшпиньки, щоб поцілувати Піту, це здалося цілком природним.

Підійшов мер, щоб вручити нам почесні значки. Вони були такими величезними, що мені довелося покласти букет на підлогу, аби втримати свій. Церемонія вже добігала кінця, коли я зауважила, що одна з сестер Рути пильно дивиться на мене. Їй, либонь, було років дев'ять, і вона — майже точна копія своєї сестри, навіть стоїть так само, ледь витягнувши руки. Незважаючи на багатий дарунок, вона не здається щасливою. Навпаки, її погляд повний докору. Це через те, що я не врятувала Руту?

«Ні. Це через те, що я й досі їй не подякувала», — подумала я.

Мене накрила хвиля сорому. Дівчина має рацію. Як могу я стояти тут, пасивна і мовчазна, залишаючи всі промови Піті? Якби перемогла Рута, вона б ніколи не дозволила, щоб моя смерть лишилася неоспіваною. Я згадала, як на арені попідкувалася, щоб прикрасити її тіло квітами, щоб її загибель не пройшла непоміченою. Але той мій учинок нічого не означатиме, якщо я нічого не зроблю зараз.

— Стривайте! — я зробила крок уперед, притискаючи до грудей свій почесний значок.

Відведений для моєї промови час уже давно збіг, але я повинна була щось сказати. Я заборгувала і Руті, і Трачу.

І навіть якби я віддала всі виграні гроші їхнім родинам, це не виправдало б моєї мовчанки сьогодні.

— Будь ласка, зачекайте.

Я не знала, з чого почати, але тільки-но розтулила рота, слова самі полилися, ніби вони давним-давно склалися в глибині душі.

— Я хочу подякувати трибутам Округу 11,— почала я, дивлячись на жінок із родини Трача.— Я перемовилася з Трачем лише одного разу. Але цього було достатньо, щоб він урятував мені життя. Я не знала його, але завжди поважала. За його силу волі. За те, що він відмовився грати в Ігри за чужими правилами, а грав тільки за своїми. Від самого початку кар'єристи хотіли, щоб він приєднався до них, але він не погодився. За це я його і поважаю.

Вперше за весь час згорблена жінка підвела на мене очі, й на її вустах заграло щось схоже на усмішку. Мабуть, це бабуся Трача.

Над площею панувала тиша — така тиша, що я не могла зрозуміти, як це можливо. Напевно, геть усі затамували подих.

Я обернулася до родини Рути.

— Але я відчувала, що знаю Руту, ніби ми дружили все життя. Все прекрасне нагадує мені про неї. Я бачу її в жовтих квітах, що ростуть на Леваді неподалік моєї домівки. Я бачу її у переспівницях, які тьохкають на деревах. Але найголовніше — я бачу її у своїй сестричці Прим,— мій голос затремтів, але я вже майже закінчила.— Дякую вам за ваших дітей,— і я підняла підборіддя, звертаючись до людей на майдані,— і дякую вам усім за хліб.

Я стояла, почувуючись зламаною і маленькою, а сотні очей дивились на мене. Повисла довга пауза. Потім десь

із натовпу залунала мелодія переспівниці, яку завжди насвистувала Рута. Та, яка свідчила про кінець робочого дня у фруктових садах. Та, що означала безпеку на арені. І перш ніж мелодія скінчилась, я встигла побачити людину, яка її насвистувала: це був зморщений старий у вицвілій червоній сорочці й комбінезоні. Наші очі зустрілися.

Те, що трапилось потім, було не випадковим. Все відбулося занадто бездоганно, щоб бути спонтанним, занадто злагоджено. Геть усі люди на майдані притисли три середні пальці лівої руки до вуст, а потім простягли їх до мене. Це наш знак, знак Округу 12, прощальний привіт, який я послала на арені Руті.

Якби я не мала розмови з президентом Снігоу, цей жест міг би викликати в мене сльози. Але враховуючи президентову — і досі свіжу в моїй пам'яті — настанову втихомирити округи, цей жест викликав у мене жах. Що президент подумає про це публічне вітання дівчини, яка не скорилася Капітолію?

На мене обрушився тягар того, що я накоїла. Це сталося ненавмисно, я лише хотіла висловити подяку, а розбурхала щось дуже небезпечне. Це був акт непокорителів Округу 11. Відбулося те, чому я мала запобігти!

Я міркувала, що б таке сказати, аби зняти напругу, заперечити те, що тільки-но сталося, але почула легке клацання в своєму мікрофоні та зрозуміла, що його вимкнули: мер узяв усе в свої руки. Ми з Пітою вислухали останній вибух оплесків. І Піта повів мене назад до дверей, не усвідомлюючи, що все пішло не так.

Почувалась я дивно і тому на секунду змушена була зупинитись. Перед очима від яскравого сонячного світла танцювали метелики.

— Тобі зле? — спитав Піта.

— Щось голова паморочиться. Таке яскраве сонце,—
відповіла я — і побачила букет у нього в руках.— Я забула
свої квіти,— пробурмотіла я.

— Я принесу,— сказав Піта.

— Та я сама,— зронила я у відповідь.

Якби я не зупинилась, якби не забула квітів, ми б уже
були в Будинку правосуддя. Натомість із глибини ве-
ранди ми побачили, що відбувалося на майдані.

Побачили, як два миротворці волочать старого, який
свистів Рутину пісеньку. Як штовхають його навколішки
перед натовпом і пускають йому в голову кулю.

Чоловік іще не впав на землю, а біла стіна миротворців ув одностроях уже заблокувала нам огляд. Нас підштовхували в будинок; кілька миротворців мали автомати.

— Ми йдемо, йдемо! — промовив Піта, відпихаючи миротворця, який тиснув на мене. — Ми все зрозуміли, ясно? Ходімо, Катніс.

Він обійняв мене за талію і повів у Будинок правосуддя. Миротворці насадили нам на п'яти. В ту мить як ми опинились усередині, двері гучно грюкнули і тупотіння чобіт миротворців почало віддалятися.

Геймітч, Еффі, Порція та Цинна стояли перед величезним екраном на стіні, й на їхніх обличчях виразно читалася тривога.

— Що там у вас трапилось? — швидко запитала Еффі. — Сигнал пропав одразу після чудової промови Катніс, а потім Геймітч сказав — йому здалося, що він чув постріл, а я відповіла — не може бути. Хоча хто знає! Божевільні є всюди!

— Нічого не трапилось, Еффі! Просто у старій вантажівці стрельнуло з вихлопної труби, — спокійно відповів Піта.

Пролунало ще два постріли. Двері не надто приглушували звук. Хто на цей раз? Бабуся Трача? Чи одна з менших сестричок Рути?

— Ви двоє, за мною! — звелів Геймітч. Ми з Пітою рушили за ним, а всі решта лишилися. Тепер, коли ми були всередині, в безпеці, миротворці, розставлені

навколо Будинку правосуддя, приділяли нам небагато уваги. Ми піднялись нагору розкішними витими сходами. Нагорі був довгий коридор, устелений потертим килимом. Обидві ступки одних із дверей були розчинені, ніби запрошуючи нас у кімнату. Стеля тут була висока, оздоблена ліпниною з квітів і фруктів, а з кожного кутка на нас дивились дебеленькі малюки з крилами. Від ваз із квітами йшов такий сильний запах, що в мене зашвербіли очі. На вішаках біля стіни висіло наше вечірнє вбрання. Цю кімнату спеціально підготували для нас, але навряд чи ми бодай речі свої встигнемо тут розкласти... Геймітч зірвав мікрофони з наших грудей, запхнув їх під диванні подушки і махнув нам — мовляв, прямуйте за мною.

Наскільки я знаю, Геймітч був тут лише раз багато-багато років тому, коли сам брав участь у Турі переможців. У нього, либонь, феноменальна пам'ять або нюх, бо він вів нас далі й далі крізь лабіринт закручених сходів і коридорів, що робилися дедалі вужчими. Іноді доводилось зупинятися, щоб відчинити особливо непіддатливі двері. Враховуючи ображене рипіння завіс, можна було з певністю сказати, що відтоді, як їх відчиняли востаннє, минуло чимало часу. Зрештою ми видерлись по драбині до якогось люка. Коли Геймітч відкинув його, ми опинились попід склепінням Будинку правосуддя. Тут було величезне горище, захищене зламаними меблями, купами книжок і гробухів, а ще — іржавою зброєю. Товстезний шар пороху переконливо свідчив: сюди не навідувались багато років. Тьмяне світло силкувалося пробитися крізь чотири брудні квадратні вікна з боків склепіння. Геймітч захряснув кришку люка й обернувся до нас.

— То що там трапилося? — спитав він.

Піта розповів про все, що сталося на майдані. Про свист, вітання, як ми завагалися на веранді і як миротворці застрелили старого.

— Геймітчу, що коїться?

— Думаю, ліпше тобі розповісти все самій,— звернувся до мене Геймітч.

Тільки я так не думала — якщо я розповім усе сама, буде стократ гірше. Але я постаралася розповісти Піті все якнайспокійніше. Про президента Снігоу і про неспокій в округах. Все до дрібниць, навіть про поцілунок із Гейлом. Пояснила, що через ту мою витівку з ягодами ми всі у небезпеці, вся країна в небезпеці.

— Під час Туру я мала все виправити. Переконати всіх, хто досі сумнівається, що я так діяла в ім'я кохання. Заспокоїти всіх. А натомість сьогодні я спричинилася до загибелі трьох невинних людей, а всіх присутніх на майдані очікує покарання.

Мені було так зле, що я змушена була присісти на канапу, з якої вусібіч стирчали пружини й набивка.

— Тоді я, подарувавши гроші, тільки погіршив ситуацію,— промовив Піта. Раптом він схопив лампу, що стояла неподалік на якомусь кошику, та жбурнув її об стіну — лише уламки посипались на підлогу.— Кінчайте це. Просто зараз. Це... це... цю гру, в яку ви двоє граєте, діліться секретами, але приховуйте їх від мене, ніби мене зовсім немає або я занадто дурний чи слабкий, щоб упоратися з проблемами.

— Піто, все не так...— почала була я.

— Все саме так! — крикнув він на мене.— В мене також є близькі, про яких я маю піклуватись, Катніс! В Окрузі 12 в мене також залишились і родина, і друзі, які помруть так само, як і твої, якщо ми не владнаємо ситуацію. Хіба після всього, через що ми

пройшли на арені, я не заслуговую почути від вас правду?

— Піто, ти завжди тримаєшся так переконливо! — промовив Геймітч. — Завжди знаєш, як подати себе перед камерами. Я просто не хотів зіпсувати це враження.

— Що ж, ви мене переоцінили. Сьогодні я цілком спантеличений. Як ви гадаєте, що тепер буде з родинами Руті й Трача? Думаєте, вони і справді отримають гроші, якими ми вирішили поділитись? Думаєте, я подарував їм світле майбутнє? А я гадаю, їм пощастить, якщо вони переживуть сьогоднішній день! — Піта жбурнув об стіну ще щось — здається, статуетку. Ще зроду я його таким не бачила.

— Геймітчу, він має рацію, — промовила я. — Ми вчинили неправильно, не сказавши йому. Потрібно було зробити це ще в Капітолії.

— Навіть на арені ви розробили цілу систему спілкування, хіба ні? — спитав Піта. Він стихив голос. — Без мене.

— Та ні. Нічого ми не розробляли. Просто я здогадувалася, що хоче від мене Геймітч, надсилаючи мені щось чи не надсилаючи, — промовила я.

— Чудово, а мені й шансу такого не дали. Тому що мені Геймітч ніколи нічого не надсилав, поки не з'явилася ти, — відповів Піта.

Я про це ніколи й не думала — який вигляд це мало в очах Піти, коли на арені я з'явилась перед ним, маючи і мазь від опіків, і хліб, у той час як він, на порозі смерті, не отримав нічого. Ніби Геймітч зберігав мені життя за його рахунок.

— Послухай! хлопче... — почав був Геймітч.

— Не турбуйтеся, Геймітчу. Я знаю, що ви просто мушили обрати когось одного. І я й сам хотів, щоб це була

Катніс. Але тепер зовсім інша справа. Помирають люди. І помиратимуть, якщо ми гратимемо непереконливо. Згоден, перед камерами я тримаюся краще за Катніс. Мені не потрібно підказувати, як і що казати. Але я повинен знати, в що я вплутуюсь,— мовив Піта.

— З цієї хвилини ти володітимеш повною інформацією,— пообіцяв Геймітч.

— Сподіваюся, так і буде,— відрізав Піта і пішов, навіть не поглянувши на мене.

Потурбований порох злетів під стелю і почав шукати нове місце, де приземлитися. Він осідав мені на волосся, на очі, на блискучу золоту брошку.

— Геймітч, ви тоді справді обрали мене? — спитала я.

— Так,— почула я у відповідь.

— Чому? Піта ж вам подобається більше? — не втрималась я.

— Це правда. Але пам'ятаєш, перед тим як змінили правила, я міг мріяти лише про те, що бодай один із вас вийде звідти живим,— сказав він.— Я подумав, що доки Піта сповнений рішучості тебе захищати (тільки це між нами), хоч ти маєш шанс повернутися додому.

— О! — це було все, що я змогла вимовити.

— Побачиш, скоро і тобі доведеться робити складний вибір. Якщо ми переживемо це,— докинув Геймітч.— І ти навчишся.

Ну а сьогодні я добре затимила одну річ: Округ 11 — зовсім не збільшений варіант Округу 12. Наш паркан не охороняється і рідко коли підключається до струму. Наші миротворці непривітні, але не такі жорстокі. Наші злидні викликають у людей радше втому, ніж лють. Тут, в Окрузі 11, страждання гостріші, а розпач більший. Президент Снігоу мав рацію. Однієї іскри може бути достатньо, щоб вибухнуло полум'я.

Все відбувається занадто швидко — я не встигаю нічого осмислити. Попередження президента, постріли на майдані, усвідомлення того, що саме я, можливо, розбурхала події, які матимуть жахливі наслідки. Адже ситуація просто неймовірна! Одна справа, якби я навмисне заварила цю кашу, але враховуючи обставини... як, чорт забирай, я могла спричинити стільки клопотів?

— Ходімо. Нам іще на вечерю, — сказав Геймітч.

Я стояла під душем дуже довго — скільки дозволили, перш ніж прийшов час збиратися. Підготовча команда вдавала, що сьогодні нічого особливого не трапилось. Усі троє були в захваті від майбутньої вечері. В округах вони — достатньо важливі персони, відвідують усілякі заходи, в той час як у Капітолії на престижні вечерки їх запрошують дуже рідко. Поки вони відгадували, які страви подаватимуть на стіл, перед мої очима стояв старий із похиленою головою. Я не звертала жодної уваги на те, що робить зі мною моя команда, доки не прийшов час іти на вечерю — лише тоді я поглянула на себе в дзеркало. Блідо-рожева сукня без бретельок була до п'ят. Над чолом волосся закололи, а по спині розсипались кучері.

Ззаду підійшов Цинна і накинув мені на плечі сріблясту хустинку — вона вся переливалась. У дзеркалі він піймав мій погляд і спитав:

— Подобається?

— Дуже. Як завжди, — відповіла я.

— А тепер подивимось, як вона личить до усмішки, — м'яко промовив він.

Це він так нагадав мені, що за хвилину за мною знову стежитимуть камери. Я спробувала підняти куточки губ.

— Ось так.

Коли ми всі зібралися, щоб спуститись на вечерю, виявилось, що Еффі не в гуморі. Певна річ, Геймітч не звирявся їй, що трапилось на майдані. Я не здивуюся, якщо Цинна й Порція в курсі справи, але, здається, існує мовчазна домовленість оберігати від поганих новин Еффі.

Еффі повідомила розклад вечора, а тоді жбурнула течку вбік.

— А потім, дякувати Богу, ми нарешті сядемо на потяг і заберемося геть,— промовила вона.

— Еффі, щось не так? — спитав Цинна.

— Мені не подобається, як тут до нас ставляться. Запхнули у вантажівку, під замком привезли. А потім... десь годину тому я вирішила оглянути Будинок правосуддя... ви ж знаєте, що я трохи знаюся на архітектурі, а цьогоріч це в моді... — почала розповідь Еффі й замовкла.

— Ага, щось я таке чула,— зронила Порція, щоб заповнити паузу.

— Так ось, я ще й роззирнутись не встигла, як з'явилися двоє миротворців і наказали мені повернутись у частину будівлі, відведену для нас. Одна з них навіть підштовхнула мене рушницею в спину! — закінчила розповідь Еффі.

Мабуть, така поведінка миротворців — прямий наслідок нашого з Пітою та Геймітчем зникнення сьогодні вдень. Ще одне маленьке підтвердження, що Геймітч мав таки рацію. Ніхто не стежив за нами на захаращеному горіщі попід склепінням, де ми розмовляли. Хоча тепер, можу побитися об заклад, влада Округу 11 більше такого не прогавить.

Еффі була такою засмученою, що я несамохіть пригорнула її.

— Еффі, це жахливо. Може, взагалі не підемо на вечерю? Принаймні поки перед вами не вибачаться.

Я знала, що вона на це не пристане, але зауважила, як від самої пропозиції, від моєї підтримки обличчя Еффі прояснилося.

— Та ні, я впораюся. Витримувати злету й падіння — це теж робота. До того ж не можете ви двоє пропустити першу вечерю,— сказала вона.— Але дякую за пропозицію, Катніс.

Перед виходом у залу Еффі вишикувала нас у спеціальному порядку. Першими йшли підготовчі команди, потім стилісти, потім ментор і куратор — вони з Геймітчем. Ми з Пітою, звісно ж, завершували процесію.

Десь під нами заграли музики. Коли наша маленька процесія рушила сходами вниз, ми з Пітою взялися за руки.

— Геймітч сказав: не варто мені було підвищувати на тебе голос. Адже ти виконувала його вказівки,— мовив до мене Піта.— Тим більше, що я теж тримав від тебе дещо в секреті.

Пам'ятаю свій шок, коли я почула Пітине зізнання — перед усім Панемом,— що він мене кохає. Геймітч про це знав, але нічого мені не сказав.

— По-моєму, я також щось розтрощила після того інтерв'ю.

— Тільки вазу,— сказав Піта.

— І твою руку... Але ж у цьому більше немає сенсу, авжеж? У нещирості? — спитала я.

— Немає,— відповів Піта.

Ми стояли на верхній сходинці, чекаючи, поки Геймітч відійде на п'ятнадцять кроків уперед, як звеліла Еффі.

— Той поцілунок із Гейлом справді був єдиним?

Я так здивувалася, що відповіла:

— Авжеж.

З усіх подій сьогоднішнього дня невже саме це питання хвилювало Піту найбільше?

— П'ятнадцять кроків. Тепер і ми ходімо,— сказав він.

Світло засліпило нам очі, і я вдягла на обличчя свою найчарівнішу усмішку.

Ми спустилися сходами — і нас засмоктало. Прийоми, церемонії та подорожі потягом майже не відрізнялися. Щодня одне й те саме. Прокидаємось. Одягаємось. Ідемо крізь натовп, який зібрався нас привітати. Слухаємо промови на нашу честь. Промовляємо у відповідь вдячні слова, але тільки ті, що написали для нас у Капітолії,— більше ніколи нічого від себе не додаємо. Іноді коротка екскурсія: в одному з округів — море, в інших — височезні ліси, потворні фабрики, пшеничні поля, смердючі очисні заводи. Вечірнє вбрання. Вечеря. Потяг.

Під час церемоній ми поводитись урочисто й шанобливо, але завжди були разом, завжди трималися за руки. На прийомах ми шаленіли від кохання одне до одного. Ми цілувались, танцювали, повсякчас намагались кудись утекти, щоб побути наодинці. А в потязі жалюгідно мовчали, оцінюючи, чи справили належне враження.

Навіть і без тих кількох слів, які трибути можуть сказати від себе (зайве згадувати, що все, виголошене нами від себе в Окрузі 11, вирізали, перш ніж передача пішла в ефір), в повітрі відчувалося наближення чогось невідворотного — ніби з каструлі, що кипить на великому вогні, от-от полетіть через край. Але не всюди. Іноді зігнані на майдан люди видавалися стадами втомленої худоби — так зазвичай тримались і жителі Округу 12 під час відвідин переможців. Але в інших округах, особливо Округах 8, 4 і 3, на обличчях людей читалося справжнє піднесення від самого погляду на

нас, а за цим піднесенням ховалася лють. Коли вони скандували моє ім'я, це було більше схоже на мстиві крики, ніж на вітання. Коли ж миротворці починали заспокоювати юрмище, люди, замість відступити, тиснули на миротворців. І я знала, що цього мені не змінити. Гра в кохання, навіть дуже достовірна, не стишить хвилю, яку я здійняла. Якщо моя витівка з ягодами була хвилинним потьмаренням, то люди на майданах згодні на таке потьмарення.

Цинні довелося вшивати мої сукні в талії. Підготовча команда втомилася замальовувати сині кола в мене під очима. Еффі зачихала мене снодійним, але воно не допомагало. Я провалювалась у сон — і прокидалась від кошмарів, частіших і страшніших. Піта, який уночі здебільшого тинявся потягом, чув мої зойки, коли я силкувалась випірнути з туманного дурману ліків, що тільки подовжували кошмари. Він будив мене і намагався заспокоїти. Потім залізав до мене на ліжко, пригортав і чекав, доки я знову засну. Отож я відмовилась від снодійного. Але щоночі знов і знов просила Піту посидіти зі мною. Ми боролися з темрявою разом, як там, на арені, обійнявшись, захищаючись від небезпек, які чигають на нас щомиті. Між нами нічого не було, але проведені разом ночі швидко стали приводом для пліток у потязі.

Коли Еффі розповіла мені про плітки, я подумала: «От і добре. Може, ця чутка й до президента Снігоу докотиться». Я сказала їй, що ми спробуємо бути обачнішими, але ми і не думали цього робити.

Відвідини Округів 2 й 1 були особливо жахливими. Катон і Клівія, трибути Округу 2, обоє мали шанс повернутись додому, якби не ми з Пітою. Я особисто вбила і дівчину — Глорію — і хлопця з Округу 1. Хоч

я й уникала дивитись на його родину, я дізналася, що його звали Мармур. Чому я не запам'ятала його імені раніше? Думаю, перед Іграми не звернула на нього уваги, а після — вже й не хотіла знати.

Коли ми нарешті дісталися Капітолія, всі були вже страшенно втомлені. Ми раз у раз мали виступати перед захопленим натовпом. Тут, серед привілейованої публіки, серед людей, чиї імена ніколи не вписувалися в картки на Жнивах, чиї діти ніколи не помруть через вигадані злочини, скоєні кілька поколінь тому,— серед цих людей не було й натяку на бунт. У Капітолії нам не потрібно було нікого переконувати, що ми закохані, але ще залишалася слабка надія довести це тим, хто сприйняв усе по-своєму в округах. Але хай що ми робили, все здавалося занадто мізерним і запізнілим.

Знову опинившись у Тренувальному центрі, саме я запропонувала публічно заручитися. Піта погодився, але після цього надовго зник у своїй кімнаті. Геймітч порадив мені облишити його.

— Я думала, він саме цього хоче,— промовила я.

— Не в такий спосіб,— відповів мені Геймітч.— Він хоче, щоб усе було по-справжньому.

Я повернулась до своєї кімнати, залізла під ковдру, намагаючись не думати про Гейла — взагалі ні про що не думати.

Того вечора на сцені, встановленій перед Тренувальним центром, ми натхненно брехали у відповідь на питання, якими нас засипали. Цезар Флікермен, у мерхтливому темно-синьому костюмі, з блакитним волоссям, повіками і губами, вів інтерв'ю бездоганно. Коли він спитав нас про плани на майбутнє, Піта опустився на одне коліно, освідчився мені й запропонував руку і серце. Я, певна річ, погодилася. Цезар ледь зі штанів

не вистрибнув, публіка була в істеричі: кадри, де показували мешканців різних куточків Панему, свідчили, що країна очманіла від щастя.

Неочікувано до нас завітав президент Снігоу власною персоною, щоб привітати особисто. Він потиснув Піті руку і схвально поплескав по плечу. А мене обійняв, огорнувши запахом крові та троянд, і всмак поцілував у щоку. Коли він відступив, на його обличчі розплавлась посмішка, і я дозволила собі питально звести брови. Вони питали те, чого не могли промовити губи. «Я зробила те, що ви просили? Цього достатньо?» Достатньо того, що я відмовилася від усього, підтримувала гру, пообіцяла вийти заміж за Піту?

У відповідь він ледь помітно хитнув головою.

Один невеличкий рух — а я побачила в ньому кінець усіх моїх надій, початок знищення всього, що мені дороге в цьому світі. Я навіть не здогадувалась, яку форму матиме моє покарання і якими будуть його масштаби, та коли все закінчиться, скоріш за все, від мене нічого не залишиться. Мабуть, ви гадаєте, що в цей момент я була у повному розпачі. Та ось що дивно. Головним моїм відчуттям в ту мить було полегшення: що я можу покинути грати. Що питання про те, чи зможу я досягти успіху в цій авантурі, нарешті отримало відповідь, і нехай ця відповідь — рішуче «ні». Відчайдушні часи вимагають відчайдушних заходів, і я маю право на відчайдушні вчинки.

Тільки не тут і не зараз. Слід повернутися до Округу 12, бо у планах моїх у будь-якому разі головне місце посідають мама, сестра, Гейл і його родина. Та й Піта, якщо мені вдасться вмовити його приєднатися. Додам у список ще й Геймітча. Це — люди, яких я маю взяти з собою, коли тікатиму в ліси. Як мені їх переконати? Куди ми підемо посеред зими? Як уникнути полону — питання, які поки що залишаються без відповідей. Та принаймні тепер я знаю, що робити.

Замість грюпнутися на землю й заридати, я випростала спину і відчула більшу впевненість, ніж за всі останні тижні. Моя посмішка, тепер трохи божевільна, більше не була вимушеною. І коли президент Снігоу заспокоїв публіку та сказав, звертаючись до всіх: «Як гадаєте, а якщо нам улаштувати їхнє весілля просто тут,

у Капітолії?» — я легко зобразила мало не безтямну від щастя наречену.

Цезар Флікермен спитав, чи вже має президент на думці конкретну дату.

— О, перш ніж ми призначимо дату весілля, ми повинні все узгодити з матір'ю Катніс, — відповів той.

Публіка широко заусміхалася, і президент поклав руку мені на плече.

— Можливо, якщо вся країна гарненько постарається, то ми одружимо тебе до тридцятьох років.

— Мабуть, для цього вам доведеться ухвалити новий закон, — відповіла я на це й захихотіла.

— Якщо треба буде — ухвалимо, — сказав президент зі змовницькою посмішкою на устах.

І нам обом стало весело.

Вечірка, що відбулася у бенкетній залі палацу президента Снігоу, була просто незрівнянною. Височенна стеля перетворилася на нічне небо, а зірки були точнісінько як удома. Я припускала, що вони і в Капітолії мають такий самий вигляд, та хто ж знає напевне? В місті завжди забагато світла, щоб добре їх розгледіти. Десь на півдорозі між стелею та підлогою пливли музички на чомусь дуже схожому на білі кошлаті хмари, та я не могла роздивитися, що саме тримає їх у повітрі. Традиційні обідні столи були замінені незчисленними м'якими диванами та кріслами, деякі стояли навколо камінів, інші — поряд з ароматними квітниками чи акваріумами з екзотичними рибками, щоб гості розважались у максимальному комфорті. В центрі зали була величезна ділянка паркету — це був і танцмайданчик, і сцена для виконавців, які з'являлись і зникали, щоб додати ще одну кольорову пляму до суміші пишно вбраних гостей.

Та справжній фурор вечора викликала їжа. Вздовж стін стояли столи, заставлені делікатесними наїдками. То було здійснення найзаповітніших мрій. Цілі смажені корови, свині, кози, гуси крутились на рожнах. Величезні тарелі з дичиною, фаршированою фруктами й горіхами. Морепродукти плавали в соусах і просилися, щоб їх занурили в ароматні приправи. Незчисленні хліби, сири, овочі, солодоші, водоспади вина та ріки міцного алкоголю, над яким здіймалися язики полум'я.

Мій апетит повернувся разом із бажанням боротися. Після тижнів, коли я почувалася занадто знервованою, щоб їсти, я відчула, що вельми зголодніла.

— Я скуштую все, що тут є, — сказала я Піті.

Я бачила: з виразу мого обличчя він намагається зрозуміти, що в мені змінилось. Оскільки йому невтямки, що президент Снігоу вважає: я провалила завдання, Піта міг припустити, ніби я гадаю, що ми досягли мети. А можливо навіть, що я справді щаслива через наші заручини. Очі видавали його збентеженість, але він швидко опанував себе, адже ми повсякчас були під прицілами камер.

— Дай собі на стримання, — відповів він.

— Гаразд, один шматочок кожної страви, — погодились я.

Та моє рішення вже біля першого столу з двадцятьма чи близько того різноманітними супами мало не зазнало поразки, коли я скуштувала вершково-гарбузового супу, посипаного посіченими горіхами та крихітним чорним насінням.

— Таке можна їсти весь вечір! — вигукнула я.

Та я стрималась. А натомість накинулася на прозорий зеленкуватий бульйон, що пахнув весною, а потім

Обличчя з'являлись і щезали, хтось знайомився, хтось фотографував, хтось цілував у щоку. Безсумнівно, моя брошка з переспівницею стала сенсацією у світі моди, адже кількоро людей підходили до мене, щоб показати власні прикраси. Мій птах був зображений на пряжках, вишитий на шовкових лацканах і навіть витатуйований на інтимних місцях. Кожен хотів носити відзнаку переможця. Я могла лише уявити, як це дратувало президента Снігоу. Але що він міг із цим удіяти? Тут, у Капітолії, Ігри мали справжній успіх, для мешканців столиці отруйні ягоди були просто символом відчайдушної дівочої спроби зберегти кохання.

Ми з Пітою не докладали жодних зусиль, щоб знайти товариство, і при цьому були в центрі уваги. На цій вечірці нас ніхто не міг оминати. Я щосили вдавала зацікавленість, але насправді мала нульовий інтерес до мешканців Капітолія. Вони лише заважали мені зосередитися на їжі.

Кожен стіл дарував нові спокуси, і навіть із моїм обмеженим режимом куштування по одному шматочку з кожної страви шлунок швидко переповнився. Я підхопила маленьку смажену птицю, застромила в неї зуби — і по язичці полився апельсиновий соус. Смакота. Але решту я примусила доїсти Піту, бо хотіла продовжити дегустацію, а ідея викинути їжу, як робили всі, здавалась мені огидною. Обійшовши з десяток столів, я страшенно об'їлася, і це ми скуштували лише якусь крихітну частку страв.

Аж тут до нас підійшла моя підготовча команда. Вони вже не трималися на ногах від спожитого алкоголю й від захвату: вони-бо запрошені на таку велику подію!

— Чому ти не їси? — здивувалась Октавія.

— Я їла. Та більше не вміщається,— відповіла я.
Всі засміялись, наче кумеднішого жарту вони в житті чули.

— Таке нікого не зупинить! — промовив Флавій.

І вони повели нас до столу, на якому стояли маленькі келихи, наповнені прозорою рідиною.

— Попийте оце!

Піта взяв один із келихів і хотів був зробити ковток, але його зупинили.

— Не тут! — вигукнула Октавія.

— Це слід пити отам,— пояснила Вінія та вказала на двері, що вели до туалету.— Бо забрудниш підлогу.

Піта знову подивився на келих, а потім покрутив його в руках.

— Хочеш сказати, що від цього мене знудить?

Трійця знову істерично розреготалася.

— Звісно, а потім зможеш продовжувати їсти,— пояснила Октавія.— Я вже двічі там побувала. Всі це роблять, а як іще розважитися на бенкеті?

Я втратила мову — просто витріщилась на маленькі келишки. Піта поставив свій назад так обережно, що можна було подумати, це вибухівка.

— Катніс, ходімо потанцюємо.

Музика лилася з хмар, а Піта вів мене подалі від підготовчої команди, подалі від столів — на танцмай-данчик. Удома ми танцювали лише кілька танців — під скрипку та флейту; вони вимагають багато простору. Але Еффі показала нам, як зараз модно танцювати в Капітолії. Музика була повільна й заколислива, Піта пригорнув мене, і ми попливли по колу, майже не переступаючи ногами. Такий танець можна танцювати на тарілці. Довший час ми мовчали. Нарешті Піта напру-

— Отак борсаєшся собі, сподіваючись, що все якось минеться, думаючи, що, можливо, все не так погано, а потім...— він припнув язика.

А я могла думати тільки про худеньких дітей на нашому кухонному столі, і як мама прописує їм найкращі ліки, які батьки не здатні їм забезпечити: більше їсти. Тепер, коли ми забагатіли, мама завжди давала дітям дещо з собою. Але за старих часів часто траплялося так, що дати було нічого і дитину врятувати не вдавалось. А тут, у Капітолії, люди блюють заради забави натоптувати собі животи знову і знову. Не від хвороби, не від зіпсованих харчів. А тому, що на вечірках так роблять усі. Так заведено. Це розвага.

Одного разу, коли я зайшла до Гейла додому, щоб віддати Гейзел здобич, Вік був удома, бо мав кашель. Він, брат Гейла, харчувався краще, ніж дев'яносто відсотків жителів Округу 12. Але він хвилин п'ятнадцять із захватом розповідав мені, як вони відкрили банку кукурудзяного сиропу, отриману на День добротності, і всі намастили собі по ложечці на хліб, а наприкінці тижня вони сподівались отримати щось іще. І як Гейзел сказала, що покладе трохи сиропу йому до чаю, щоб він не так кашляв, але Вік відмовився, бо тоді інші нічого не отримують. Якщо так у домі Гейла, тоді як в інших?

— Піто, нас привезли сюди, щоб ми вбивали одне одного заради чиеїсь розваги,— промовила я.— Порівняно з цим оті склянки — дрібниці.

— Я знаю. Я знаю. Просто іноді я не можу більше терпіти. І тоді я... не знаю, на що здатний,— він зробив паузу, а потім пошепки додав.— Можливо, ми помилилися, Катніс.

— Про що ти? — спитала я.

— Про спробу заспокоїти бунтівників ув округах,— відповів він.

Я швидко покрутила навсібіч головою, аби переконатися, що нас ніхто не чув. Увага знімальної групи була прикута до столу з морепродуктами, а пари танцюристів навколо нас були або занадто п'яні, або занадто зайняті одне одним, аби щось зауважити.

— Пробач,— сказав Піта. І йому було за що вибачатися. Ми повинні бути обережними. Тут не місце висловлювати вголос такі думки.

— Поговоримо про це вдома,— відповіла я йому.

Аж тут з'явилася Порція з кремезним чоловіком, на вигляд напрочуд знайомим. Вона представила його як Плутарха Гевенсбі, нового старшого продюсера. Плутарх запитав Піту, чи можна вкрати мене на один танець. Піта повернувся обличчям до камери і добродушно підштовхнув мене в його обійми, попросивши тільки не надто до мене залицятися.

Я не хотіла танцювати з Плутархом Гевенсбі. Не хотіла відчувати на своєму тілі його руки: одна тримала мою долоню, а другу він поклав мені на стегно. Я не звикла, щоб мене торкався хтось, крім Піти чи моїх рідних, а в переліку істот, яких я згодна до себе підпустити, продюсери десь перед хробаками. Але він, здається, відчував це і, поки ми кружляли на паркеті, тримав дистанцію.

Ми теревенили про вечірку, про розваги, про їжу, а потім він пожартував: сказав, що після останніх тренувань уникає пуншу. Я не зрозуміла жарту, й тільки згодом до мене дійшло, що він — саме той, хто поточився й упав у чашу з пуншем, коли я під час тренування вистрілила з лука у продюсерів. Ну, не зовсім так. Я цілила в яблуко в роті смаженого поросяти на столі продюсерів. Але таки

— О, ви той, хто...— засміялась я, пригадуючи.

— Так. Можете радіти — я так і не оговтався,— повідомив Плутарх.

Я хотіла зауважити, що двадцять два мертві трибути також уже ніколи не оговтаються від Ігор, які він допомагав організувати. Але я лише промовила:

— Це добре. Отже, цього року ви — старший продюсер? Либонь, це для вас велика честь.

— Між нами, охочих взятися за цю роботу було багато,— відповів він.— Проведення Ігор — це дуже велика відповідальність.

«Авжеж, останній охочий — мертвий»,— подумала я. Плутарх точно знає про Сенску Крейна, але не схоже, щоб він бодай трохи цим переймався.

— Ви вже плануєте Червону чверть? — спитала я.

— О так. Власне, Ігри плануються за кілька років. Арену за один день не побудуєш. Але, скажімо так, присмак Ігор визначається саме зараз. Вірите чи ні, але сьогодні ввечері я збираю велику нараду саме з цього приводу,— відповів він.

Плутарх відступив і дістав із кишені жилета золотий годинник на ланцюжку. Відкинув кришку і, побачивши, котра година, насупився.

— Мені вже час,— він розвернув до мене годинник, щоб я побачила циферблат.— Все починається о дванадцятій.

— Щось пізно для...— почала була я, але не змогла закінчити речення. Плутарх обвів пальцем скляний циферблат годинника, і на якусь мить на ньому з'явилося зображення — воно світилось, ніби свічечка. Це була переспівниця. Точнісінько така, як на брошці в мене на сукні. Зображення з'явилося і одразу зникло. Плутарх заклацнув кришку.

— Гарний у вас годинник, — сказала я.

— О, він не просто гарний. Він ексклюзивний, єдиний у своєму роді. Якщо хтось питає про мене, скажіть, що я поїхав додому спати. Про нараду ніхто не має знати. Але я подумав, що вам я можу довіритися.

— Так. Я збережу ваш секрет, — відповіла я.

Ми потисли руки, і він ледь уклонився — так завведено тут, у Капітолії.

— Що ж, Катніс, побачимось улітку на Іграх. Вітаю з заручинами і бажаю успіхів у розмові з матір'ю.

— Так, успіх мені знадобиться, — промовила я.

Плутарх зник, а я пішла блукати натовпом у пошуках Піти. Доки я шукала, мене раз у раз вітали незнайомці — з заручинами, з перемогою в Іграх, навіть із моїм вибором губної помади. Я щось відповідала, але насправді голова моя була забита думками про Плутарха, який навіщось показав мені свій чудовий ексклюзивний годинник. В цьому було щось дивне. Навіть таємне. Але чому? Можливо, Плутарх боїться, що хтось украде його ідею з пташкою, яка то з'являється на циферблаті годинника, то зникає? Так, він, мабуть, заплатив чималу купу грошей, а тепер не може показати годинник нікому, адже боїться, що хтось зробить дешеву підробку. В Капітолії, звісна річ.

Я знайшла Піту — він милувався цілим столом дивовижно оздоблених тістечок. Пекарі навмисно вийшли з кухні, щоб побалакати з ним про глазур, і цікаво було спостерігати, як вони перебивають один одного, щоб відповісти на Пітині запитання. На його прохання вони зібрали весь асортимент тістечок, щоб Піта міг узяти їх додому в Округ 12, а там без поспіху оцінити роботу пекарів.

— Еффі сказала, що ми повинні сісти у потяг о першій. Не знаєш, котра зараз година? — спитав він, роззирнувшись довкола.

— Майже полуніч, — відповіла я і пальцями відламала шоколадну квітку з тістечка та згризла її, не переймаючись через гарні манери.

— Час дякувати й прощатися! — проспівала мені на вухо Еффі.

В такі миті я навіть любила цю її пунктуальність, від якої неможливо відкрутитися. Ми забрали Цинну та Порцію, Еффі провела нас поміж важливих персон і простежила, щоб ми з кожним попрощались особисто, а потім підштовхнула до дверей.

— А ми хіба не повинні подякувати президентові Снігоу? — спитав Піта. — Це ж його дім.

— О, він нечастий відвідувач таких вечірок. Занадто зайнятий для цього, — відповіла Еффі. — Я вже все влаштувала. Завтра йому надішляють усі належні подяки й подарунки... Ось ви де! — Еффі помахала двом служникам, які попід руки тримали п'яного Геймітча.

Вулицями Капітолія ми їхали на машині з затемненими вікнами. Позаду їхала ще одна автівка — з підготовчими командами. Святковий натовп на вулицях був такий щільний, що рухались ми дуже повільно. Але Еффі це врахувала, і тому рівно о першій годині ночі ми сіли в потяг, і він від'їхав од станції.

Геймітча вклали в його купе. Цинна замовив собі чаю, і всі ми розсілися навколо столу, на якому Еффі перевіряла розклад і щосекунди нагадувала нам, що Тур і досі триває і розслаблятися ще не час.

— Попереду ще Свято врожаю в Окрузі 12. Отже пропоную зараз усім випити чаю — і по ліжках.

Ніхто не сперечався.

Коли я розплющила очі, час був уже пообідній. Моя голова лежала на Пітиній руці. Не пам'ятаю, коли це він

уночі прийшов до мене. Я повернулась, намагаючись не потурбувати його, але він уже прокинувся.

— Жодних кошмарів,— промовив він.

— Що? — перепитала я.

— Вночі тобі не снилися кошмари,— відповів Піта.

Справді так. Уперше за довгий час я спокійно проспала всю ніч.

— Утім, мені наснився сон,— мовила я, згадавши, що саме бачила я уві сні.— Я бігла крізь ліс за переспівницею. Довго бігла. Виявилось, що то була Рута. Я зрозуміла, що це вона, коли почула її спів.

— Куди вона тебе привела? — спитав Піта, забираючи волосся з мого чола.

— Не знаю. Місце було незнайоме,— сказала я.— Але почувалась я справді щасливою.

— Уві сні ти й здавалася щасливою,— мовив він.

— Піто, а як так виходить, що я ніколи не відаю, коли кошмар наснився тобі? — спитала я.

— Не знаю. Просто я не кричу і не шарпаюся в ліжку. А прокидаюсь, паралізований жахом,— відповів Піта.

— Ти маєш будити мене,— промовила я, думаючи про те, що сама я перериваю його сон двічі, а то й тричі за ніч. І про те, скільки часу в нього забирає, щоб заспокоїти мене.

— Нема потреби. В моїх кошмарах я здебільшого втрачаю тебе,— промовив він,— а тільки-но бачу, що ти поряд, усе минається.

Тьху. Піта зазвичай так спокійно робить подібні заяви, що в мене мову відбирає. Втім, він просто чесно відповів на моє запитання. Він не тисне на мене, не примушує відповідати йому взаємністю, освідчуватись. Але я й досі відчуваю жахливо, ніби я використала його з лихою

я лише те, що сьогодні я вперше почувалась ніяково, прокинувшись із ним в одному ліжку. Іронія ж у тому, що тепер ми офіційно заручені.

— Гірше буде, коли ми дістанемось додому і мені знов доведеться спати самому, — промовив він.

Він мав рацію — ми вже були майже вдома.

На сьогодні порядок денний в Окрузі 12 передбачав вечерю в будинку мера Андерсі, а на завтра — Свято врожаю і мітинг на честь переможців на площі. В останній день Туру переможців усі святкують Свято врожаю, але зазвичай це просто вечеря вдома або з друзями (якщо ти можеш це собі дозволити). Цього року це буде подія на весь округ, а оскільки Капітолій її спонсорує, то весь округ завтра матиме напхані животи.

Приготування здебільшого відбуватимуться в будинку мера, адже для вуличних заходів нас доведеться замотувати в шуби. На залізничній станції ми пробули недовго: поусміхались публіці, помахали руками — і нас заштовхали в машину. Навіть не дозволили нам до вечереї побачитися з родинами.

Я навіть раділа, що все відбуватиметься вдома у мера, а не в Будинку правосуддя, де по смерті вшановували мого батька й куди мене привели після Жнив для щемливих прощань із близькими. В Будинку правосуддя за багато смутку.

Домівка мера Андерсі мені до вподоби, особливо тепер, коли ми з його донькою Мадж потоваришували. Власне, ми завжди були подругами. Але офіційно це підтвердилось, коли вона прийшла попрощатися зі мною перед Іграми. І коли на удачу подарувала мені брошку з переспівницею. Відтоді як я повернулась додому, ми чимало часу проводили разом. Виявилось, що у Мадж також купа вільного часу, який треба чимось заповнити.

Спочатку нам було трохи ніяково, оскільки ми не знали, чим зайнятися. Знаю, інші дівчата нашого віку теревенять про хлопців, і про одяг, і про інших дівчат. Ми з Мадж пліткарками не були, а розмови про одяг узагалі мене втомлюють. Та після кількох невдалих спроб я з'ясувала, що Мадж до смерті хоче побувати в лісі, тож я кілька разів брала її з собою й навіть навчила стріляти. Вона в свою чергу хотіла навчити мене грати на піаніно, але мені більше подобалося слухати, як грає вона. Іноді ми залишались одна в одній на обід. Мадж залюбки обідала у мене. Її батьки були милими, але не думаю, що вона сама бачила їх часто. Її батько має цілий Округ 12 під орудою, а мати страждає на жахливі мігрені, які декілька днів поспіль можуть тримати її в ліжку.

— Може, вам варто звозити її в Капітолій,— сказала я в один із таких днів. Того дня ми не грали на піаніно, оскільки навіть через два поверхи музика тільки посилювала мігрень.— Закладаюся, там зможуть її вилікувати.

— Так. Але в Капітолій не можна поїхати просто так, без запрошення,— сумовито промовила Мадж.— Навіть привілеї мера обмежені.

Коли ми дісталися будинку мера, я встигла тільки швидко обійняти Мадж — і вже Еффі відіслала мене на третій поверх готуватися до святкування. Коли я нарешті була зачесана і вдягнена в довжелезну сріблясту сукню, до вечері залишалася ще ціла година, тому я вислизнула, щоб пошукати Мадж.

Її кімната була розташована на другому поверсі, де й дві гостьові кімнати та кабінет її батька. Я застромила голову в кабінет, щоб привітатися з мером, але там було порожньо. Телевізор дзижчав, і я зупинилась — показували нас із Пітою на вчорашній вечірці в Капітолії. Ми танцювали, їли, цілувались. Напевно, зараз це

трансляють у кожному будинку в Панемі. І глядачів, мабуть, уже нудить від Ромео і Джульєтти з Округу 12. Бо особисто мене вже нудить.

Я вже збиралася вийти геть, коли мою увагу повернула сирена. Я озирнулась і побачила, що екран телевізора почорнів. А потім на ньому спалахнули літери: «Останні новини з Округу 8». Інстинктивно я відчула, що ця інформація призначена не для моїх очей, а лише для мерових. Я мала тікати. І то швидко. Але я натомість прикипіла до телевізора.

На екрані з'явилась дикторка, якої я ще не бачила, — сива жінка з хрипким владним голосом. Вона повідомила, що становище погіршується і що оголошено тривогу третього ступеня. До Округу 8 спрямовані додаткові війська, а виробництво текстильної продукції призупинено.

Далі з жінки переключили на чоловіка, який вів репортаж із майдану в Окрузі 8. Я впізнала майдан, бо ж відвідала його минулого тижня. На дахах, що оточували майдан, і досі майоріли плакати з моїм обличчям. А внизу я побачила величезну юрбу. Майдан був ущерб'язбитий мітингувальниками, всі обличчя були затулені ганчірками й саморобними масками, люди галасували та жбурляли каміння. Будівлі палали. Миротворці навмання стріляли в натовп.

Такого я ще зроду не бачила, але миттю втямила одне. Ось що президент Снігоу називає заворушеннями.

Шкіряна торба з їжею і термос гарячого чаю. Пара шкіряних рукавиць хутром усередину, які забув Цинна. Три гілочки, що я зламала з голих дерев і розклала на снігу, щоб позначити напрямок мого руху. Ось що я залишила для Гейла на нашому звичному місці зустрічей першої неділі після Свята врожаю.

Я рухалася крізь холодний туманний ліс, прокладаючи стежку, яка для Гейла буде незнайомою, але мої ноги легко її відшукали. Вела вона до озера. Я більше не вірила, що наше звичне місце побачень і досі гарантує приватність, а сьогодні приватність була мені вкрай необхідна, бо я збиралась вилити Гейлові душу. Та чи він узагалі прийде? Якщо не прийде, мені доведеться ризикнути і вночі піти до нього додому. Є речі, які він повинен знати... речі, які він повинен допомогти мені зрозуміти...

Тільки-но зміст того, що я побачила по телевізору в будинку мера Андерсі, дійшов до мене, я вибігла з кімнати і спустилась у передпокій. Дуже вчасно, бо мер саме піднімався сходами нагору. Я тільки помахала йому рукою.

- Шукаєш Мадж? — привітно спитав він.
- Так, хоч показати їй свою сукню, — відповіла я.
- Ну, ти знаєш де її знайти.

В цю мить із його кабінету знов пролунав сигнал тривоги. Обличчя мера спохмурніло.

— Вибач, маю йти, — сказав він і попрямував до кабінету, щільно причинивши по собі двері.

Я стояла в коридорі й чекала, доки трохи заспокояться нерви. Стояла і нагадувала собі, що маю поводитися

природно. Потім рушила до кімнати Мадж — подруга сиділа за туалетним столиком і перед дзеркалом розчісувала біляві кучері. Вдягнена вона була в ту саму чудову білу сукню, що і на Жнива. Мадж побачила своє віддзеркалення позаду себе і всміхнулася.

— Яка ж ти красуня! Ніби щойно з вулиць Капітолія.

Я підійшла ближче. Мої пальці торкнулися переспівниці.

— Навіть моя брошка. Завдяки тобі зараз у Капітолії переспівниці — це писк моди. Може, візьмеш її назад? — спитала я.

— Не мели дурниць, це ж був подарунок, — відповіла Мадж і заплела у коси святкову золоту стрічку.

— Тоді розкажи мені, де ти її взяла, — попросила я.

— Це тітчина брошка, — була відповідь. — Але думаю, що в родині вона вже віддавна.

— Переспівниця — дивний вибір, — промовила я. — Беручи до уваги те, що трапилось під час повстання округів. Як Капітолій наколовся на сойкотунах і все таке.

Сойкотуни були мутантами — генетично модифікованими самцями птахів, виведеними в Капітолії навмисно, аби шпигувати за повстанцями в округах. Сойкотуни мали здатність запам'ятовувати й відтворювати чималі уривки людської мови, тож їх відсилали підслуховувати, про що балакають повстанці, а потім відтворювати це в Капітолії. Повстанці швидко все зметикували і використали птахів проти самого Капітолія, годуючи їх побрехеньками. Коли це з'ясувалося, птахів покинули на погибель. За кілька років вони справді зникли з дикої природи, але встигли спаритися з самками пересмішника, і таким чином з'явилися абсолютно нові пташки — переспівниці.

— Але ж переспівниці ніколи не використовувались як зброя,— сказала Мадж.— Вони просто співочі пташки. Хіба ні?

— Так, думаю, так,— відповіла я.

Але це було не зовсім так. Переспівниця не просто співоча пташка. Переспівниця — істота, існування якої Капітолій не передбачав. Ніхто й подумати не міг, що цілковито керовані сойкотуни зможуть адаптуватися у дикій природі, передати свій генетичний код і продовжити рід. Капітолій не передбачив жагу до життя у маленької пташки.

І зараз, мало не тонучи в снігу, я угледіла чимало переспівниць, які стрибали по гілках навколо мене, підхоплювали співи інших пташок, повторювали їх, а потім переспівували по-новому. Як завжди, вони нагадали мені про Руту. Я спам'ятала свій сон минулої ночі, в якому я бігла через ліс за Рутю-переспівницею. Як хотіла б я, щоб мій сон протривав трохи довше і я змогла зрозуміти, куди вона хоче мене привести!

Дістатися озера — завдання безсумнівно не з простих. Якщо Гейл узагалі вирішить прямувати за мною, йому доведеться витратити багато зусиль, які ліпше було б зберегти для полювання. Вчора на вечері у мера його відсутність була особливо помітною, адже решта його родини прийшла. Гейзел сказала, що він захворів і залишився вдома,— це щирісінька брехня. І на Святі врожаю я також не змогла його знайти. Вік сказав, що Гейл пішов на полювання. Це, може, і правда.

За кілька годин я досягла старої хати на березі озера. Мабуть, слово «хата» — це занадто гучно як на цю споруду, бо вся хатина — оденька кімната чотири на п'ять кроків. Мій батько припускав, що колись навколо озера було чимало будівель, бо й досі можна де-не-де відшукати

підвалини, і що люди приїздили на озеро відпочивати й рибалити. Ця хатина збереглася краще за інші, бо збудована була з бетону. І підлога, і стеля, і дах. Лише в одному з чотирьох вікон залишилася шибка — вона хиталась і пожовкла від часу. В хаті не було ні водопроводу, ні електрики, але коминак і досі був цілий, а в кутку лежав стос дров, які ми з батьком заготували колись давним-давно. Я розпалила невеличке вогнище, сподіваючись, що туман приховає від чужих очей зрадницький дим. Доки полум'я розгорялось, я вимела сніг, що накопився під порожніми вікнами. Віник батько мені зробив із хмизу, коли мені було років вісім і я гралась тут у господиню будинку. Потім я всілася біля маленького бетонного коминка, відігріваючись та очікуючи на Гейла.

На диво, минуло зовсім небагато часу, аж він з'явився. На плечі в нього висів лук, а на поясі гоїдалась мертва дика індичка, яку він, імовірно, підстрелив по дорозі. Гейл зупинився в дверях, ніби міркуючи, заходити чи ні. В руках він тримав неторкану торбу з їжею, термос і рукавиці Цинни. Він не міг прийняти від мене подарунки, бо дуже гнівався. Я точно знала, як він почуватиться. Хіба не так я поводитися колись із власною матір'ю?

Я зазирнула йому в очі. Його обличчя не могло приховати болю зради, якого йому завдали мої заручини з Пітою. Сьогоднішня зустріч — мій останній шанс не втратити Гейла назавжди. Я могла б кілька годин поспіль пояснювати йому, що трапилось, і все одно він відвернувся б від мене. Тому я одразу виклала на стіл свій головний козир.

— Президент Снігоу особисто пригрозив мені вбити тебе,— промовила я.

Гейл звів брови, але не виказував ні справжнього подиву, ні страху.

— Когось іще?

— Взагалі-то він не оголошував повного переліку. Але міркуєш ти правильно — обидві наші родини в переліку є.

Цього було достатньо, щоб Гейл підійшов до коминка. Присів біля вогнища погрітися.

— І тепер що?

— Вже нічого,— відповіла я.

Звісно ж, його питання вимагало детальніших пояснень, але я не знала, з чого почати, тож сіла поряд і похмуро витріщилась на полум'я.

За кілька хвилин Гейл порушив мовчанку.

— Що ж, дякую за оптимістичний прогноз.

Я розвернулася до нього, готова вибухнути, але побачила вогник у його зіницях і мимовільно всміхнулася. У цю мить було не до сміху, але я і так уже засмутила Гейла. Хай там що, а нас усіх зітруть на порох.

— Знаєш, а я маю план.

— Закладаюся, він геніальний! — промовив він і кинув рукавиці мені на коліна. — Ось, тримай, я не хочу доношувати старі рукавиці твого нареченого.

— Він не мій наречений. Це була просто вистава. І це не його рукавиці — їх забув Цинна,— відповіла я.

— То давай їх назад,— промовив Гейл і натягнув рукавиці, кілька разів стиснув і розтиснув пальці та схвально кивнув. — Принаймні я помру в комфорті.

— Оце точно оптимістичний прогноз... Певна річ, ти ж не знаєш, що трапилося,— сказала я.

— То розкажи мені,— почула я у відповідь.

Я вирішила розпочати з того вечора, коли нас із Пітою оголосили переможцями Голодних ігор, а Геймітч попередив мене, що Капітолій розлютиться. Я розповіла Гейлові про тривогу, що не відпускала мене, навіть коли

я повернулася додому, про візит президента Снігоу до мене додому, про страти в Окрузі 11, про збуджений натопл, про останню відчайдушну спробу запобігти заворушенням — заручити мене з Пітою, про те, як президент Снігоу натякнув мені: цього замало, про мою впевненість, що мені ще за все доведеться заплатити.

Гейл не переривав мене. Поки я розповідала, він сховав рукавиці в кишеню і заходився з харчів у торбі рихтувати для нас пристойний обід. Краяв хліб і сир, вирізав серцевини з яблук, смажив на вогні каштани. Я дивилась на його руки, на його чудові вмілі пальці. Всі в шрамах, як були і мої, перш ніж над ними попрацювали в Капітолії, але дужі та спритні. Руки, здатні видобувати вугілля і в той сам час сплести витончене сильце. Руки, яким я довіряла.

Я на мить замовкла, щоб зробити ковток чаю з термоса, а тоді розповіла Гейлу про повернення додому.

— Так, заварила ж ти кашу,— сказав Гейл.

— Якби ж то я її варила,— відповіла я.

— Я вже почув достатньо. Оминімо подальшу розповідь і одразу поговорімо про твій план,— запропонував Гейл.

Я набрала повні груди повітря.

— Тікаймо.

— Що? — перепитав він.

Моя заява заскочила його зненацька.

— Тікаймо в ліс і ховаймося там,— промовила я.

З обличчя Гейла я не могла зрозуміти, що він із цього приводу думає. Візьме він мене на кпини — чи подумає, що я збожеволіла? Я схвильовано підвелася, готуючись до сварки.

— Ти сам казав, що ми змогли б! Пам'ятаєш, перед Жнивами. Ти казав...

Він зробив крок уперед — і я відчула, що відриваюсь від землі. Кімната закрутилась, і мені довелося схопити Гейла за шию, щоб не впасти. Він щасливо сміявся.

— Гей, що ти дієш? — запротестувала я, також сміючись.

Гейл поставив мене на землю, але не відпустив.

— Гаразд, тікаймо,— погодився він.

— Справді? Ти не думаєш, що я з'їхала з глузду? Ти втечеш зі мною?

З плечей моїх мов тягар звалився — тепер мене підтримував Гейл.

— Я таки *думаю*, що ти божевільна, але й *досі* згоден із тобою втекти,— промовив він.

Гейл погодився, і не просто погодився, а схвалив моє рішення!

— Ми зможемо. Я знаю, що зможемо. Заберемося звідси і ніколи не повернемося!

— Ти впевнений? — перепитала я.— Бо це важка справа — з нами збудуть діти і все таке. Я не хочу заглибитись у ліс на п'ять миль, а потім...

— Я впевнений. Абсолютно, цілком, повністю, на сто відсотків впевнений.

Він схилив чоло і притулювся до мого, пригортаючи мене міцніше. Його шкіра, все його ество випромінювало тепло, і я заплющила очі, розчиняючись у ньому. Пахло шкіряними рукавицями, димом і яблуками, а також усіма тими зимовими днями, що ми провели разом до Ігор. Я не намагалася звільнитися з Гейлових обіймів. Та й навіщо?.. Голос його стихився до шепоту:

— Я тебе кохаю.

Ось навіщо.

Знов я вяпалася — не встигла й оком кліпнути. Я запропонувала план утечі, а натомість... змушена мати

справу з освідченням. І відповіла я так, як не можна було відповідати в цій ситуації:

— Я знаю.

Прозвучало це жахливо. Ніби я впевнена, що він без тям мене кохає, але сама я до нього нічого не почуваю. Гейл трохи відсунувся, але я схопила його за руку.

— Я знаю! І ти... ти сам знаєш, ким ти став для мене.

Але цього було недостатньо. Він висмикнув руку.

— Гейле, зараз я не можу про таке думати. Все, про що я думаю щодня, щохвилини з тої миті, коли на Жнива випало ім'я Прим, це про те, як я боюсь. У моїй душі немає місця іншим почуттям, окрім страху. Якщо ми дістанемось якогось безпечного місця, можливо, все зміниться. Я не знаю.

Я помітила, як він намагається приховати розчарування.

— Що ж, тоді тікаймо. І дізнаємось.

Він обернувся до коминка, в якому вже почали підгорати каштани. Швиденько витягнув їх із полум'я.

— Маму, щоправда, нелегко буде переконати.

Незважаючи ні на що, він і досі збирається тікати. Але його гарний гумор розвіявся як дим, залишилася тільки така знайома втома.

— Мою також. Доведеться їй усе пояснити. Взяти з собою на прогулянку. Переконати, що в іншому разі ми просто не виживемо.

— Вона все зрозуміє. Ми з нею та з Прим Ігри дивилися разом. Вона тобі не відмовить,— промовив Гейл.

— Сподіваюсь на це.

Мені здалося, що за пару секунд температура в хатині впала на кілька градусів.

— Ось кому буде складно, то це Геймітчу.

— Геймітчу? — Гейл покинув каштани.— Ти що, пропонуєш і Геймітчу тікати з нами?

— Гейле, так треба. Я не можу покинути його й Піту напризволяще, тому що...— (Гейл так скривився, що я не закінчила речення).— Що таке?

— Вибач. Я не знав, що наша вечірка буде такою величюдною,— огризнувся він.

— Їх закатують до смерті, намагаючись дізнатися, куди я поділася,— гаркнула я.

— А як щодо Пітиної родини? Його рідні ніколи не погодяться. Власне кажучи, вони чекають не дочекаються, щоб донести на нас. Я думаю, твій Піта досить розумний, щоб самому це усвідомлювати. А що як він вирішить залишитися? — спитав Гейл.

Хотілося відповісти байдужо, але голос затремтів:

— Що ж, хай залишається.

— І ти покинеш його? — спитав Гейл.

— Щоб урятувати маму та Прим — так,— відповіла я.— Хоча ні! Я переконаю його тікати.

— А мене... мене ти покинула б? — обличчя Гейла закам'яніло.— Якби, наприклад, якби я не зміг переконати матір тягти трьох малолітніх дітей взимку в лісову глушину.

— Гейзел не відмовиться. Вона все зрозуміє,— промовила я.

— Припустімо, що вона не зрозуміє, Катніс. Тоді що? — наполягав він на своєму.

— Тоді тобі доведеться примусити її, Гейле. Думаєш, я все вигадую? — від гніву я теж підвищила голос.

— Ні. Не знаю. Може, президент лише маніпулював тобою. Я маю на увазі твоє весілля. Ти ж сама бачила, як відреагували на заручини капітолійці. Не думаю, що президент може дозволити собі вбити тебе. Чи Піту. Як він тоді викрутиться? — сказав Гейл.

— Враховуючи заворушення в Окрузі 8, не думаю, що він проводить багато часу, вибираючи нам весільний торт! — вигукнула я.

Хотіла б я забрати свої слова назад! На Гейла вони подіяли миттєво — на щоках з'явився рум'янець, а в сірих очах запалав вогник.

— В Окрузі 8 — повстання? — тихо перепитав він.

Я позадкувала. Спробувала вгамувати його, як намагалась угамувати округи.

— Я не знаю, чи справді це повстання. Просто там неспокійно: люди на вулицях... — промовила я.

Гейл схопив мене за плечі.

— Що ти бачила?

— Нічого! Особисто. Я тільки дещо чула.

Як завжди, цього було замало, щоб переконати Гейла. Та й запізно. Я здалась і все йому розповіла.

— Я дещо бачила по телевізору в будинку мера. Те, що бачити була не повинна. Натовп на майдані й пожежі, а миротворці навмання стріляли в людей, але ті не вступалися...

Я закусила губу й хотіла продовжити оповідь... А натомість вигукнула те, що гризло мене зсередини:

— І це моя провина, Гейле! Через те, що я зробила на арені. Якби я отруїлася тими клятими ягодами, нічого цього не відбулося б. Піта повернувся б додому і жив собі далі, і ніхто з цих людей не постраждав би.

— Не постраждав? — промовив Гейл м'якішим голосом. — Ці люди вмирають із голоду. Працюють, як раби. Посилають своїх дітей на Жнива. І це ти не вважаєш стражданням? Ти не заподіяла людям шкоди, ти подарувала їм шанс. Їм тільки потрібна мужність, щоб прийняти твій подарунок. Про це вже говорили в копальнях. Люди, які хочуть боротися. Хіба ти не розумієш?

Це сталося! Це нарешті сталося! Якщо в Окрузі 8 повстання, чому тут не може відбутися те саме? Нарешті те, чого ми так довго...

— Припини! Ти не знаєш, що верзеш. Миротворці з інших округів, вони зовсім не такі, як Дарій, і навіть не такі, як Крей! Людське життя для них геть нічого не важить! — вигукнула я.

— Саме тому ми і повинні приєднатися до боротьби! — різко мовив він.

— Ні! Ми повинні втекти, перш ніж повбивають не тільки нас, а й ще чимало безневинних душ!

Я знову кричала і не могла зрозуміти, що керує Гейлом. Невже він не бачить очевидного?

Гейл грубо відштовхнув мене.

— Тоді тікай. А я ніколи в житті не втечу.

— П'ять хвилин тому ти радо пристав на мою пропозицію. Не розумію, чому заворушення в Окрузі 8 зупинило тебе, хоча мало б навпаки переконати, що втеча — наш єдиний вихід. Ти просто розлючений через...— Ні, я не могла сказати йому в обличчя про Піту.— А як же твоя родина?

— А як же всі інші родини, Катніс? Ті, що не можуть нікуди втекти? Хіба ти не розумієш? Більше не йдеться про нас. Не тепер, коли нарешті почалося повстання! — Гейл похитав головою, не ховаючи обурення.— Ти так багато можеш зробити!

Він кинув рукавиці Цинни мені під ноги.

— Я передумав — я не хочу нічого, зробленого в Капітолії!

І пішов.

Я подивилась на рукавиці. Не хоче нічого, зробленого в Капітолії? Мене це теж стосується? Чи вважає він мене продуктом Капітолія і тому більше не хоче? Від такої

несправедливості я розлютилася. Проте лють змішалася зі страхом, що Гейл може накоїти дурниць.

Я сіла біля вогню, відчайдушно шукаючи розради в теплі, й почала міркувати, як мені чинити далі. Заспокоювала себе тим, що повстання не піднімаються за один день. Гейл не зможе перемовитися з шахтарями до завтра. Якщо я дістануся Гейзел першою, вона зможе відмовити сина. Але ще не зараз. Якщо Гейл досі неподалік, він мене зупинить. Може, навідаюсь до Готорнів уночі, коли всі спатимуть... Гейзел часто працює допізна, закінчуючи прання. Саме в цей час можу завітати я, постукати у вікно і розповісти їй усе, а вона в свою чергу вбереже Гейла від дурниць.

Мені згадалась розмова з президентом Снігоу в нашій вітальні.

«Мої радники занепокоєні тим, що з вами може бути нелегко, але ж ви не збираєтесь завдавати мені клопотів, правда?»

«Не збираюсь».

«Я їм те саме торочив. Запевнив, що дівчина, яка пішла на такі крайнощі, щоб вижити, не відштовхуватиме життя двома руками».

Я подумала, як важко працює Гейзел, щоб прогодувати родину. Звісно ж, вона стане на мій бік. А раптом ні?

Либонь, уже перевалило за полудень, а взимку дні короткі. Без особливої потреби не варто залишатись у лісі після того, як споночіє. Я загасила вогнище в коминку, прибрала рештки їжі й заткнула Цинніні рукавиці за ремінь. Нехай поки що побудуть у мене. Може, Гейл змінить свою думку. Я згадала вираз його обличчя, коли він жбурнув рукавиці на землю. Яку відразу він почував до них і до мене...

Назад крізь ліс я ледь пленталась, але дісталася нашої колишньої хати ще завидна. Суперечка з Гейлом — ще

одна перешкода на шляху до здійснення мого плану, але я й досі була сповнена рішучості втекти з Округу 12. Слід розшукати Піту. Дивно, але після Туру переможців мені, можливо, буде легше переконати його, ніж Гейла... Я наскочила на Піту на околиці Поселення Переможців.

— Ти з полювання? — спитав він. З його виразу обличчя було очевидно, що він цього не схвалює.

— Не зовсім. Прямуєш до міста? — поцікавилась я.

— Так. Мене вдома чекають на вечерю, — відповів він.

— Ну що ж, ходімо, я тебе проведу.

Мало хто користується дорогою від Поселення Переможців до площі, тож тут можна цілком безпечно побалакати. Але я не могла вичавити ні слова — згадувала жахливі наслідки розмови з Гейлом. Площа наближалася з кожним кроком. Та більше слушної нагоди може й не бути. Я глибоко вдихнула і швидко-швидко промовила:

— Піто, якби я запропонувала тобі втекти з округу разом зі мною, ти б погодився?

Піта зупинився й узяв мене за руку. Йому не довелося зазирати мені в обличчя, аби впевнитися, що я кажу серйозно.

— Залежно від твоїх мотивів.

— Я не переконала президента Снігоу. В Окрузі 8 — повстання. Отож нам слід чимшвидше забиратися геть, — випалила я.

— Під «ми» ти маєш на увазі тільки тебе й мене? Хто ще піде з нами? — спитав Піта.

— Моя родина. Твоя також, якщо захочуть. Можливо, ще Геймітч, — відповіла я.

— А Гейл? — спитав Піта.

— Я не знаю. Здається, в нього інші плани.

Піта похитав головою і сумно мені всміхнувся.

— Авжеж, у нього інші плани. Певна річ, Катніс, я піду з тобою.

В моїй душі зажеврила надія.

— Підеш?

— Так. Але я не думаю, що підеш ти,— сказав він.

Я висмикнула руку.

— Тоді ти не знаєш мене. Готуйся. Зволікати нам не можна.

Я рушила геть, але Піта не відставав.

— Катніс,— гукнув Піта.

Я не стишила кроку. Якщо він вважає, що моя ідея нездала, то я не хочу нічого про це чути, бо інших ідей у мене немає.

— Катніс, стривай!

Я буцнула зі стежки замерзлу грудку брудного снігу й почекала на Піту. Від вугільного пилу навіть сніг здавався бридким.

— Якщо хочеш, я справді втечу з тобою. Але мені здається, нам варто спершу обговорити це з Геймітчем. Аби переконатися, що наш учинок не завдасть тільки більшої шкоди.

Раптом Піта підвів голову.

— А це що таке?

Я задерла підборіддя. Я була така заклопотана власними переживаннями, що навіть не зауважила — з площі лине дивний гамір. Свист, удар, дивний звук, наче всі одночасно затамували подих.

— Ходімо швидше,— мовив Піта, ураз спохмурнівши — невідомо чому. Не уявляю, що то за звуки, що відбувається на площі. А Піта, схоже, приготувався до найгіршого.

Коли ми дісталися площі, стало очевидно, що там щось коїться, але натовп був надто щільний — нічого не

видно. Піта заліз на коробки, які стояли попід стіною цукерні, подав мені руку і, поки я намагалася залізти до нього, уже пробігав очима площу. На півдорозі, ще я не видерлась нагору, він перегордив мені шлях.

— Злазь. І тікай мерщій! — прошепотів він, але голос його був твердий і наполегливий.

— Що таке? — я силкувалася залізти на коробки.

— Катніс, іди додому! Присягаюся, за хвилину я тебе наздожену! — промовив він.

На площі точно коїться щось жахливе. Я висмикнула руку і почала пробиватися крізь натовп. Люди бачили мене, впізнавали — і лякалися. Чийсь руки намагалися мене відштовхнути. Зусібч линули стишені голоси:

— Дівчино, забирайся.

— Зробиш тільки гірше.

— Чого ти хочеш домогтися? Щоб його вбили?

Але в цю мить моє серце калатало так швидко і несамоовито, що я заледве розрізняла слова. Я знала одне: те, що відбувається в центрі площі, призначене саме для моїх очей. Коли я нарешті продерлась крізь натовп, виявилось, що права. І Піта був правий. І голоси теж були праві.

Гейл за зап'ястки був прив'язаний до дерев'яного стовпа. Над ним, прибита за шию цвяхом, висіла дика індичка, яку він упольював у лісі. Гейлова куртка валялась на землі, сорочка була подерта. Він без тям вправ на коліна — тільки мотузки на зап'ястках тримали його. Замість спини в нього був закривавлений шмат м'яса.

Позаду Гейла стояв незнайомиць — я впізнала його однострій. Це форма старшого миротворця. Втім, то не був старий Крей. Незнайомиць був високий на зріст, м'язистий, із ретельно напрасованими стрілками на штанях.

Картинка ніяк не складалась у моїй голові, аж поки я не побачила, як його рука здійняла батіг.

РОЗДІЛ 8

— Ні! — зойкнула я і стрибнула вперед.

Зупинити замах було вже неможливо, та й я усвідомлювала, що мені на це забракне сил. Тому я кинулася просто поміж батоном і Гейлом. Розкинула руки, захищаючи понівечене Гейлове тіло, бо сам він ухилитися вже не міг. Уся сила удару обрушилась мені на ліву щоку.

Біль був нестерпний, на мить я мов осліпла. Перед очима затанцювали вогненні цятки, і я впала навколішки. Одією рукою схопилася за щоку, а другою силкувалася втримати рівновагу. Я вже відчувала, як на щоці проступає рубець, а набряк застилає мені око. Каміння піді мною було вологим від Гейлової крові, а повітря — важким від її запаху.

— Припиніть! Ви його вб'єте! — пронизливо заверещала я.

Краєм ока я побачила обличчя мого нападника. Жорстоке, з глибокими зморшками, зі злим ротом. Сиве волосся було підстрижене зовсім коротко — замалим не поголене, очі — такі чорні, що, здавалось, у них — самі лише зіниці, а довгий прямий ніс був червоний від морозу. Сильна рука знову здійнялася, чоловік пильно дивився на мене. Я закинула руку за спину, безтямно шукаючи стрілу, але зброя моя, звісно ж, залишилась у лісі. Я скреготнула зубами в очікуванні наступного удару.

— Зупинітьс^я! — гримнув чийсь голос, і я угледіла Геймітча, який перечепився через миротворця, що лежав на землі. То був Дарій. На чолі попід рудим волоссям

проступала багряна гуля. Він був непритомний, але досі дихав. Що трапилось? Невже він іще до мого приходу намагався заступитися за Гейла?

Геймітч, проігнорувавши Дарія, грубо поставив мене на ноги.

— О, чудово! — він схопив мене за підборіддя й огледів рану.— Наступного тижня в неї фотосесія — вибираємо весільну сукню. І що я тепер маю казати її стилісту?

В очах незнайомця з батогом майнув відблиск упізнавання. Надворі мороз, тож на мені була купа одягу, на обличчі — жодного макіяжу, косу я заплела нашвидкуруч і сховала під пальтом. У такому вигляді, мабуть, нелегко було в мені впізнати переможницю останніх Голодних ігор. А особливо тепер, коли пів-обличчя набрякло. А от Геймітча показували по телевізору щороку, тому не впізнати його було неможливо.

Чоловік опустив батіг.

— Вона перешкоджала покаранню злочинця, який, до всього, ще й сам зізнався.

Все в незнайомцеві: його командний голос, його дивний акцент,— застерігало про невідому загрозу. Звідки він приїхав? З Округу 11? Чи з Округу 3? А може, з самого Капітолія?

— Мені байдуже, навіть якщо вона висадила в повітря Будинок правосуддя! Подивіться на її щоку! Як вона за тиждень постане перед камерами? — гаркнув Геймітч.

— Це не мої проблеми,— голос чоловіка і досі був холодний, але я відчула в ньому нотку сумніву.

— Поки що ні, друже, але я, повернувшись додому, в першу чергу зателефоную в Капітолій,— промовив Геймітч,— щоб дізнатися, хто уповноважив вас зіпсувати гарненьке личко моєї підопічної!

— Хлопець займався браконьєрством. Зрештою, яке їй до нього діло? — промовив чоловік.

— Він — її двоюрідний брат,— Піта обережно взяв мене за вільну руку.— А вона — моя наречена. Щоб відбатожити хлопця, вам доведеться спершу відшмагати нас обох.

Мабуть, у цілому окрузі тільки ми троє могли дозволити собі так поводитись. Бодай тимчасово. Наслідки не забаряться. Але в цю мить мене турбувало єдине — як урятувати життя Гейлові. Новий старший миротворець озирнувся на підлеглих. Я полегшено зауважила, що всі обличчя були знайомі — це наші старі друзі з Горна. Було очевидно: їм зовсім не подобалося те, що відбувалося навколо.

Жінка на ім'я Пурнія, яка частенько обідала в Сальної Сей, зробила твердий крок уперед.

— Сер, гадаю, як на перше правопорушення, ви завдали йому вже достатньо ударів. Хіба що правопорушнику винесли смертний вирок, але у нас такий вирок здійснюється через розстріл.

— Це стандартна процедура? — перепитав старший миротворець.

— Так, сер,— промовила Пурнія, і кілька людей кивнули на згоду. Я була впевнена, що ніхто цього насправді й близько не знає, адже на Горні, коли хтось з'являється з дикою індичкою в руках, стандартна процедура — пропонувати за неї найвигіднішу ціну.

— Гаразд. Тоді, дівчино, забирай свого брата. А коли він прийде до тям, нагадай йому: іще раз зважиться полювати на землях Капітолія — і я особисто зберу розстрільний загін,— миротворець провів рукою вздовж батога, оббризкавши нас кров'ю. Потім швидко скрутив його в охайні петлі й пішов геть.

Більшість миротворців незграбно вишикувалась і рушила за ним. Кілька залишилися і за руки й за ноги підняли тіло Дарія. Перш ніж Пурнія пішла, я зустрілась із нею поглядом і самими губами промовила:

— Дякую.

Вона не відреагувала, хоча певна — вона мене зрозуміла.

— Гейле,— обернулась я й почала смикати мотузки, якими були замотані його руки. Хтось передав ножа, і Піта розтяв їх. Гейл grimнувся на землю.

— Краще за все віднести його до твоєї матері,— сказав Геймітч.

Ми не мали нош, але старенька з ятки з одягом продала нам дошку, яка правила їй за стіл.

— Тільки нікому не кажіть, де ви її взяли,— попросила старенька, швидко пакуючи свій товар.

На площі вже майже нікого не лишилося — страх переміг співчуття. Але після того, що трапилося, хіба могу я когось у цьому звинувачувати?

Коли ми вклали Гейла долілиць на дошку, допомогти нам віднести його було майже нікому. Геймітч, Піта й кілька шахтарів, які працювали з ним в одну зміну, підняли Гейла.

Ліві, дівчинка, яка мешкала на Скибі за кілька будинків від мене, взяла мене за руку. Минулого року моя мати врятувала життя її братові, коли той захворів на кір.

— Допомога потрібна? — її сірі очі були повні водночас страху й рішучості.

— Ні, але можеш збігати по Гейзел? Попросити її прийти до мене? — спитала я.

— Певна річ,— промовила Ліві й розвернулася.

— Ліві! — гукнула я.— Тільки нехай дітей лишає вдома.

— Гаразд, я з ними посиджу,— відповіла вона.

— Дякую!

Я схопила Гейлову куртку і поквапилася за іншими.

— Приклади до рани сніг,— звелів Геймітч через плече.

Я загребла пригорщу снігу і притулила до щоки — холод трохи приглушив біль від удару. З лівого ока текли сльози, я вже майже нічого не бачила і рухалася винятково по сліду тих, хто йшов попереду.

Дорогою я дослухалася до розмови Бриделя і Тома, Гейлових напарників, які намагалися відтворити, що ж сталося. Либонь, Гейл завітав до будинку Крея, як робив це сотні разів, адже Крей завжди добре платить за дику індичку. Але наразився на нового старшого миротворця на ім'я — хтось сказав — Ромул Тред. Ніхто й гадки не мав, куди подівся Крей. Ще сьогодні вранці він — вочевидь, досі командував округу — купляв на Горні горілку, а тепер його ніде нема. Тред негайно взяв Гейла під арешт — оскільки той стояв із мертвою індичкою в руках, годі було виправдовуватись. Новина про халепу розлетілася швидко. Гейла привели на площу, примусили зізнатись у скоєному злочині й винесли вирок — відшмагати ба- тогом, причому вирок підлягав негайному виконанню. Заки з'явилась я, йому вперіщили вже щонайменше сорок разів. Знепритомнів він десь на тридцятому ударі.

— Пощастило, що він мав при собі тільки індичку,— сказав Бридель,— Якби в нього знайшли стільки здобичі, як зазвичай, ото була би біда.

— Він сказав Тредові, що вполював індичку, тиняючись по Скибі. Сказав, що вона залетіла через паркан, і він заколов її гілкою. І все одно це злочин. Якби дізналися, що він був у лісі зі зброєю, його б напевно стратили,— промовив Том.

— А що трапилося з Дарієм? — спитав Піта.

— Десь після двадцятьох ударів він утрутився — сказав, що цього досить. Тільки зробив він це не так мудро й офіційно, як Пурнія,— схопив Треда за руку, а той ударив його по голові руків'ям батога. Нічого доброго йому не світить,— сказав Бридель.

— Схоже, нам усім нічого доброго не світить,— зронив Геймітч.

Почав падати сніг, густий і лапятий, він тільки погіршив мені видимість. Нарешті я набрела на стежку, що вела до мого будинку; я попрямувала по ній, покладаючись більше на слух, ніж на зір. Двері відчинились, і сніг забарвився в золоте. Мама, яка, безсумнівно, давно чекала на мене — я зникла на цілий день, нічого не пояснивши,— з подивом дивилась на нашу компанію.

— У нас новий старший миротворець,— буркнув Геймітч, а вона швидко кивнула, ніби іншого пояснення і не потребувала.

Я дивилась на неї з благоговінням, як і завжди, коли спостерігала, як вона з жінки, що кличе мене розчавити павука, перетворюється на жінку, яка не відає страху. Коли до неї приносять хворого при смерті... думаю, тільки тоді вона почувається на своєму місці. За кілька секунд із нашого довгого кухонного столу все прибрали, застелили його стерильним білим простирадлом і поклали на нього Гейла. Мати з чайника налила в таз води і звеліла Прим дістати з шафки ліки. Сухі трави, настоянки, медикаменти з аптеки. Я дивилась на її руки, на довгі тонкі пальці, що кришили зілля, додавали в таз краплі настоянок. Мама вмочувала ганчірку в теплу воду і паралельно давала Прим вказівки щодо приготування другої суміші.

Нарешті мати поглянула на мене.

— Око зачепило?

— Ні, на оці тільки набряк,— відповіла я.

— Приклади до нього ще снігу,— звеліла вона. Але в ту мить я була не на першому місці.

— Зможеш його врятувати? — спитала я маму.

Вона нічого не відповіла, тільки викрутила ганчірку і помахала нею в повітрі, щоб трохи охолодити.

— Не хвилюйся,— сказав Геймітч.— До Крея багато кого карали батогом. І саме твоя мати їх усіх лікувала.

Я не могла пригадати часи до Крея — часи, коли старший миротворець вільно користувався батогом. Тоді моїй матері було приблизно стільки, скільки зараз мені, вона працювала в аптеці своїх батьків. Уже тоді, мабуть, у неї були руки цілительки.

Дуже обережно вона почала обмивати Гейлову скалічену спину. Мені стало млясо, я почувалася геть безпорадною, а з руки на підлогу крапав розталий сніг. Піта всадив мене в крісло та приклав мені до щоки свіжий компрес зі снігом.

Геймітч відіслав Бриделя й Тома додому — я бачила, як він перед виходом пхає їм у руки монети.

— Не відомо, що станеться з вашою зміною,— промовив він.

Вони кивнули та взяли гроші.

Прибігла Гейзел, захекана, рум'яна, у волоссі — свіжий сніг. Вона мовчки сіла на табурет біля столу, взяла Гейлову долоню та притисла її до вуст. Моя мати не звернула уваги навіть на неї. Вона перебувала в тому особливому просторі, де є місце тільки для неї та пацієнта, зрідка ще для Прим. Решта можуть почекати.

Навіть її професійним рукам знадобилось чимало часу, щоб промити всі рани, врятувати ті клаптики шкіри, які ще можна було врятувати, змастити спину маззю й намотати легку пов'язку. Коли кров ущухла, я розгледіла всі

удари батога — і вони болем відбилися у рубці на моєму обличчі. Я помножила свій біль на сорок — і могла лише сподіватися, що Гейл отямиться нескоро. Та мої надії були марні. Коли мати наклала останню пов'язку, з його вуст зірвався тихий стогін. Гейзел гладила його по голові та щось шепотіла, а мама й Прим перебирали мізерні запаси знеболювального — дістати його можна тільки в лікарів. Знеболювальне страшенно дороге, і його завжди бракує. Мати приберігає його для найгіршого болю. Але що таке найгірший біль? Як на мене, найгірший біль — той, який відчуваєш зараз. Дали б мені волю, я б роздала все за один день, бо геть не можу дивитись, коли хтось мучиться. Мати ж намагається приберегти знеболювальне для вмираючих, щоб хоч якось полегшити перехід на той світ.

Коли Гейл отямився, мама з Прим вирішили дати йому трав'яної настоянки.

— Це не зарадить,— промовила я.

Вони пильно подивились на мене.

— Це не зарадить, я знаю, як діє зілля. Настоянка знімає лише головний біль.

— Катніс, ми змішаємо її зі снодійним сиропом, Гейл упорається. Трави радше проти запалення, ніж...— рівним голосом почала мати.

— Дай йому справжні ліки! — заверещала я.— Ну! Хто ти така, щоб вирішувати, який біль він зможе витримати, а який ні?!

Від мого лементу Гейл заворушився, спробував дотягнутися до мене. Від руху кризь бинти проступила свіжа кров, і Гейл болісно застогнав.

— Виведіть її звідси,— звеліла мати.

Геймітч і Піта буквально виволочили мене з кімнати, а я викрикували якісь грвбоші. В одній із кімнат вони

вклали мене на ліжко і міцно тримали, доки я не припинила пручатися.

Поки я лежала, схлипуючи, а сльози намагалися пробитися крізь щілину, на яку перетворилося моє око, Піта пошепки розповідав Геймітч про президента Снігоу та про повстання в Окрузі 8.

— Катніс пропонує нам усім тікати,— підсумував він. Але якщо Геймітч і мав свою думку щодо цього, він її не висловив.

За якийсь час прийшла мати й узялася до мого обличчя. А тоді довго тримала мене за руку і пестила, поки Геймітч розповідав, що ж трапилося з Гейлом.

— Отже, знов починається? — промовила вона.— Як раніше?

— Схоже на те,— була відповідь.— Хто б міг подумати, що ми шкодуватимемо, коли старий Крей піде у відставку?

Крея не любили не тільки через його однострій миротворця, а й через те, що він мав звичку за гроші заманювати нужденних молодих жінок до себе в ліжко,— ось чому він викликав відразу. У найважчі часи найголодніші в сутінки збирались у нього під дверима, змагаючись за можливість заробити кілька монет, продавши своє тіло, щоб нагодувати родину. Якби я була трохи старша, коли помер батько, я б, мабуть, учинила так само. Але натомість я навчилась полювати.

Я не знала, що саме мала на увазі моя мати, кажучи «знов починається», але була занадто розлючена й ображена, щоб її спитати. Але в голові таки десь відклалося, що повертаються гірші часи, бо коли пролунав дзвоник у двері, я скочила з ліжка. Хто це може бути в таку пізню годину? Відповідь тільки одна. Миротворці.

— Гейла не заберуть,— промовила я.

— Може, це прийшли по тебе,— зронив Геймітч.

— Або ж по вас,— відтяла я.

— Це ж не мій дім,— нагадав він.— Але я відчиню.

— Ні, я сама відчиню,— тихо промовила мати.

Одначе ми всі попрямували за нею в коридор, до дверей, за якими наполегливо лунав дзвоник. Та коли мати відчинила двері, за ними, замість цілого взводу миротворців, стояла самотня засніжена постать. Мадж. Вона простягла мені мокру картонну коробочку.

— Це для твого друга,— промовила вона.

Я зняла кришку і побачила всередині півдюжини пляшечок із прозорою рідиною.

— Це моєї мами. Вона дозволила. Беріть, будь ласка.

Вона розвернулась і зникла у завірюсі — ми не встигли її зупинити.

— Божевільна,— пробурмотів Геймітч, коли ми рушили за матір'ю на кухню.

Хай що мати дала Гейлу, я мала рацію — це не заридило. Він скреготів зубами, все тіло блищало від поту. Мати наповнила шприц прозорою рідиною і зробила Гейлу укол у руку. Майже одразу його обличчя почало вияснюватися.

— Що це за ліки? — спитав Піта.

— З Капітолія. Називаються морфлій,— відповіла мати.

— Я не знав, що Мадж знайома з Гейлом,— промовив Піта.

— Раніше ми продавали їй суниці,— буркнула я майже зі злістю.

Що ж мене так розлютило? Звісно ж, не те, що Мадж принесла ліки.

— Мабуть, вона дуже любить суниці,— зронив

Ось що мене роздратувало! Натяк, що між Гейлом і Мадж щось є. Мені це не сподобалося. Дуже не сподобалося.

— Вона моя подруга,— тільки й спромоглася я відповісти.

Тепер, коли знеболювальне трохи полегшило Гейлові страждання, ми теж розслабилися. Прим нагодувала нас печенею з хлібом. Мати запропонувала Гейзел відпочити в одній із кімнат, але вона пішла додому, до малечі. Геймітч і Піта хотіли залишитися, але мати відіслала їх обох по домівках. Вона знала, що заганяти мене в ліжко зараз марно, тому дозволила побути з Гейлом, поки вони з Прим відпочинуть.

Ми з Гейлом залишилися на кухні наодинці, я сіла на стілець Гейзел і взяла Гейла за руку. За якийсь час пальці мої насмілились діткнутися його обличчя. Я вперше торкалась його густих темних брів, вигину щоки, лінії носа, ямки, де починається шия. Я провела рукою по щетині на його підборідді й нарешті дісталась губ. М'яких, повних, ледь потрісканих. Його подих зігрів мою замерзлу шкіру.

Цікаво, уві сні всі здаються молодшими? Зараз Гейл був схожий на того хлопчика, на якого я наскочила в лісі багато років тому,— хлопчика, що звинуватив мене, буцім я краду здобич із його пасток. Що за двоє ми були тоді — налякані безбатченки, долею примушені рятувати наші родини від голодної смерті. Відчайдушні, але з того дня більше не самотні, бо знайшли одне одного. Я згадувала чудові миті, проведені в лісі, ліниву пообідню риболовлю, день, коли я навчала Гейла плавати, той раз, коли я підвернула коліно і він відніс мене додому. Ми по-дорослому розраховували одне на одного, прикривали одне одному спину, спонукали одне одного бути відважними.

Вперше подумки я помінялася з Гейлом місцями. Уявила, що це Гейл на Жнивах зголосився добровольцем замість Рорі, щоб урятувати братика, уявила, що він зник із мого життя і, щоб вижити, став хлопцем якоїсь незнайомої дівчини, а потім повернувся додому разом із нею. Вони живуть поряд. Він пообіцяв із нею одружитися.

Ненависть, яку я відчула до Гейла, до примарної дівчини, до всього, що я собі науявляла, була така реальна та близька, що мені забракло повітря. Гейл мій. А я його. І крапка. Чому для того, щоб я це усвідомила, йому довелося мало не померти під батогом?

Бо я егоїстка. Боягузка. Бо я з тих дівчат, які замість допомогти тікають, рятуючи власне життя й залишаючи страждати та помирати тих, хто втекти не може. Саме таку дівчину Гейл сьогодні зустрів у лісі.

Не дивно, що я виграла Ігри. Які ніколи жодна пристойна людина не виграла.

«Ти рятувала Піту», — промайнуло слабке виправдання.

Але зараз навіть це було під питанням. Я добре знала і розуміла: якщо я дозволю хлопцеві загинути, то коли повернуся в Округ 12, моє життя стане нестерпним.

Я поклала голову на краєчок столу, кривлячись від огиди до самої себе. Шкодуючи, що не загинула на арені. Бажаючи, щоб Сенека Крейн підірвав мене, як і мав, за словами президента Снігоу, зробити, коли я піднесла до рота отруйні ягоди.

Ягоди. Я зрозуміла, що відповідь на питання, хто я така, захована в тій пригорщі отруйних ягід. Якщо я хотіла рятувати Піту, бо знала, що мене обминатимуть, як пранцювату, коли повернусь без нього, тоді я нікчема,

я знов-таки егоїстка, але мене можна пробачити. Та якщо я використала ягоди, щоб кинути виклик Капітолію, я чогось варта. От тільки проблема в тому, що я гадки не маю, що саме відбувалось у моїй душі в той момент.

А може, люди в округах праві? Може, то й справді був вияв непокори, навіть якщо вчинила я його несвідомо? Бо десь глибоко в нутрі я таки усвідомляю, що втекти і врятувати родину і друзів — це не вибір. Навіть якби втеча вдалася. Це нічого не виправить. Не припинить катувань — таких, як сьогодні зазнав Гейл.

Життя в Окрузі 12 не надто відрізняється від життя на арені. В якусь мить слід просто припинити втікати, розвернутися й постати віч-на-віч із тими, хто хоче твоєї смерті. Найважче — знайти в собі мужність це зробити. А в Гейла ця мужність є. Він народився бунтівником. А я мрію про втечу.

— Пробач мені,— прошепотіла я, нахилилась і поцілувала його.

Його вії затремтіли, і він поглянув на мене крізь туман ліків.

— Привіт, Катніп.

«Катніп» — це котовник, від якого шаленіють коти. Гейл прозвав мене так, коли в лісі до мене якось причепилася скажена рись.

— Привіт, Гейле,— промовила я.

— Я думав, ти вже втекла,— сказав він.

Вибір у мене невеликий. Померти, як загнаний звір, у лісі, або ж померти тут, поряд із Гейлом.

— Я нікуди не тікаю. Я залишаюся, щоб створити ще більше проблем.

— Я теж,— усміхнувся Гейл — і тут-таки ліки затягнули його в забуття.

Хтось потрусив мене за плече, і я випросталась на стільці. Виявляється, я так і заснула, поклавши голову на стіл. Біле простирадло добре пом'яло мою здорову щоку. Друга щока, яка скуштувала батога від Треда, пульсувала від болю. Гейл і досі спав, але пальці наші були переплетені. Я відчула запах свіжого хліба і покрутила задерев'янілою шиєю в пошуках Піти. Він стояв поряд і сумно дивився на нас. Я зрозуміла, що він тут уже довгенько.

— Катніс, іди нагору, в ліжко. Тепер за ним нагляну я,— промовив він.

— Піто, пам'ятаєш, я вчора казала про... Про втечу,— почала я.

— Я все розумію,— відповів він.— Не треба нічого пояснювати.

В блідому світлі сніжного ранку я побачила на столі буханці хліба. Побачила темні тіні під очима Піти. Цікаво, він узагалі сьогодні спати лягав? Може, ненадовго. Я згадала, як він згодився тікати разом зі мною, як став поряд, щоб захистити Гейла, згадала його готовність в усьому мене підтримувати, в той час як я так мало віддаю йому навзамін! Хай що я роблю, я завжди комусь завдаю болю.

— Піто...

— Просто піди відпочинь, гаразд? — не дав він мені договорити.

Я навпомацки піднялась нагору, залізла під ковдру

дівчина з Округу 2. Мені снилося, що вона женеться за мною, потім валить мене на землю і дістає ніж, щоб понівечити мені обличчя. Встромлює його глибоко мені в щоку, розтинаючи шкіру. Далі Клівія почала трансформуватися: її обличчя видовжилось і перетворилось на звірячу морду, на шкірі почало рости темне хутро, нігті перетворились на довжелезні пазури, але очі залишились незмінними. Вона перетворилась на мутанта з тих вовкоподібних творінь Капітолія, які тероризували нас останньої ночі на арені. Закинувши голову, вона довго та зловісно вила, і її виття підхопили інші мутанти. Клівія почала лизати кров, що цебеніла з моєї рани, і кожен її доторк відгукувався новою хвилею болю. Я здушено зойкнула і прокинулась — мені водночас було і жарко, і холодно. Я погладила ушкоджену щоку і згадала, що то не Клівія, а Тред понівечив моє нещасне обличчя. Закортіло, щоб поруч був Піта, щоб заспокоїв мене, а потім я згадала, що більше не можна цього хотіти. Я вибрала Гейла й повстання, а майбутнє з Пітою — це сценарій Капітолія, не мій.

Набряк на оці трохи зменшивсь, і мені вдалося розліпити повіки. Я відсмикнула фіранку й побачила, що за вікном — справжня завірюха. Не було видно нічого, крім білого простирадла, не було чути нічого, крім завивання вітру, неймовірно схожого на виття мутантів.

Я зраділа завірюсі з її колючим вітром і глибокими непролазними заметами. Вона має втримати справжніх вовків — миротворців — подалі від мого порогу. В нас є кілька днів, щоб поміркувати. Виробити план. Усім разом — із Гейлом, Пітою та Геймітчем. Завірюха — це подарунок долі.

Але перш ніж спуститись униз назустріч новому життю, мені знадобився деякий час, щоб самій

усвідомити, що це означатиме для мене. Заледве добу тому я була сповнена рішучості разом із рідними посеред зими взяти курс у лісові хащі, точно знаючи, що Капітолій нас переслідуватиме. Непевна авантюра, м'яко кажучи. Але зараз я збираюся вплутатись у щось геть ризиковане. Бунт проти Капітолія гарантує швидке покарання. Я маю усвідомлювати, що мене щомиті можуть заарештувати. Пролунає стукіт у двері, наприклад такий, як минулої ночі, і взвод миротворців візьме мене під варту. Мене катуватимуть. Скалічать. Або в міському парку пустять мені кулю в голову, якщо мені пощастить на таку швидку смерть. Капітолій має безліч винахідливих способів убити людину. Я уявила собі це й перелякалася, та погляньмо правді у вічі: глибоко в підсвідомості я давно до цього готувалася. Я була трибутом на Іграх. Мені погрожував президент. Я отримала батогом по обличчю. Я вже давно мішень.

Тепер — найважче. Я повинна усвідомити, що моя родина, мої друзі можуть розділити мою долю. Прим. Тільки-но я починаю думати про Прим, вся моя впевненість і рішучість розлітається на порох. Мій обов'язок — захищати її. Я накрилась ковдрою з головою, але дихання моє було таким прискореним, що мені швидко забракло повітря. Я не дозволю Капітолію скривдити Прим.

А потім мене ніби струмом ударило. Її ж уже скривдили! Вбили її батька в тій клятій копальні. Змусили її жити в таких умовах, що вона мало не померла з голоду. Обрали її трибутом, а потім змусили спостерігати, як сестра бореться за своє життя на Іграх. Прим у свої дванадцять років пережила набагато більше потрясінь, ніж я у її віці. Але навіть усе це — ніщо порівняно з долею

Я скинула ковдру та вдихнула холодне повітря, що просочувалося крізь віконну раму.

Прим... Рута... Хіба вони не є вагомою причиною, щоб розпочати боротьбу? Бо те, що з ними сталося, — це кривда, підступ, несправедливість. Ніхто не має права так із ними чинити!

Так. Ось що я повинна пам'ятати, коли страх витіснить мою рішучість. Хай що мені доведеться робити, хай що терпіти — це все заради них. Допомогати Руті вже запізно, але не запізно для тих п'ятьох маленьких личок, які дивились на мене на майдані Округу 11. Не запізно для Рорі, Віка й Пізонії. Не запізно для Прим.

Гейл має рацію. Якщо в людей є мужність, це може дати їм шанс. А ще він правий у тому, що коли саме я запустила цей механізм, то від мене залежить, чи розкрутиться він. Хоч наразі я не маю навіть гадки, як саме повинна діяти. Але, думаю, відмова від утечі — це перший, найважливіший крок.

Я прийняла душ, і сьогодні зранку мозок мій уже не складав перелік речей, без яких не можна тікати в ліс, а натомість я намагалася зрозуміти, як удалося підняти повстання в Окрузі 8. Таке численне, яке так відкрито протистоїть Капітолію. Його спланували заздалегідь — чи то була стихійна відповідь на роки знущань і ненависті? А як організувати повстання у нас? Підтримають його жителі Округу 12 — чи замкнуть двері в нас перед носом? Вчора після покарання Гейла площа спорожніла миттєво. Але хіба це не через те, що ми почуваємося безпорадними і не знаємо, що робити? Нам потрібна людина, яка скеровувала б нас і повсякчас запевняла, що ми на щось здатні. І не думаю, що я — саме та людина. Можливо, я й стала каталізатором бунту, але лідером повстання повинен стати хтось, хто вміє переконувати інших, а я ледь сама себе

переконала. Хтось, хто має рішучість, а я й досі не впевнена, що чиню правильно. Хтось, хто може дібрати прості й переконливі слова, а я на публіці ніби язика ковтаю.

Слова. Я подумала про слова — і згадала Піту. Згадала, як уважно люди слухають усе, що він каже. Закладаюся, якби захотів, він міг би спонукати натовп діяти. Зміг би дібрати потрібні слова. Але я впевнена, що така ідея ніколи не спадала йому на думку.

На першому поверсі мама і Прим клопотали навколо знесилоного Гейла. Судячи з виразу його обличчя, дія ліків закінчилась. Я відчула, що знову ладна насваритися на матір, але спробувала говорити спокійно.

— Ти не зробиш йому ще укол?

— Зроблю, коли буде потреба. Ми вирішили, що спочатку спробуємо снігову ковдру,— промовила мати.

Вона зняла бинти. Я фізично відчула жар, що струменів від Гейлової спини. Мама поклала чисту тканину на запалену плоть і кивнула Прим.

Прим щось притягла — як виявилось, величезну миску снігу. Але сніг чомусь мав світло-зелений колір і приємний солодкавий запах. Снігова ковдра. Мати почала обережно сипати сніг на тканину. Я мало не вухами чула шипіння, коли стражденної Гейлової шкіри торкалася снігова суміш. Спочатку Гейл від подиву широко розплющив очі, а потім полегшено зітхнув.

— Пощастило нам, що зараз сніжно,— промовила мати.

Я уявила, як воно — видужувати після того, як тебе відбатожать, серед літа, коли надворі палюча спека, а з крана лється літепла вода.

— А влітку що ти робиш? — спитала я.

Мати насупилась, і поміж брів залягла зморшка.

В мене аж у шлунку закрутило. Мати наповнила носовичок сніговою сумішшю і простягнула мені, я приклала його до рубця на щоці. Біль миттєво почав ущухати. Не тільки від холоду, але й від суміші трав'яних соків, що додала до снігу мати, — вони викликали приємне оніміння.

— Ох! Як приємно! Чому ти не зробила йому такий компрес ще вчора?

— Спочатку рани мають трохи присохнути, — відповіла вона.

Не знаю, що вона мала на увазі, але хто я така, врешті-решт, щоб ставити під сумнів її дії? Вона знає, що робить, моя мама. Я відчула страшенні докори сумління через свою вчорашню поведінку, через образливі слова, якими я її шпетила, коли Піта й Геймітч тягнули мене з кухні.

— Вибач мені. Що я накричала на тебе вчора.

— Я чула і гірше, — промовила вона. — Люди неадекватні, коли любим боляче.

Любим. Від цього слова в мене відібрало мову, ніби язик мій також укрили сніговою ковдрою. Певна річ, я люблю Гейла. Але який різновид любові мала на увазі мама? І що маю на увазі я, кажучи, що люблю Гейла? Не знаю. Вчора ввечері я, в мить емоційного зриву, поцілувала Гейла. Але я впевнена, що він цього не пам'ятає. Чи все ж таки пам'ятає? Сподіваюся, що ні. Якщо він усе ж таки це запам'ятав, тоді все ускладнюється, бо я не маю права думати про поцілунки, коли потрібно піднімати повстання. Я потрусила головою, щоб викинути з неї дурниці.

— Де Піта? — спитала я.

— Пішов додому, коли почув, що ти заворушилась. Не хотів залишати будинок без нагляду в таку завірюху, — відповіла мати.

— Він нормально дістався додому? — спитала я.

В завірюху можна загубитися в трьох соснах і блукати, доки не замерзнеш.

— Не хочеш зателефонувати йому і спитати сама? — мовила вона.

Я попрямувала в бібліотеку — кімнату, якої після зустрічі з президентом Снігоу я уникала, і набрала номер Піти. Він узяв трубку через кілька гудків.

— Привіт. Я просто хотіла переконатися, що ти дістався додому цілим і неушкодженим, — сказала я.

— Катніс, я мешкаю за три будинки від тебе, — відповів він.

— Я знаю, але така негода... я хвилювалася, — сказала я.

— Зі мною все гаразд. Дякую, що поцікавилася... — Піта надовго замовк. Нарешті спитав: — Як там Гейл?

— Нормально. Мати з Прим зробили йому снігову ковдру, — відповіла я.

— А як твоє обличчя? — промовив Піта.

— Мені також дістався шматочок снігової ковдри, — сказала я. — Ти бачився сьогодні з Геймітчем?

— Так, я заходив до нього. Він був п'яний як хлющ. Але я розпалив вогонь у коминку й залишив йому трохи хліба, — відповів він.

— Я хотіла з вами побалакати, з вами обома.

Я не наслідилася сказати більше по телефону, який, безсумнівно, прослуховувався.

— Либонь, нам доведеться дочекатися, поки погода трохи поліпшиться, — сказав Піта. — Нічого важливого доти все одно не станеться.

— Так, нічого важливого, — погодилась я.

Хуртовина вщухла тільки за два дні, залишивши по собі кучугури вище мого зросту. Ще день минув, поки

прочистили дорогу від Поселення Переможців до площі. Весь цей час я допомагала матері доглядати Гейла, робила сніжні компреси на щоку, намагалася пригадати все, що тільки можна, про повстання в Окрузі 8 — на той раз, якщо нам це може знадобитись. Набряк на обличчі потихеньку спадав, залишилася тільки рана, яка страшенно свербіла, і синець під оком. Але тільки-но випала нагода, я зателефонувала Піті та спитала, чи не хоче він вийти зі мною в місто.

Ми збудили Геймітча й потягли за собою. Він, звісно ж, нарікав, але не так сильно, як зазвичай. Всі ми усвідомлювали, що нам давно пора обговорити те, що сталося, а в наших будинках у Поселенні Переможців робити це надто небезпечно. Ми мовчки простували дорогою і не починали розмови, поки селище не залишилося далеко позаду. Дорогою я галяла час, роздивляючись височенні кучугури снігу обабіч вузької стежечки. Вони були такі нестійкі, що мені раз у раз здавалося — зараз весь той сніг обсиплеться просто на нас.

Нарешті Геймітч заговорив.

— Отож, ми всі тікаємо у невідомість, еге ж? — спитав він мене.

— Ні, — відповіла я. — Більше ні.

— Що, твій план дав тріщину, дорогенька? — здивувався Геймітч. — Нові ідеї є?

— Я хочу підняти повстання, — відповіла я.

Геймітч лише засміявся. Він не просто глузував — це було ще гірше. Його сміх свідчив, що Геймітч мене всерйоз не сприймає.

— Добре. А тепер я хочу випити. Одначе розкажи-но мені, як ти збираєшся це зробити, — промовив він.

— Ну, а що пропонуєте ви? — огризнулась я на нього.

— Я пропоную вам готуватися до весілля, щоб усе минулося ідеально,— була відповідь.— Я вже по-дзвонив кому слід і без особливих пояснень переніс твою фотосесію.

— Та у вас же навіть телефону немає,— вигукнула я.

— Гейфі розпорядилася полагодити,— відповів Геймітч.— Ти знаєш, що вона запропонувала мені бути за весільного батька? Я їй відповів, що чекаю не дочекаюся, коли вже це станеться.

— Геймітчу,— в моєму голосі звучали благальні нотки.

— Катніс,— він передражнив мою інтонацію.— В тебе нічого не вийде.

Ми замовкли, бо повз нас до Поселення Переможців ішов гурт людей із лопатами. Можливо, вони розгребуть оті височенні снігові кучугури. Коли вони відійшли достатньо далеко, щоб не чути нашої розмови, виявилось, що площа вже занадто близько. Ми зробили ще кілька кроків і синхронно завмерли.

Нічого особливого за час завірюхи не станеться. Так думали ми з Пітою. Але як же ми помилялися! Площа цілком змінилась. На даху Будинку правосуддя красувався вслічезний плакат із написом «ПАНЕМ». Миротворці в білосніжній уніформі марширували на вичищеній бруківці. На дахах — миротворці з автоматами. Але найбільше мене вразило нововведення — ганебний стовп, кілька колодок для шмагання й шибениця в центрі площі.

— А Тред тут швидко обжився,— зронив Геймітч.

За кілька вулиць від площі розгорялося яскраве полум'я. Ніхто з нас не наважився вимовити це вголос, але той дим міг струменіти тільки з Горна. Я подумала про Сальну Сей, про Ріпу, про всіх моїх друзів, які заробляють там на життя.

— Геймітчу, ви й досі гадаєте, що ніхто...— я не встигла закінчити речення.

— Ха! Вони мудріші. І ти була б мудрішою, якби пожила тут довше,— відповів він.— Я ліпше піду гляну, скільки спирту для розтирок зможуть зекономити аптекарі.

Він поплентався через площу, а я подивилась на Піту:

— Навіщо це йому?

І тут я все втямила.

— Не можна йому пити того спирту! Він загине або щонайменше осліпне. У мене є трохи горілки, я сховала вдома,— кинулась я до Піти.

— У мене теж. Можливо, Геймітч протримається, поки Ріпа не знайде способу повернутися в бізнес,— промовив Піта.— Мені слід провідати родину.

— А я маю побачитися з Гейзел. Я щось хвилююся. Думала, вона прибіжить до нас, тільки-но розчистять сніг. Але її і досі немає.

— Я піду з тобою. Зазирну в пекарню на зворотному шляху,— сказав він.

— Дякую.

Я раптом злякалася того, що можу побачити в домі Гейзел.

Вулиці були майже порожні, хоча це не так уже й незвичайно в такий час доби, коли дорослі в копальнях, а діти в школі. Але все не так, як завжди. Люди спостерігали за нами з дверних прорізів і крізь щілини у віконницях.

«Яке повстання! — думала я.— Ну що я за дурепа!» В нашому плані є одна очевидна прогалина, а ми з Гейлом були занадто засліплені, щоб її побачити. Повстання передбачає порушення законів, непокору владі. Ми з Гейлом порушували закони постійно, все наше життя. Займалися браконьєрством, торгували на чорному

ринку, глузували в лісі з Капітолія. Але для більшості людей в Окрузі 12 навіть піти на Горно та що-небудь там купити — це вже занадто ризиковано. І я розраховую, що ці люди зберуться на площі з камінням і смолоскипами? Самого нашого з Пітою вигляду достатньо, щоб люди швиденько забирали дітей подалі від вікон і щільно запинали фіранки.

Гейзел була вдома — сиділа коло хворої Пізонії. Я впізнала висипку — це кір.

— Я не могла її залишити,— промовила Гейзел.— Я знаю, що Гейл у найкращих руках.

— Певна річ,— відповіла я.— Він почувається набагато краще. Мати каже, що вже за кілька тижнів він зможе повернутись на роботу в копальню.

— Шахти, може, доти і не відкринуть,— сказала Гейзел.— Подейкують, їх зачинили на невизначений термін.

Вона знервовано поглянула на порожні ночви для прання.

— Вас також прикрили? — спитала я.

— Офіційно ні,— відповіла Гейзел.— Але тепер усі бояться користуватися моїми послугами.

— Може, це через сніг,— промовив Піта.

— Ні, сьогодні вранці Рорі швиденько обійшов усіх. І геть нічого до прання він не приніс,— відповіла вона.

Рорі обійняв Гейзел.

— Усе буде гаразд.

Я витягла з кишені пригорщу монет і поклала їх на стіл.

— Мама щось передасть для Пізонії.

Коли ми вийшли надвір, я обернулась до Піти та промовила:

— Ти вертайся. А я хочу пройтися повз Горно.

— Я піду з тобою,— відповів він.

— Ні. Я вже і так втягла тебе в купу неприємностей,— сказала я йому.

— І те, що я уникну прогулянки Горном... звісно ж, усе виправить?

Він посміхнувся і взяв мене за руку. Разом ми блукали вулицями Скиби, доки не досягли огорненої полум'ям будівлі. Нова влада навіть не переймалася тим, щоб залишити миротворців навколо Горна. Бо знала — ніхто не намагатиметься його загасити.

Жар від полум'я розтопив навколишній сніг, і в нас під ногами хлюпала чорна вода.

— Це все вугільний пил ще зі старих часів,— сказала я.

Пил був у кожній щілині, в кожній розколині. В'ївся в кожную мостину. Дивовижно, як це місце не згоріло раніше.

— Хочу сходити перевірити, як там Сальна Сей.

— Не сьогодні, Катніс. Не думаю, що ми комусь зробимо послугу, завітавши в гості,— промовив він.

Ми повернулись на площу. Я придбала трохи печива в Пітиного батька, поки вони побалакали про погоду. Ніхто й не обмовився про бридке приладдя для тортур усього за кількадесят кроків від пекарні. Коли ми йшли з площі, я раптом зауважила: я не впізнаю жодного з облич миротворців.

Минали дні, а ситуація дедалі погіршувалася. Копальні були зацінені впродовж двох тижнів, і за цей час половина Округу 12 почала голодувати. Кількість дітей, що підписались на тесери, стрибнула вгору, але родини часто не отримували належного зерна. Почалися перебої з харчами, і навіть заможні мешканці поверталися з крамниць із порожніми руками. Коли роботу шахт відновили, платню зрізали, а години роботи подовжили;

шахтарів посилали в забій у відверто небезпечні ділянки. Довгоочікувані харчі обіцяли до Дня доброчинності, але все прийшло зіпсоване і пошкоджене гризунами. Нововведення на площі використовувались дуже активно, людей карали за правопорушення, на які попередня влада так довго заплющувала очі, аж ми навіть забули, що це протизаконно.

Гейл повернувся додому, про повстання ми з ним так і не поговорили. Але я не могла позбутися думки: все, що він побачить навколо, лише зміцнить його рішучість. Важка праця в копальнях, катування людей на площі, змарнілі від голоду обличчя його рідних... Рорі змушений був підписатися на тесери — зробити те, про що Гейл раніше навіть слухати не хотів, — але навіть цього було недостатньо через дефіцит харчів і безупинне підвищення цін.

Єдиним промінчиком було те, що я переконала Геймітча взяти Гейзел за домоправительку, в результаті чого Гейзел заробила додаткову копійчину, а рівень життя Геймітча значно виріс. Було дивно заходити в його будинок, коли там чисто та провітрено, а на столі парувало їжа. Сам Геймітч майже не помічав цього, бо вів запеклий бій. Ми з Пітою намагались видавати йому припасену горілку невеликими порціями, але наші запаси вже майже вичерпалися, а востаннє я бачила Ріпу на колоді для шмагання.

Коли я ходила по вулицях, то відчувала себе парією. В громадських місцях мене тепер усі уникали. Але вдома нам товариства не бракувало. На нашій кухні не зменшувався потік хворих і травмованих, яких несли і несли до моєї матері, а вона вже давно не брала платні за лікування. Її запаси ліків танули на очах — скоро їй доведеться лікувати хворих самим лише снігом.

Потикалися в ліс, звісно ж, було заборонено. Категорично. Це не обговорювалось. Навіть Гейл більше цього не оскаржував. Але одного разу вранці я таки пішла. У лісі немає будинку, повного хворих і помираючих, немає закривавлених спин, дітей зі змарнілими личками, маршируючих чобіт, немає всюдисущих злиднів, що вигнали мене за огорожу. Вчора ввечері прийшов ящик із весільними сукнями, а в ньому — записка від Еффі, що президент Снігоу особисто їх схвалив.

Весілля. Невже президент справді планує його влаштувати? Чого він, із його хворобливою уявою, цим сподівається досягти? Це має порадувати мешканців Капітолія? Весілля обіцяли — весілля відгуляли. І тоді президент уб'є нас? Як урок для округів? Я не знала. Не могла зрозуміти сенсу цього весілля. Я крутилася в ліжку, доки мені це не набридло. Я просто мусила забратися геть. Бодай на кілька годин.

Я довго копирсалася в шафі, шукаючи зимовий одяг, який не пропускає холоду, — Цинна пошив його для мене навмисно для Туру переможців. Водонепроникні червики, зимовий комбінезон, який огортав мене з голови до ніг, дуже теплі рукавички. Я люблю своє старе мисливське вбрання, але для походу, який я сьогодні запланувала, більше згодиться цей сучасний одяг. Я спустилась навшпиньках униз, навантажила свою мисливську торбу їжею і втекла з дому. Прокравшись завулками і задвірками, я опинилась біля дірки в паркані неподалік будинку Руби — вона в нас за різника. Оскільки цією дорогою користувалося чимало шахтарів, щоб дістатися копалень, сніг був добре втоптаний сотнями ніг. Мої сліди ніхто не повинен помітити. Стільки заходів із покращення охорони округу — а власне паркану Тред приділив небагато уваги, мабуть, розраховуючи на те, що

негода та дикі звірі — достатні аргументи для мешканців триматися від паркана подалі. Незважаючи на це, перетнувши огорожу, я замітала сліди, доки дерева не почали робити це за мене.

Сонце ще тільки сходило, а я вже дістала лук і стріли та почала тропити стежку крізь ліс, занесений снігом. Я чомусь була сповнена рішучості дістатись озера. Можливо, щоб попрощатися з цим місцем, де ми з батьком провели чимало щасливих годин, — я-бо знала, що скоріш за все, я більше ніколи сюди не повернусь. А можливо, тому, що тільки тут я знову могла вдихнути на повні груди. Я навіть не переймалась тим, що мене можуть упіймати, — аби тільки ще раз побачити озеро.

Подорож забрала вдвічі більше часу, ніж зазвичай. Вбрання Цинни добре тримало тепло, і коли я дісталась на місце, під комбінезоном аж упріла, хоча обличчя зааніміло від холоду. Відблиски зимового сонця на снігу грали з моїм зором дивні жарти, та я була настільки виснаженою і заглибленою у власні тривожні думки, що не помітила нічого підозрілого. Ні цівки диму з труби, ні свіжих відбитків на снігу, ні запаху паруючої глици. Я була вже буквально за кілька кроків од входу в бетонну хатину — і стала як укопана. І то не через дим, чи відбитки, чи запах. А через клацання зброї за спиною — його б я ні з чим не переплутала.

Друга натура. Інстинкт. Я розвернулась, на ходу висмикуючи стрілу, хоч усвідомлювала, що перевага не на моєму боці. Я встигла побачити білу уніформу миротворця, гостре підборіддя, світло-кару зіницю, в якій моя стріла знайде останній притулок... Та зненацька рушниця впала на землю, і беззбройна жінка простягла мені щось на долоні, обтягнутій рукавичкою.

— Стривай! — зойкнула вона.

Я вагалася, не в змозі осягнути, що відбувається. Можливо, миротворцям наказали взяти мене живцем, щоб мене ще можна було катувати і примусити звинуватити усіх, кого я знаю, в усіх відомих злочинах. «Ага, помрійте»,— подумала я. І вже мало не випустила стрілу, коли знагла втямила, що тримає жінка на долоні. Маленький плаский шматочок хліба. Більше схожий на перепічку. Сірий і намоклий по краях. Але в центрі красується зображення.

Моя переспівниця.

ЧАСТИНА 2

ЧЕРВОНА ЧВЕРТЬ

РОЗДІЛ 1

Нічого не розумію. Моя пташка прикрашає хліб. На відміну від стильних прикрас, модних у Капітолії, цей хліб, безумовно, не данина моді.

— Що це? Що це означає? — різко, досі готова на вбивство, спитала я.

— Це означає, що ми на твоєму боці,— вимовив тремтливий голос позаду мене.

Коли я підходила, цієї жінки не бачила. Мабуть, вона була в будинку. Але я не відвела очей від своєї цілі. Можливо, друга жінка і озброєна, та я могла побитися об заклад, що вона не ризикне клацнути зброєю, що означатиме неминучість моєї смерті, адже усвідомлює, що я миттєво вб'ю її спільницю.

— Ходіть ближче, щоб я могла вас бачити,— звеліла їй я.

— Вона не може, вона...— почала була жінка з хлібом.

— Ходіть ближче! — гаркнула я.

Вона ступила крок — щось волочилося по снігу. Я збагнула, яких зусиль варті ці рухи. В полі зору шкутильгаючи з'явилася друга жінка — я б навіть радше сказала дівчина, оскільки на вигляд вона була така, як я. Вбрана вона була в незграбний однострій миротворців і білий хутряний плащ, але на її струнку фігуру одяг був завеликий. На позір у неї зброї не було. Натомість руки її були зайняті неотесаною гілкою, яка правила за милицю. Носак правого черевика був весь у снігу — вона волочила ногу.

Я зазирнула дівчині в обличчя — воно розчервонілося від холоду. Зуби криві, очі шоколадні, над одним оком — червона родимка. Дівчина точно не миротворець. І тим паче не жителька Капітолія.

— Хто ви? — спитала я сторожко, але вже не так войовничо.

— Мене звать Твіда,— відповіла жінка. Вона старша. Можливо, їй років тридцять п'ять чи близько того.— А це — Бонні. Ми втекли з Округу 8.

Округ 8! Отже, вони мають знати про повстання!

— Звідки у вас однострої? — спитала я.

— Я вкрала їх із фабрики,— відповіла Бонні.— Це ж ми в окрузі їх випускаємо. Тільки цей однострій я брала для... для деякого іншого, тому він так погано пасує.

— Рушницю я забрала у мертвого миротворця,— додала Твіда, дивлячись мені просто у вічі.

— А хліб у вашій долоні... З пташкою... Що це означає? — поцікавилась я.

— Катніс, невже ти нічого не знаєш? — щиро здивувалася Бонні.

Вони впізнали мене. Звісно ж, вони впізнали. Я не ховала обличчя, перебувала за межами Округу 12 і націлила на них лук. Хто ще міг це бути, крім мене?

— Пташка... вона схожа на брошку, яку я мала на арені.

— Вона не знає,— тихо зронила Бонні.— Нічого-сінько не знає.

Мене прошило усвідомлення: я маю вдавати, що в курсі всього.

— Я знаю, що у вас в Окрузі 8 почалося повстання.

— Так, і тому нам довелося тікати,— промовила Твіда.

— Що ж, ви втекли. І що далі?

— Ми прямуємо до Округу 13,— відповіла Твіда.

— Округу 13? — перепитала я. — Але ж Округу 13 не існує! Його зрівняли з землею.

— Сімдесят п'ять років тому, — підтвердила Твіда.

Спираючись на милицю, Бонні переступила з ноги на ногу — і здригнулася.

— Що з ногою? — спитала я її.

— Підвернула. Чоботи завеликі, — відповіла вона.

Я прикусила губу. Внутрішній голос підказував, що жінки кажуть правду. І за цією правдою криється інформація, яка мені так потрібна. І все ж таки, перш ніж опустити лук, я ступила крок і забрала рушницю Твіди. На мить завагалася, згадавши: одного разу ми з Гейлом бачили, як вертоліт, що взявсь нізвідки, захопив двох утікачів із Капітолія. У хлопця поцілили списом — його піднімали на борт уже мертвим. А руду дівчину, як я дізналася вже в Капітолії, скалічили й перетворили на без'язику прислужницю, на авокса.

— Вас переслідують?

— Не думаю. Скоріш за все, миротворці вважають, що ми загинули під час вибуху на фабриці, — сказала Твіда. — Нам справді пощастило, що ми вижили.

— Гаразд, ходімо в дім, — запросила я, кивнувши на бетонну хатину. Несучи рушницю, я прошкувала за жінками.

Бонні одразу ж попрямувала до коминка й усілася на хутрянний плащ, уже розстелений на підлозі. Вона простягнула руки до слабкого полум'я, що тліло на краєчку обвугленої колоди. Шкіра дівчини була страшенно блідою, майже прозорою, і під нею, здавалося, танцюють відблиски вогню. Твіда щільніше закутала тремтячу дівчину плащем — напевно, своїм.

Велика бляшанка була розрізана навпіл, краї — забулені й небезпечні. Жінки поставили її в попіл, і в ній парувала пригорща глици.

— Запарили чай? — поцікавилась я.

— Щиро кажучи, ми не впевнені. Пам'ятаю, кілька років тому я бачила на Голодних іграх, як хтось запарив чай із соснової глици. Принаймні я думаю, що то була глиця,— сказала Твіда насупившись.

Я згадала Округ 8 — брудкий урбаністичний район, що смердить промисловими викидами, а люди мешкають у жалюгідних орендованих будинках. Де-не-де пробивається трава. Люди справжньої природи й не бачили. Диво, що ці двоє дісталися аж сюди.

— Харчі скінчилися? — спитала я.

Бонні кивнула.

— Ми взяли, скільки змогли, але харчів і тоді вже бракувало. Все швидко закінчилося.

Тремтіння в її голосі розтопило рештки моєї настороженості. Вона — просто голодна каліка, яка втікає від Капітолія.

— Що ж, вам пощастило,— промовила я, скидаючи на підлогу свою мисливську торбу.

Весь Округ 12 голодує, а ми з матір'ю й досі маємо їжі більш ніж досить. Тож я трохи роздавала те, що в нас було. У мене були свої пріоритети: Гейлова родина, Сальна Сей, ще деякі торгівці з Горна, що опинилися без роботи. У матері також були знайомі, яким вона хотіла допомогти,— здебільшого її пацієнти. Сьогодні вранці я навмисно натоптала мисливську торбу харчами, бо знала: мати, побачивши спустошену комору, вирішить, що я роблю звичний обхід голодуючих. А насправді я намагалася виграти час, щоб сходити до озера, не розхвилювавши матір. Харчі я планувала ввечері повернути в комору, але цього, як бачите, не відбудеться.

Я дістала з торбини дві свіжі булочки з шаром запеченого сиру згори. Відтоді як Піта дізнався, що це мої

улюблені, в нас вони були, здається, щодня. Одну я кинула Твіді, потім підійшла до Бонні й поклала їй булочку на коліна, оскільки координація рухів у неї сумнівна, а я не хотіла, щоб булочка опинилась у коминку.

— Ох,— промовила Бонні,— це все мені?

У мене в нутрі аж усе перевернулось, і я пригадала інший голос. Голос Рути. Там, на арені. Коли я дала їй грюсячу ніжку. «Ох, я ще ніколи не з'їдала цілу ніжку сама». Недовіра хронічно голодної людини.

— Так, їж,— підохотила я.

Бонні тримала булочку, наче не вірила, що та реальна, а потім уп'ялась у неї зубами — знову і знову, не в змозі зупинитися.

— Краще її все-таки жувати,— зауважила я.

Вона кивнула, силкуючись їсти повільніше, але я знаю, як це важко, коли ти голодний.

— Думаю, ваш чай уже готовий,— припустила я і дістала з попелу бляшанку.

Твіда в своєму наплічнику знайшла два жерстяні кухлі, і я перелила в них чай, а тоді поставила на підлогу охолоджуватись. Жінки притулились одна до одної: їли, дмухали на чай, пили маленькими ковточками, а я в цей час розпалювала полум'я в коминку. Я дочекалась, поки жінки обличуть пальці, й запитала:

— Отже, що з вами сталося?

І вони розповіли.

Одразу після Голодних ігор в Окрузі 8 почало зростати невдоволення. Певна річ, в окрузі й до Ігор було неспокійно, але не так. Цього ж разу розмови перестали бути розмовами — мрія про справжній бунт перетворилась на реальність. На текстильних фабриках, що обслуговують Панем, повсякчас гудуть машини, і цей шум приховує таємні розмови: хтось щось шепне комусь на

вуху — миротворці й не помітять. Твіда працювала вчителькою, Бонні була її ученицею, і після школи обидві ще мали відпрацювати чотирьохгодинну зміну на фабриці, де шили однострої для миротворців. Кілька місяців Бонні гнідала в холодному блоці контролю якості, поки їй удалося зібрати два однострої: десь поцупила чобіт, десь пару штанів тощо. Однострої були призначені для Твіди та її чоловіка, оскільки всі усвідомлювали: тільки-но почнеться повстання, найважливішим буде розповсюдити звістку про нього за межі Округу 8, якщо повстанці хочуть, щоб його підхопили в інших округах.

День, коли ми з Пітою під час Туру переможців дістались Округу 8 і виступили на майдані, став своєрідною репетицією. Люди в натовпі розбились на загони й розташувались біля будинків, якими вони збиралися заволодіти, коли спалахне повстання. План був такий: захопити владні будівлі в місті, такі як Будинок правосуддя, штаб-квартира миротворців та вузол зв'язку на площі. А також інші стратегічні об'єкти округу — залізницю, зерносховище, електростанцію та арсенал.

У вечір моїх заручин — той вечір, коли Піта перед камерами Капітолія навколішках оголосив про своє безсмертне кохання до мене, — саме в той вечір почалося повстання. Це було ідеальне прикриття. Наше інтерв'ю з Цезарем Флікерменом під час Туру переможців було обов'язковим для перегляду. Воно дало мешканцям Округу 8 привід вийти на вулиці затемна, зібратися на майдані та в інших громадських місцях — начебто переглядати інтерв'ю на великих екранах. У звичайний день це викликало б підозри. Але в той день усі зібралися в призначену годину, о восьмій, і от тоді почалося справжнє пекло.

Заскочені зненацька і приголомшені вже самою кількістю повстанців, миротворці не змогли стримати натовп. Вузол зв'язку, зерносховище, електростанція перейшли до бунтівників. Здолавши миротворців, повстанці заволоділи зброєю. З'явилась надія на те, що це був не просто напад божевілья, і якби інші округи якимсь чином дізналися про повстання, з'явилась б реальна можливість скинути уряд Капітолія.

Аж раптом на округ упала помста Капітолія. Миротворці прибували тисячами. Вертольоти бомбардували повстанські опорні пункти, поки не зрівняли їх із землею. У цьому хаосі людям нічого не лишалось, як тікати по домівках. Миротворцям знадобилося менше сорока вісьмох годин, щоб цілком підкорити місто. Потім — тиждень суворої ізоляції. Ні харчів, ні вугілля, заборона виходити з хати. По телевізору показували одне: як на майдані вішали підозрюваних у підбурюванні до повстання. А коли округ мало не вмирав голодною смертю, уночі прийшов наказ повернутися до звичного ритму життя.

Для Твіди і Бонні це означало повернутися на фабрику. Після бомбардувань по вулиці неможливо було пройти, і через це вони запізнилися на роботу — були ще кроків за сто від фабрики, коли на їхніх очах вона вибухнула, поховавши під уламками всіх, зокрема чоловіка Твіди і всю родину Бонні.

— Хтось, мабуть, повідомив Капітолій, що повстання зародилося саме на фабриці, — слабо вимовила Твіда.

Вони з Бонні вдовх побігли назад до будинку Твіди, де й досі були сховані однострої миротворців. Зібрали, скільки могли, харчів, дещо вкрали у мертвих сусідів, та прибігли на залізничну станцію. На складі біля колії вони переодяглися в однострої миротворців і, замасковані

таким чином, залізли в товарний вагон, який віз тканини в Округ 6. Потяг вони залишили, коли той зупинився на дозаправку, і далі вже рушили пішки. Ховаючись у лісі й орієнтуючись по залізничних коліях, два дні тому вони нарешті дістались околиць Округу 12, де змушені були затриматися, адже Бонні підвернула ногу.

— Я розумію, чому ви втекли, але що ви сподіваєтеся знайти в Окрузі 13? — спитала я.

Бонні та Твіда нервово презирнулися.

— Ми точно не знаємо, — відповіла Твіда.

— Там самі лише руїни, — сказала я. — По телевізору репортажі показували...

— Саме так! Крутять ту саму плівку, скільки ми себе пам'ятаємо, — відповіла Твіда.

— Думаєте? — я спробувала пригадати кадри з Округу 13, які бачила по телебаченню.

— Звертала увагу, як показують Будинок правосуддя? — провадила Твіда. Я кивнула — тисячу разів його бачила. — Якщо уважно придивитися, це зразу впадає в око. У правому верхньому кутку.

— Що саме? — зацікавилась я.

Твіда знову простягла перепічку з пташкою.

— Переспівниця. В кадрі вона з'являється на якусь секунду. Завжди та сама.

— Ми в окрузі гадаємо, що Капітолій крутить старі кадри, бо не може показати, що відбувається в Окрузі 13 насправді, — вела далі Бонні.

Я не вірила власним вухам.

— І ви вирішили тікати до Округу 13 тільки через це? Через кадр із пташкою? Невже ви сподіваєтеся, що там за цей час вирросло нове чудове місто, яким розгуляють щасливі люди? І на яке Капітолій не звертає жодної уваги?

— Ні,— серйозно сказала Твіда.— Ми вважаємо, коли Округ 13 зрівняли з землею, люди перебралися під землю. Ми віримо, що їм удалось вижити. А ще нам здається, що Капітолій облишив їх, бо до Чорних часів головною промисловістю Округу 13 була ядерна зброя.

— А як же графітові шахти? — не здавалась я. І завга-
галася: це ж бо офіційна версія Капітолія.

— Так, там справді було декілька маленьких копалень. Але ж населення там було значно більше! Це єдине, що ми знаємо напевно,— сказала Твіда.

Моє серце прискорено закалатало. А якщо жінки мають рацію? Невже це правда? І втекти можна ще кудись — не лише в лісову глушину? Кудись, де безпечно? Якщо в Окрузі 13 є люди, чи не краще приєднатися до них і нарешті робити щось корисне, а не просто сидіти тут і чекати на смерть? Але... якщо там, в Окрузі 13, досі є громада, яка володіє могутньою зброєю...

— Чому ж вони не допомогли нам? — сердито промовила я.— Якщо це правда, чому вони прирекли нас на таке існування? На голод, на страти, на Ігри?

І знагла я зненавиділа оте химерне підземне місто Округу 13 і всіх його мешканців, які просто спостерігають, як ми вмираємо. Вони не кращі за Капітолій.

— Ми не знаємо,— прошепотіла Бонні.— Зараз ми лише сподіваємося, що вони існують.

Це повернуло мене до реальності. Все це самообман. Ніякого Округу 13 не існує, бо в Капітолії просто не дозволили б йому існувати. А ті кадри... Переспівниці такі ж «рідкісні», як каміння. І майже такі ж витривалі. Якщо вони вижили після бомбардувань Округу 13, то їх там розвелосся хоч греблю гати.

У Бонні забрали дім. Її родина загинула. Ні повернутися в Округ 8, ні переїхати в якийсь інший вона

не може. Звісно, ідея незалежного і процвітаючого Округу 13 захопила її. Та мені не до снаги переконувати її, що Округ 13 — мана, її не впіймаєш, як і цівку диму. Можливо, вони з Твідою і виживуть у лісі. Я, звісно, маю сумніви, але жінки такі нещасні, що я не можу не допомогти їм.

Перш за все я віддала їм усі харчі з торби — здебільшого там було зерно й сушені боби, та якщо втікачки будуть ощадливі, цього їм на деякий час вистачить. Потім я повела Твіду в ліс і спробувала пояснити їй основи полювання. В неї була зброя, яка при потребі здатна перетворювати сонячну енергію на смертоносні промені. Коли Твіді вдалося поцілити першу білку, та, бідолашна, була цілком обвуглена — Твіда стріляла в неї майже впритул. Але я показала, як білувати здобич. Трохи попрактикувавшись, Твіда все зрозуміла. Для Бонні я вирізала нову милицію. Повернувшись до хатини, я зняла свої другі шкарпетки і віддала їх дівчині — вдень вона запхне їх у носак чобота, аби легше було ходити, а на ніч одягатиме на ноги. І нарешті, я навчила їх розпалювати багаття.

Їх цікавили подробиці про ситуацію в Окрузі 12, і я розповіла, як нам тепер живеться під керівництвом Треда. Я бачила, що вони сподіваються таку важливу інформацію передати керівникам Округу 13, і я підіграла їм, щоб не руйнувати їхніх надій. Але сонце вже котилося до обрїю, і часу розраджувати втікачок уже не було.

— Мені час,— повідомила я.

Вони довго щиро дякували й обіймали мене.

Бонні на очі навернулися сльози.

— Не можу повірити, що ми зустріли тебе. Про тебе тільки й говорять відтоді, як...

— Знаю. Знаю, відтоді як я мало не ковтнула ті кляті ягоди,— втомлено кивнула я.

Навіть незважаючи на те, що падав лапятий сніг, дороги назад я й не помітила. Думки крутилися навколо нової інформації про повстання в Окрузі 8 і маловірогідної — але такої обнадійливої! — можливості існування Округу 13.

Почуте від Бонні та Твіди підтвердило мої здогадки, що президент Снігоу просто грався зі мною. Ніякі поцілунки та пестощі в світі не могли б зупинити того, що наростало в Окрузі 8. Так, мої ягоди запалили іскру, але вогонь швидко вийшов із-під мого контролю. Президент мав це усвідомлювати. Навіщо ж приїжджав до мене додому? Чому змусив мене знову і знову переконувати всіх, що я кохаю Піту?

Вочевидь, цим він хотів відвернути мою увагу від того, що відбувалося в округах. І звісно, розважити мешканців Капітолія. Певно, без весілля вистава просто не вдасться.

Я вже була біля паркана, аж тут на гілочку сіла переспівниця й заспівала до мене. Побачивши її, я усвідомила: мені так до кінця і не пояснили, що означає пташка на хлібині.

«Це означає, що ми на твоєму боці». Так сказала Бонні. Хтось на моєму боці? А на якому боці я? Невже я мимоволі стала обличчям революції? А переспівниця на моїй брошці — знак опору? Якщо так, то бути на моєму боці не надто вигідно. Щоб переконатися в цьому, досить просто поглянути, що відбулося в Окрузі 8.

Я заховала лук і стріли в дуплистій колоді неподалік нашої колишньої хати на Скибі й рушила до паркана. Я стала навколішки, щоб пірнути попід парканом на Леваду, досі настільки заклопотана подіями минаючого

дня, що тільки раптовий крик сови повернув мене до дійсності.

У сутінках дріт у паркані здавався цілком безпечним. Але щось змусило мене відсмикнути руку: гудіння, схоже на дзижчання мисливців-убивць у гнізді, означало, що огорожа під напругою.

РОЗДІЛ 2

Автоматично ноги потягли мене назад до дерев. Я затулила рот рукавичкою, щоб у морозному повітрі не повисала пара від мого дихання. Адреналін шугав тілом, змиваючи всі проблеми, окрім головної загрози: як потрапити додому. Що відбувається? Цікаво, Тред увімкнув напругу на огорожі як додатковий захід безпеки? Чи він якимось чином довідався, що я сьогодні втекла з клітки? А може, він вирішив не пускати мене в Округ 12, поки не знайде привід затримати і заарештувати? Притягнути мене на площу, прикувати до ганебного стовпа, чи відшмагати, чи й повісити?

«Заспокойся!» — звеліла я собі. Я вже не вперше опинилась потойбіч паркана під напругою і знала, що робити. За минулі роки таке вже кілька разів траплялось, але тоді зі мною завжди був Гейл. Ми з ним обирали вигідне дерево, залізали на нього і чекали, коли напругу вимкнуть, — зазвичай чекати доводилось не надто довго. Якщо я затримувалася, Прим узяла за звичку ходити на Леваду і перевіряти, є струм у паркані чи немає, щоб мати не хвилювалась.

Але сьогодні моя родина і гадки не має, що я втекла в ліс. Я навіть вжила заходів, аби ввести їх в оману. Отже, якщо я не з'явлюсь, вони точно хвилюватимуться. А ще мене турбувало, що навряд чи це просто збіг — напругу пустили, коли я вирішила навідатися в ліс. Я гадала, ніхто не бачив, як я пролізла попід парканом, але хтозна? Навіть у стін є вуха й очі. Хтось же доповів президентові про наш із Гейлом поцілунок — саме тут, до речі. Однак

це відбулося серед білого дня, до того ж тоді я не надто переймалася своєю поведінкою. Чи можуть тут бути камери стеження? Я замислювалася про це й раніше. Може, саме так президент Снігоу дізнався про поцілунок? Коли я вислизнула в ліс, було темно, та й обличчя я затулила шарфом. Але перелік підозрюваних, здатних здійснити вилазку в ліс, навряд чи великий.

Крізь дерева й паркан я спробувала роздивитися Леваду. Та змогла побачити хіба мокрий сніг, який виблискував у світлі з вікон на околиці Скиби. Миротворців у полі зору не було, як не було і жодних ознак того, що на мене полюють. Проте знає Тред, що я вислизнула сьогодні з округу, чи ні, а я вирішила, що в будь-якому разі маю потрапити назад, в округ, і вдавати, що я нікуди не ходила.

Єдиний дотик до паркана чи до колючого дроту, який його вінчає, означає миттєву смерть від удару електричним струмом. Я усвідомлювала, що непомітно прорити хід під огорожею я не зможу, до того ж земля мерзла, її так просто не розкопаєш. Залишався один вихід. Доведеться якось подолати огорожу через верх.

Я рушила попід деревами у пошуках гілки, достатньо довгої та міцної, яка б допомогла мені здійснити мій план. Здолавши приблизно мильо, я побачила старий клен — він може підійти. Але стовбур занадто широкий і заледенілий, щоб дертися по ньому, а гілки ростуть високо. Отож я видряпалася на сусіднє дерево і ризикнула перестрибнути на клен, мало не зірвавшись із його слизької кори. Але мені вдалося зачепитися, й поволі, дюйм по дюйму, я поповзла по гілці, що звисала над колючим дротом.

Поглянувши вниз, я згадала, чому ми з Гейлом вважали за краще перечекати в лісі, аніж намагатися перелізти через огорожу. Щоб не підсмажитися, слід залізти високо,

щонайменше на три людські зрости. А моя гілка ще вище. Стрибати з такої висоти небезпечно навіть для тих, хто роки й роки тренувався лазити по деревах. Та хіба в мене був вибір? Можна пошукати іншу гілку, але вже майже стемніло. Снігопад затьмарить місячне сяйво. А тут я принаймні розгледіла замет, який може пом'якшити падіння. Навіть якщо я і знайду іншу гілку, в чому я маю сумніви, хтозна, куди доведеться стрибати у тому разі. Я повісила порожню торбу на ший і поволі почала сповзати, а тоді повисла на руках. Ще кілька секунд я збирала мужність у кулак. І нарешті розчепірила пальці.

Короткий політ — і ноги гримнулись об землю; удар озвався аж у хребті. За секунду і зад мій опинився на землі. Я лежала в снігу і намагалася оцінити, чи не надто забилася. Боліло в лівій п'яті й у куприку — я таки травмована. От тільки наскільки? Я сподівалася відбутися синцями, та коли спробувала звестися на ноги, злякалася: здається, я таки щось собі зламала. Але ходити я могла, отож помалу почовгала геть, стараючись не кульгати.

Ні мама, ні Прим не повинні знати, що я була в лісі. Мені слід забезпечити собі алібі, хай і непереконливе. На площі досі були відчинені крамниці, і я попрямувала туди, щоб купити бинти. Вдома саме скінчилися. В іншій крамниці я купила солодоці для Прим. Одну цукерку я поклала в рот, відчула м'ятний присмак на язичку і раптом утямила, що ця цукерка — єдине, що я з'їла за сьогодні. Я збиралася перекусити на березі озера, та коли побачила стан Бонні та Твіди, не взяла з торби ні крихти їжі.

Коли я дісталася додому, лівій п'яті я вже геть не відчувала. Мамі я вирішила сказати, що намагалася залатати дах нашого колишнього будинку, послизнулась і впала. Що ж до спустошеної комори, постараюся не вдаватися в подробиці, кому я віддала харчі. Я протиснулась

у двері з надією розслабитись біля коминка. Але натомість отримала новий струс.

Двоє миротворців, чоловік і жінка, стояли в дверях кухні. Жінка нічим не зрадила подиву, а ось по обличчю чоловіка пробігла хмарка. Мене не чекали. Вони знали, що я була в лісі, отож мала би зараз опинитись у пастці.

— Добридень! — сухо привіталась я.

Позаду них з'явилася мама — вона зберігала дистанцію.

— Ось і вона. Саме до вечері,— сказала вона з трохи перебільшеною радістю.

Насправді до вечері я давно запізнилась.

Я хотіла, як завжди, зняти чоботи, та чи зможу при цьому приховати травми? Отож я просто скинула каптур і струсила з волосся сніг.

— Ви до мене? — запитала я миротворців.

— Для вас повідомлення від старшого миротворця Треда,— відповіла жінка.

— Вони чекають на тебе вже кілька годин,— докинула мати.

Вони очікували, що я не повернусь. Хотіли переконатися, що мене вбило струмом паркана чи що я застрягла в лісі, а тоді забрати маму й сестру на допит.

— Мабуть, важливе повідомлення,— зробила я висновок.

— Скажіть, де ви були, міс Евердін? — запитала жінка.

— Простіше сказати, де я *не* була,— роздратовано відповіла я.

І рушила на кухню, намагаючись не кульгати, хоча кожен крок спричиняв нестерпний біль. Я протиснулася поміж миротворцями і дісталася столу. Кинула

біля коминка. Геймітч і Піта теж були тут — сиділи на однакових кріслах-гойдалках і грали в шахи. Цікаво, вони опинилися тут випадково — чи їх «запросили» миротворці? У будь-якому разі я зраділа, побачивши їх.

— Ну, і де ти не була? — запитав Геймітч знудьгованим голосом.

— Не була у козара й не побалакала про козу Прим, якій давно час мати козенятко, бо мені неправильно пояснили, де він мешкає,— я пильно поглянула на Прим.

— Таж ні,— сказала Прим.— Я все тобі правильно пояснила.

— Ти казала, він живе на заході неподалік спуску в копальні,— відповіла я.

— На сході,— виправила мене Прим.

— Ти точно казала — на заході. Я тоді ще перепитала: «Де відвал шлаку?» — і ти відповіла: «Так».

— Відвал шлаку на *сході*,— терпляче промовила Прим.

— Ні. Коли це ти таке казала? — відгризнулась я.

— Вчора ввечері,— втрутився Геймітч.

— Вона точно мала на увазі спуск на сході,— додав Піта. Він подивився на Геймітча — й обидва засміялись. Я кинула погляд на Піту, і він удав, наче йому страшенно прикро.— Шкода, але я тобі давно казав: коли до тебе говорять, ти нікого не слухаєш.

— Закладаюся, сьогодні тобі теж казали, що він там не мешкає, а ти знову не слухала,— мовив Геймітч.

— Геймітчу, краще мовчїть! — випалила я, тим самим засвідчуючи, що він має рацію.

Геймітч і Піта розреготались, і Прим також дозволила собі посміхнутися.

— Чудово! Може, тоді хтось із вас допоможе тій дурній козі завагітніти? — гаркнула я, від чого всі ще більше

розреготались. Я подумала: «Мабуть, саме тому вони — Геймітч і Піта — і досі живі. Їх голіруч не візьмеш».

Я поглянула на миротворців. Чоловік усміхався, але жінку мені переконати не вдалося.

— Що в торбі? — різко запитала вона.

Вона, звісно, сподівалася знайти дичину чи рослини з лісу. Але я вивалила вміст торби на стіл і мовила:

— Дивіться самі.

— Як вчасно! — зраділа мати, побачивши бинти.—
Ми майже все витратили.

Піта підійшов до столу і розгорнув мішечок із цукерками.

— О, м'ятні! — всміхнувся він і вкинув одну до рота.

— Це моє,— сказала я і спробувала вихопити в нього мішечок.

Піта кинув його Геймітчу, а той запхав собі в рот жменю цукерок, а тоді жбурнув мішечок усміхненій Прим.

— Ніхто з вас не заслуговує на цукерку! — сказала я.

— Чому це? Бо ми маємо рацію? — відповів Піта, пригортаючи мене. Я скрикнула від болю в куприку. І миттю вдала, що це вигук обурення, але по очах Піти збагнула: він здогадався, що я травмована.— Добре-добре. Прим сказала — на заході. Я точно чув: на заході. Ми всі тут недоумки. Так краще?

— Так набагато краще,— сказала я, відповідаючи на його поцілунок.

Я подивилася на миротворців, неначе тільки зараз про них згадала.

— У вас, здається, для мене повідомлення?

— Так. Від старшого миротворця Треда,— відповіла жінка.— Ви маєте знати, що відтепер огорожа навколо Округу 12 буде під напругою двадцять чотири години на добу.

— А хіба раніше напруги не було? — безневинно перепитала я.

— Він гадав, ви схочете переказати це своєму двоюрідному брату,— провадила жінка.

— Дякую, я перекажу йому. Гадаю, тепер, коли недогляд виправили, ми спатимемо значно спокійніше.

Звісно ж, я усвідомлювала, що граюся з вогнем, але відчула моральне задоволення.

Жінка зціпила зуби. План не спрацював, але як діяти далі, її не проінструктували. Вона коротко кивнула мені й пішла, і чоловік попрямував за нею. Коли мати зачирнула за ними двері, я безсило сперлася на стіл.

— Що таке? — спитав Піта, підтримуючи мене.

— Я забила ліву ногу. П'ятку. Та й у куприка був невдалий день.

Піта допоміг мені дошкунтильгати до крісла-гойдалки, і я повільно опустилася на м'яку подушку. Мати допомогла мені зняти черевики.

— Що з тобою трапилось?

— Я послизнулась і впала,— сказала я. Чотири пари очей з недовірою втупилися в мене.— Надворі слизько.

Ми всі чудово знали, що будинок прослуховується і розмовляти відверто — небезпечно. Не тут і не зараз.

Знявши з мене шкарпетки, мати почала обмацувати п'ятку, і я здригнулась від болю.

— Тут, може, й перелом,— зробила вона висновок і почала перевіряти другу ногу.— А тут, здається, все гаразд.

На куприку був тільки великий синець.

Прим відіслали по мою піжаму й халат. Коли я перодягнулася, мати зробила мені на ліву п'ятку холодний компрес і поклала під ногу подушку. Поки всі обідали за столом, я з'їла три тарілки тушкованого м'яса і півбуханця

хліба. Я дивилася на вогонь і думала про Твіду й Бонні та сподівалася, що лапатий мокрий сніг замів мої сліди.

Підійшла Прим і всілася поряд на підлозі, схиливши голову мені на коліна. Ми смоктали м'ятні цукерки, я заправляла її русяве волосся за вуха.

— Як школа? — спитала я.

— Все добре. Сьогодні ми вивчали побічні продукти вугільної промисловості,— відповіла вона мені. Якийсь час ми дивилися на вогонь.— Ти збираєшся приміряти весільні сукні?

— Не сьогодні. Може, завтра,— відповіла я.

— Почекай, поки я повернусь додому зі школи, гаразд? — попросила вона.

— Певна річ!

«Якщо мене доти не заарештують»,— промайнула думка.

Мати дала мені горнятко ромашкового чаю зі снодійним сиропом, і мої повіки миттю почали опускатися. Вона перев'язала мені ногу, і Піта зголосився провести мене до ліжка. Я спробувала іти, спираючись на його плече, але мене так хитало, що він підхопив мене на руки і поніс сходами нагору. Він запнув мене ковдрою, побажав мені на добраніч і вже підвівся, щоб іти, але я зловила його за руку. Побічний ефект снодійного сиропу полягає в тому, що він, як горілка, розв'язує язика. Але я справді не воліла, щоб Піта йшов. Хотілося, щоб він заліз до мене в ліжку, щоб побув зі мною, коли я знову опинюся в полоні нічних кошмарів. Але, сама не знаю чому, я була переконана, що не маю права його про це просити.

— Не йди ще. Залишися, поки я не засну,— промовила я.

Піта присів на краєчок ліжка, зігріваючи мою руку

— Я вже гадав, ти знову передумала. Коли ти запізналася на вечерю.

Я вже дрімала, але здогадалася, що він має на увазі. В паркані ввімкнули напругу, мене нема, на мене чекають миротворці — Піта, либонь, подумав, що я втекла з округу — можливо, з Гейлом.

— Ні, я б тобі сказала, — відповіла я.

Взяла його долоню і зворотним боком притисла собі до щоки. Руки його ледь вловимо пахли корицею і кропом — це від хліба: мабуть, він сьогодні щось випікав. Я хотіла розповісти йому про Твіду і Бонні, про повстання, про загадковий Округ 13, але відчувала, що це небезпечно, відчувала, що засинаю, тому просто промовила:

— Посидь зі мною.

Крізь туман снодійного сиропу я чула, що Піта щось мені відповів, але не розрізнила слів.

Мати дала мені виспатися до обіду, але потім збудила, щоб оглянути п'ятку. Вона призначила мені тиждень постільного режиму, а я і не пручалася, оскільки почувалася справді кепсько. Не тільки п'ятка, але й куприк повсякчас нагадував про себе. Все тіло крутило від болю. Отже я дозволила матері полікувати мене, принести мені сніданок у ліжко й накрити мене ще одним пледом. А потім я просто лежала, дивилась у вікно на зимове небо, міркуючи, як воно все буде. Я думала про Твіду і Бонні, про купу весільних суконь у вітальні, а головне — якщо Тред здогадається, як я потрапила назад в округ, він мене заарештує. Це смішно, адже він давно міг мене заарештувати і за минулі мої правопорушення, але йому, ймовірно, потрібні неспростовні докази, щоб це зробити, я ж бо — переможниця Ігор. Цікаво, президент Снігоу спілкується з Тредом? Гадаю, про існування

старого Крея він і не здогадувався, але тепер, коли я перетворилася на загальнонаціональну проблему, він, певно, регулярно інструктує Треда, що робити. А чи Тред діяв за власною ініціативою? У будь-якому разі, думаю, вони обидва радо замкнули б мене в окрузі, як у клітці. Навіть якщо я виметикую, як утекти, — наприклад, прив'язати мотузок до гілки клена і таким чином перелізти через паркан, — втекти з родиною і друзями зараз не вдасться. Та й Гейлові я сказала, що залишусь і боротимуся.

Кілька наступних днів я підсакувала від кожного стукоту в двері. Але миротворці більше не з'являлися, щоб мене заарештувати, і я врешті-решт заспокоїлась. Остаточно я розслабилася, коли Піта між іншим розповів мені, що в деяких місцях огорожі напругу відключили й електрики лагодять паркан, закріплюючи сітку біля землі. Мабуть, Тред вирішив, що я якось пролізла попід огорожею, не злякавшись смертоносного струму. Округ полегшено зітхнув: миротворці були зайняті справою і не мали часу лякати і катувати людей.

Піта приходив щодня, приносив мені булочки з сиром і допомагав заповнювати сімейну книгу. Це наша стара реліквія, в шкіряній палітурці, з пергаментними аркушами. Багато років тому її завів якийсь травник по маминій лінії. Сторінка по сторінці книга була списана назвами різних трав та описом їхніх лікувальних властивостей. Батько додав розділ про їстівні рослини — це допомогло нам вижити по його смерті. Довгий час я хотіла внести до книги власні спостереження. Щось зі свого досвіду, щось я дізналася від Гейла, а дещо — під час підготовки до Ігор. Але я ніяк не могла до цього взятися, адже не вміла малювати, а зображення рослин мають бути дуже детальні. Це робота саме для Піти. Деякі рослини він і сам знав, ще дещо ми насушили, а решту

я детально йому описувала. Він робив замальовки на клаптиках паперу доти, доки я не була задоволена на всі сто. І тоді він перемальовував їх у книгу. А потім я ретельно друкованими літерами записувала все, що знаю про цю рослину.

Це була тиха робота, яка цілком поглинала мене й допомагала забути про всі негаразди. Мені подобалося спостерігати за Пітиними руками, коли він малював, примушуючи порожню сторінку розцвітати чорнильними розчерками, додаючи кольору до нашої чорножовтої книги. Коли він зосереджувався, вираз його обличчя ставав особливим. Зазвичай спокійний, під час роботи він поринав у задуму і наче відгороджувався від світу. Я і раніше це бачила: на арені, чи коли Піта звертався до народу, а ще коли відштовхував од мене рушниць миротворців у Окрузі 11. Не знаю, що це означає. Я не могла відірвати погляду від Пітиних вій — зазвичай їх і не помічаєш, адже вони дуже світлі. Та якщо придивитися зблизька, коли на них падає сонячне світло, вони здаються золотими і такими довгими, що я дивуюсь: як вони не плутаються, коли він кліпає.

Одного разу по обіді Піта припинив розмальовувати квітку і так раптово звів на мене очі, аж я підскочила, ніби впіймалася на шпигуванні — певною мірою так і було. Але він не звернув на це уваги і тільки промовив:

— Знаєш, я подумав: оце вперше ми робимо разом щось нормальне.

— Так, — погодилась я. Ігри спотворили наші стосунки. Нормального в них ніколи нічого не було. — Приємно — бодай якась переміна.

Щовечора він зносив мене вниз у вітальню, щоб я змінила обстановку, і я дратувала присутніх, вмикаючи телевізор. Зазвичай ми дивимось тільки обов'язкові

до перегляду програми, оскільки суміш пропаганди і демонстрації влади Капітолія — включно з кадрами за всі сімдесят чотири роки Голодних ігор — просто нестерпна. Але тепер я шукала дещо особливе. Переспівницю, на яку покладали всі свої надії Твіда й Бонні. Я знала, що це, скоріш за все, безглуздя, але навіть якщо й так, я хотіла переконатися в цьому на власні очі. І назавжди викинути з голови мрію про процвітаючий Округ 13.

Спершу репортаж, присвячений Чорним часам, показали в новинах. Я дивилася на тліючі рештки Будинку правосуддя в Окрузі 13 — і краєм ока вловила чорнобілий низ крила переспівниці у верхньому правому кутку екрана. Але поки що це нічого не доводило. Це просто стара плівка, що розповідає стару історію.

Однак за декілька днів дещо знову привернуло мою увагу. Диктор читав статтю про нестачу графіту, що перешкоджала виготовленню якихось там деталей в Окрузі 3. Потім ввімкнули нібито прямий репортаж. Кореспондентка, вдягнена в захисний костюм, стояла на тлі Будинку правосуддя в Окрузі 13. Крізь маску вона повідомила, що, на жаль, сьогодні взяли чергові проби і встановили, що шахти Округу 13 досі занадто токсичні. Кінець повідомлення. Але перш ніж знов перемкнулись на диктора, я на мить чітко угледіла те саме крило переспівниці.

Кореспондентку просто вклеїли в кадри старої плівки. В Окрузі 13 її взагалі нема. Напрошується питання: *що ж там є?*

РОЗДІЛ 3

Після побаченого спокійно лежати в ліжку стало набагато важче. Мені кортіло діяти, дізнатись більше про Округ 13, якось допомагати тим, хто заповзвся скинути владу Капітолія. Натомість я сиділа без діла, натоптуючи себе булочками з сиром і роздивляючись Пітині замальовки. Іноді ненадовго заходив Геймітч, розповідав новини з міста, які завжди були поганими. Дедалі більше людей карали, дедалі більше вмирало від голоду.

Коли нога нарешті почала видужувати, зима вже відступала. Мати допомагала мені робити вправи і дозволяла вже трохи ходити самій. Одного вечора я пішла нагору спати, налаштована завтра вранці вирушити в місто, та коли прокинулась, мені весело всміхались Вінія, Октавія та Флавій.

— Сюрприз! — заверещали вони хором.— Ми приїхали раніше!

Потому як я отримала батогом по обличчю, Геймітч переніс їхній приїзд на кілька місяців, щоб рана встигла загоїтись. Я сподівалася, що вони ще тижні зо три не приїдуть. Але довелося вдавати радість, що нарешті у мене попереду — весільна фотосесія. Мама розвісила всі сукні — вони вже давно чекають на мене, проте якщо бути відвертою, я ще жодної навіть не приміряла.

Після звичних театральних ахів та охів через мій занедбаний стан, Флавій, Вінія та Октавія миттю взялися до справи. Найбільше їх турбувало моє обличчя, хоча мені здавалося: те, як мамі вдалося загоїти рану, просто диво. Зараз на місці удару залишилась лише блідо-рожева

смужка. Що таке побиття батоном, знають не всі, тому я сказала своїй підготовчій команді, що посковзнула на льоду і порізала щоку. І тут-таки зрозуміла, що те саме виправдання згодиться і для моєї пошкодженої ноги. З такою травмою проблематично ходити на високих підборах. Добре, що Флавій, Октавія та Вінія не надто підозріливі.

Оскільки безволосе тіло мені потрібне лише на кілька годин, а не на кілька тижнів, як завжди, то я домоглася, щоб волосся просто погодили, замість видаляти воском. Але мені довелося-таки відмокнути у ванні — дякувати Богу, цього разу вона була не така бридка, як зазвичай,— а тоді команда взялася до моїх кіс та макіяжу. В них, як завжди, була купа новин, але я зазвичай намагаюся просто не слухати їхнє базікання. Але сьогодні слова Октавії привернули мою увагу. Вона промовила їх мимохідь — просто поскаржилася, що на вечірку не могла дістати креветок, але я насторожилася.

— Як це ви не могли дістати креветок? Зараз що, не сезон? — перепитала я.

— Ах, Катніс, ми вже кілька тижнів поспіль не можемо дістати морепродуктів! — відповіла Октавія.— Це через те, що в Окрузі 4 страшна негода.

Мій мозок загудів. Жодних морепродуктів. Кілька тижнів поспіль. З Округу 4. Ледве прихований гнів натовпу під час Туру переможців. І зненацька мене прошила певність: Округ 4 повстав.

Я почала непомітно випитувати, які ще труднощі принесла капітолійцям зима. Мешканці столиці ніколи не знали злиднів, тому дефіцит страшенно їх дратував. Коли прийшов час одягатися, їхні скарги на нестачу різних товарів — від крабового м'яса й музичних дисків до стрічок — дали мені повне уявлення про бунтівні

округи. Морепродукти з Округу 4. Електронні прилади з Округу 3. І звісно ж, текстиль з Округу 8. Думка про таке масштабне повстання змусила мене затремтіти водночас від страху й від радісного збудження.

Я б і далі їх розпитувала, проте з'явився Цинна — він обійняв мене й перевірів макіяж. Шрам на щоці одразу ж привернув його увагу. Мені здалося, що в легенду про слизький лід Цинна не повірив, але не розпитував. Він просто припудрив мені обличчя — і легенький слід, досі трохи помітний, цілком зник.

Вітальня вже була прибрана й освітлена для зйомки. Еффі розважалась, роздаючи всім навколо вказівки і підганяючи присутніх, щоб усе було за розкладом. Може, це й на краще, бо мені приготували шість весільних суконь і до кожної — свій капелюшок, туфлі, прикраси, зачіска, макіяж, освітлення й реквізит. Кремове мереживо, рожеві троянди й локони. Атлас кольору слонової кістки, золоте татуювання й багато зелені. Сукня, розшита діамантами, вуаль із коштовним камінням і місячне світло. Важкий білий шовк, рукави, що спадають від зап'ястків до підлоги, й перли. Один знімок у сукні затверджено — ми швиденько починаємо готуватись до наступної серії. Я почувалася тістом, яке знову і знову вимішують і ліплять. Поки стилісти чаклували наді мною, мама згодовувала мені якісь крихти і давала ковточки чаю, та коли нарешті фотосесія скінчилась, я була страшенно виснажена і голодна. Я сподівалась побути трохи з Цинною, але Еффі виштовхала всіх за двері, й мені довелося задовольнитися його обіцянкою зателефонувати.

Наближався вечір, ноги страшенно боліли від усіх тих божевільних моделей туфель, тож я відмовилась від думки завітати в місто. Натомість я піднялась нагору — змити з себе кілька шарів косметики, бальзамів та інших засобів

для волосся й тіла, а потім знову спустилася вниз, щоб біля коминка посушити волосся. Прим, яка прийшла зі школи саме вчасно, щоб побачити останні два вбрання, весело обговорювала їх із матір'ю. Після фотозйомки вони обидві здавались дуже щасливими. Коли я лягла в ліжку, раптом усе зрозуміла: либонь, їм здається — зйомка означає, що я в безпеці. Що Капітолій забув про моє втручання в покарання злочинця, що ніхто при здоровому глузді не витрачав би так багато зусиль і коштів на приреченого на смерть. Мабуть, вони праві.

Вночі мені знов наснився кошмар. Я була вдягнена в шовкову весільну сукню, брудну й подерту. Довгі рукави були пошматовані, бо я бігла крізь густий ліс. За мною гналася ціла зграя трибутів-мутантів, вони наближались і наближались, доки я не опинилась у полоні гарячого подиху й іклів, із яких крапала слина. З криком я прокинулася.

Скоро світанок, тому марно намагатися знову заснути. До того ж мені справді потрібно сьогодні вибратися з дому і з деким перемовитися. З Гейлом, щоправда, зустрітися не вийде — він у копальні. Але мені потрібен або Піта, або Геймітч, або хоч хтось, із ким я б могла розділити тягар, який ліг на мої плечі відтоді, як я побувала на озері. Розповісти про втікачів поза законом, паркан під напругою, незалежний Округ 13, дефіцит у Капітолії... Про все.

Я поснідала разом із матір'ю та Прим і вирушила на пошуки когось, кому можна звіритися. Повітря було теплим, з обнадійливими нотками весни. Гадаю, весна — чудовий час для повстання. Коли минає зима, всі почуваються не такими вразливими. Піти вдома не виявилось. Я припустила, що він уже пішов у місто. Потім крізь вікно я побачила Геймітча — він ходив по кухні. Дивно,

що він на ногах у таку ранню годину. Я зайшла до нього без стуку. Нагорі мила підлогу Гейзел. Тепер будинок мав бездоганний вигляд. Геймітч не був п'яний як чіп, але й тверезим його назвати не можна було. Мабуть, чутки про те, що Ріпа повернулась до справ, таки правдиві. Я міркувала: може, краще буде вкласти його в ліжко, але Геймітч сам запропонував прогулятися до міста.

Тепер ми з Геймітчем розуміли одне одного з півслова. За кілька хвилин я розповіла йому все, що знала, а він поділився зі мною чутками про повстання в Округах 7 та 11. Якщо моя інтуїція мене не підвела, тоді виходить, що майже половина округів принаймні робила спроби підняти бунт.

— Ви й досі думаєте, що тут у нас нічого не вийде? — спитала я Геймітча.

— Поки що ні. Решта округів набагато більші за наш. Навіть якщо половина жителів там сховалась по домівках, піднімати повстання все одно було кому. Тут, в Окрузі 12, або всі повинні збунтуватись, або ніхто,— почувала я у відповідь.

Я поміркувала. Як нам бракує кількісної переваги!

— Може, у певний момент?..— наполягала я.

— Може. Але нас мало, ми слабкі й не виробляємо ядерної зброї,— саркастично відповів Геймітч.

Моя оповідь про Округ 13 не надто його надихнула.

— Геймітчу, як ви гадаєте, що з ними зроблять? З бунтівними округами? — спитала я.

— Ну, ти вже знаєш, що зробили з Округом 8. І бачила, що роблять тут, і це без особливих підстав,— промовив він.— Якщо події виходитимуть із-під контролю Капітолія, думаю, влада не вагатиметься і зрівняє з землею ще один, а може, й не один округ — як учинили з Округом 13. Щоб інші боялися, ясно?

— Отже, ви справді думаєте, що Округ 13 зрівняли з землею? Але ж Бонні та Твіда не помилялися щодо крила переспівниці,— не вгавала я.

— Так, але що це доводить? Якщо поміркувати, то нічого. Може бути безліч причин, чому використовують старі півки. Може, через те, що вони вражають більше. Та й простіше натиснути кілька кнопок у монтажній, ніж летіти кудись і фільмувати, хіба ні? — мовив Геймітч.— Ідея, що Округ 13 якимсь чином віродився, а Капітолій це ігнорує, більше схожа на плітки, які поширюються від розпачу.

— Знаю. Але так хочеться сподіватись...— відповіла я.

— Саме так. Бо ти в розпачі,— зронив Геймітч.

Я не сперечалася, бо в його словах була частка правди.

Прим повернулася зі школи, захлинаючись від збудження. Вчителі оголосили, що сьогодні ввечері перегляд телевізора обов'язковий для всіх.

— Думаю, трансляватимуть твою фотосесію!

— Та ні, Прим, не може бути. Тільки ж учора знімали,— заперечила я.

— Ну, я тобі кажу те, що чула.

Я сподівалася, що вона помиляється. В мене не було часу підготувати до цього Гейла. Відтоді як його відшмагали, я бачила його тільки, коли він приходив до матері — вона перевіряла, як гояться рани. Йому часто доводилося працювати в копальні сім днів на тиждень. За ті кілька хвилин, що ми провели з ним наодинці, коли я проводила Гейла до міста, я зрозуміла — після «впливу» Треда його думки про повстання в нашому окрузі майже зникли. Він знає, що я вже не збираюсь тікати. Але також він має усвідомлювати: якщо ми не підніmemo повстання в Окрузі 12, тоді я приречена

стати дружиною Піти. А якщо Гейл побачить мене по телевізору в усіх цих розкішних сукнях, що він подумає?

Коли ми всі о сьомій тридцять зібрались біля телевізора, з'ясувалося, що Прим і справді мала рацію. Цезар Флікермен стояв перед Тренувальним центром і розповідав цілому натовпу — яблуку ніде впасти — про моє майбутнє весілля. Ось він представив Цинну, який завдяки костюмам, що він шив для мене на Іграх, став дуже популярним; хвилинна розмова — і нам пропонують спрямувати свою увагу на велетенський екран.

Тепер зрозуміло, як це вдалося — мене фотографували ще вчора, а сьогодні вже випустили репортаж. Виявилося, що Цинна розробив для мене дві дюжини весільних убрань. Потім тривав довгий процес відбору найліпших, а також власне пошиття суконь і підбір аксесуарів до них. Очевидячки, на кожному етапі жителі Капітолія мали змогу голосувати за вбрання, яке їм сподобалось. Кульмінацією стали мої світлини в шістьох найкращих сукнях — вставити їх до вже змонтованої плівки не було таким уже й складним завданням. Кожен знімок натовп зустрічав гучними оплесками. Люди кричали та свистіли, побачивши улюблені сукні, або незадоволено гуділи, угледівши ті, які не були їм до вподоби. Моє весільне вбрання цікавило всіх: люди голосували за сукню-переможця і, либонь, навіть робили ставки. Дивно було на це дивитись, адже сама я, поки не приїхали камери, навіть не приміряла жодної сукні. Цезар оголосив, що всі охочі можуть віддати свій голос в остаточному голосуванні, яке протриває завтра до полудня.

— Влаштуймо Катніс Евердін стильне весілля,— закликав він публіку.

Я вже хотіла вимкнути телевізор, але Цезар побіцяв: цього дня на нас чекає ще одна визначна подія.

— Все правильно, цей рік — сімдесят п'ята річниця Голодних ігор, а це означає третю Червону чверть!

— Що це вони замислили? — здивувалася Прим.— До Ігор ще кілька місяців.

Ми обернулись до матері — її обличчя було засмучене й відсутнє, ніби вона щось пригадувала.

— Мабуть, збираються розпечатати конверт.

Заграв гімн, і мені від огиди стислось горло: на сцену піднявся президент Снігоу. За ним дріботів маленький хлопчик, одягнений у білий костюмчик, він ніс просту дерев'яну скриньку. Гімн закінчився, і президент розпочав промову: знову нагадував про Чорні часи, з яких і почались Голодні ігри. Коли писали правила Ігор, було вирішено, що кожна двадцять п'ята річниця відзначатиметься Червоною чвертю. Це будуть особливо урочисті Ігри, щоб не стиралася пам'ять про тих, хто загинув під час повстань в округах.

Оскільки я підозрювала, що й зараз деякі округи повстали, ці слова набули для мене особливого значення.

Президент Снігоу продовжував розповідати, що трапилось на попередніх іграх Червоної чверті.

— На двадцять п'яту річницю, як нагадування бунтівникам про те, що їхні діти помирають через їхню же жорстокість, кожен округ мав провести вибори і проголосувати за трибутів, які представлятимуть округ на Іграх.

Як вони почувалися, ті люди! Як це — обирати дітей, що підуть на смерть? Ліпше вже жеребкування, ніж отак — щоб тебе обрали твої ж сусіди.

— На п'ятдесяту річницю, — вів далі президент, — як нагадування бунтівникам про те, що за кожного жителя Капітолія загинуло двоє повстанців, округи мали надіслати на Ігри вдвічі більше трибутів, ніж зазвичай.

Я уявила себе на арені віч-на-віч із сорока сімома трибутами замість двадцяти трьох. Гірші шанси, менше надії і зрештою більше мертвих дітей. Того року переміг Геймітч...

— Того року брала участь моя подруга,— тихо промовила мати,— Мейсилі Доннер. Її батьки мали цукерню. Після Ігор вони подарували мені пташку Мейсилі. Співочу канарку.

Ми з Прим обмінялись поглядами. Ми вперше чули про Мейсилі Доннер. Мабуть, тому, що мати знала: ми захочемо дізнатись, як вона загинула.

— А тепер ми вшановуємо третю Червону чверть,— урочисто промовив президент.

Хлопчик у білому костюмчику зробив крок уперед і тримав скриньку, поки президент відчиняв віко. Видно було охайні ряди пожовклих конвертів. Хай хто вгадав Червону чверть, а конвертів заготовили на кілька століть наперед. Президент дістав конверт із поміткою «75». Він швидко розірвав його й дістав невеличкий клаптик паперу. Без вагань він прочитав:

— На сімдесят п'яту річницю, як нагадування бунтівникам про те, що навіть найсильнішим із них не здолати влади Капітолія, під час Жнив обиратимуться трибути чоловічої та жіночої статі з переможців минулорічних Голодних ігор.

Мати здавлено скрикнула, Прим затулила обличчя руками, але я прочувалась, як люди в натовпі, яких показували по телевізору. Злегка спантеличеною. Що це означає? З переможців минулорічних Голодних ігор?

А потім я втямила, що це означає. Принаймні для мене. Округ 12 має лише трьох переможців. Двох чоловічої статі. Одного жіночої...

Я знову опинюся на арені.

Мое тіло зреагувало швидше, ніж розум,— я вискочила за двері й побігла навпростець через газони Поселення Переможців у темну ніч. Шкарпетки намокли від вологої землі, я тремтіла від колючого вітру, але не зупинялась. Куди? Куди втекти? В ліс, звісно, в ліс. Я вже дісталась паркана, коли дзижчання струму нагадало мені, що я в пастці, виходу з якої немає. Важко дихаючи, я відступила на крок, розвернулась і знову побігла.

Отямилась я навколішках у підвалі одного з порожніх будинків у Поселенні Переможців. Слабкі промені місячного світла просочувалися крізь маленьке віконечко у мене над головою. Мені було холодно, мокро, я засапалася від бігу, але навіть спроба втечі не притлумить істерики, яка рветься з мене. Якщо я не опаную себе, то захлинуся сльозами. Я схопила поділ сорочки, запхала його в рот і заверещала. Скільки це тривало, не знаю. Та коли я нарешті затихла, то заледве могла говорити.

Я підігнула коліна, обхопила їх руками і витріщилась на плями місячного світла на цементній підлозі. Назад на арену. Назад до моїх нічних кошмарів. Ось що мене чекає. Мушу зізнатися, такого повороту подій я не передбачала. Я обмірковувала незліченну кількість інших поворотів. Наприклад, публічне поганьблення, катування і страту. Втечу в ліси і переслідування миротворцями на вертольотах. Одруження з Пітою і народження дітей, яких відішлють на арену. Але ніколи я не думала, що мене знову примусять стати учасником Ігор. Чому? Бо такого ще не траплялося. Переможці більше не брали

участі в Жнивах. Це була винагорода за те, що ти переміг. До сьогодні.

Підлога була застелена матеріалом, яким укривають меблі, коли фарбують стіни. Я накинула його на плечі, як ковдру. Десь удалині хтось кликав мене. Але в цю мить я дозволила собі не думати навіть про тих, кого любила найбільше. Я думала тільки про себе. І про те, що чекало на мене попереду.

Покривало було жорстким, але при цьому тримало тепло. Мої м'язи трохи розслабилися, серце билось повільніше. Я бачила скриньку в руках маленького хлопчика, бачила, як президент Снігоу розриває пожовклий конверт. Невже це справді сценарій, прописаний для Червоної чверті сімдесят п'ять років тому? Не може бути. Адже занадто бездоганно знімає всі питання, які зараз стоять перед Капітолієм. Завдяки одному маленькому конверту можна і мене позбутися, і знову підкорити всі округи.

В моїй голові лунали слова президента Снігоу: «На сімдесят п'яту річницю, як нагадування бунтівникам про те, що навіть найсильніші з них не здатні подолати владу Капітолія, під час Жнив обиратимуться трибути чоловічої та жіночої статі з переможців минулорічних Голодних ігор».

Так, переможці — найсильніші. Вони вижили на арені й вислизнули з лещат злиднів, які душили решту людей. Вони — чи, либонь, потрібно казати «ми» — були втіленням надії там, де надії вже не було. А тепер двадцять трьох із нас уб'ють, аби продемонструвати, наскільки навіть ця надія є примарною.

Я рада, що перемогла минулого року, не раніше. В іншому разі я б знала інших переможців — не тільки тому, що бачила їх по телевізору, а й особисто, бо

вони — гості на кожних Іграх. Навіть якщо хтось і не був ментором, як Геймітч, щороку він усе одно мусить заради такої події приїхати в Капітолій. Гадаю, багато хто з них потоваришував. Мені легше: я хвилюватимуся тільки за одного друга, якого мені доведеться убити: за Піту чи за Геймітча. *Піту чи Геймітча!*

Я випросталась і скинула з себе покривало. Що це я собі думаю? Я в житті не здійму руки ні на Піту, ні на Геймітча. Але те, що один із них буде зі мною на арені, — це факт. Може, вони самі вирішать, хто з них двох піде на арену. Хай на кого випаде жереб, другий матиме змогу зголоситися на його місце. Я вже знала, що Піта за всяку ціну доможеться від Геймітча дозволу опинитися на арені разом зі мною. Заради мене. Щоб захистити.

На нетвердих ногах я шукала вихід із підвалу. Як я взагалі сюди потрапила? Я повільно піднялася сходами нагору — на кухню — і побачила, що скляна вставка в дверях розтрощена. Напевно, саме тому в мене руки кривавляться. Крізь чорноту ночі я поквапилася до будинку Геймітча. Він сидів сам за кухонним столом, в одній руці — напівпорожня пляшка горілки, в другій — ніж. Він був п'яний як чіп.

— А ось і вона! Така знеможена... Здогадалась на-решті, дорогенька? Докумекала, що не одній тобі доведеться вдарує побувати на арені? Й ось прийшла просити мене... а до речі, про що? — спитав він.

Я не відповіла. Вікно було широко розчинене, і вітер обдував мене, ніби я стояла надворі.

— Зізнаюсь тобі, хлопець сприйняв усе простіше. Він уже був тут, я пляшку не встиг відкоркувати. Благав мене дати йому другий шанс вступити в гру. І що ти на це скажеш? — Геймітч передражнив мій голос: — «Геймітчу, зголосіться замість нього, хай це й несправедливо,

та краще вже нехай Піта мучиться до кінця життя, ніж ви»?

Я закусила губу, бо щойно Геймітч це промовив, я усвідомила: боюся, саме цього я і хочу. Щоб Піта вижив, навіть якщо помре Геймітч. Ні, не хочу. Він бридкий, звісно, але ж тепер Геймітч мені мов рідний. «Для чого я сюди прийшла? — думала я.— Що я хотіла тут знайти?»

— Я хочу випити,— ледь чутно промовила я.

Геймітч вибухнув сміхом і гепнув переді мною на стіл пляшку. Я провела рукавом по горлечку і зробила кілька ковтків — і мені аж подих забило. Минуло кілька хвилин, перш ніж я опанувала себе, але з носа й очей і досі текло. В нутрі все палало від горілки, і мені це сподобалось.

— Може, зараз ваша черга,— промовила я байдужо, всівшись на стілець.— Ви все одно ненавидите життя.

— Цілком вірогідно,— відповів Геймітч.— І оскільки минулого разу я зробив усе, щоб вижила *ти*... здається, цього разу я зобов'язаний урятувати хлопця.

— Дуже слушно,— погодилась я, витираючи носа та знову перекидаючи пляшку.

— А Піта аргументував так: оскільки минулого разу я обрав тебе, тепер я йому винен. Усе, що він захоче. А хоче він знову вступити у гру і знову тебе захищати,— вів далі Геймітч.

Я знала це. Поведінку Піти неважко було передбачити. Поки я валялась на підлозі в підвалі, думаючи тільки про себе, він прийшов сюди, бо думав про мене. Словом «сором» не описати того, що я відчула в ту мить.

— Знаєш, ти можеш прожити сто життів, але ніколи не станеш гідною Піти,— зауважив Геймітч.

— Так-так,— грубо відповіла я.— Без питань, він найкращий у нашому тріо. Отже, що ви збираєтеся робити?

— Не знаю,— зітхнув Геймітч.— Якщо вдасться, супроводжуватиму тебе на арену. Але навіть якщо на Жнивях випадє моє ім'я, Піта все одно зголоситься по-сісти моє місце.

Ми трохи посиділи мовчки.

— Вам буде важко на арені, правильно я кажу? Ви ж знаєте всіх переможців? — спитала я.

— Гадаю, з моїм нестерпним характером мені буде не просто важко — нестерпно... Віддаси вже мені? — він кивнув на пляшку.

— Ні,— вигукнула я, стискаючи її двома руками. Геймітч дістав із-під столу іншу пляшку і відкрутив кришку. Але я зрозуміла, що прийшла сюди не лише по спиртне. Було ще щось, чого я хотіла від Геймітча.

— Добре, я скажу вам, про що насправді я прийшла просити,— почала я.— Якщо цього разу на Іграх опинимося знову ми з Пітою, ми з вами намагатимемось урятувати *його*.

Якесь почуття промайнуло в Геймітчевих налитих кров'ю очах. То був біль.

— Як ви і сказали, хай під яким соусом усе подадуть, на арені буде нестерпно. І хай чого хоче Піта, зараз його черга вижити. Ми обидва завинили йому,— в моєму голосі з'явилися благальні нотки.— Крім того, Капітолій мене так ненавидить, що я, вважайте, вже й так мертва. А в Піти й досі є шанс. Будь ласка, Геймітчу, скажіть, що допоможете мені.

Він насупився, не відводячи очей від пляшки, зважуючи в голові мої слова.

— Добре,— нарешті промовив він.

— Дякую,— відповіла я. Слід було б сходити зараз до Піти, але я не хотіла. Від випитого мені крутилась голова, до того ж я була така знесилена, що не знати в чому він зможе мене зараз переконати й на що я з дурної голови погоджуся. Ні, краще піти додому, до мами та Прим.

Коли я майже дошкандибала до свого будинку, вхідні двері відчинилися — і я опинилась у Гейлових обіймах.

— Я помилявся. Слід було тікати, коли ти пропонувала,— прошепотів він.

— Ні,— сказала я.

Мені було важко зосередитись, і з пляшки на куртку Гейлові текла горілка, але він на те не зважав.

— Ще не запізно,— вів далі він.

За його плечем я побачила маму та Прим, що обійнявшись стояли на порозі. Ми втечемо. Вони помруть. А тепер мені ще й Піту потрібно захищати. Кінець дискусії.

— Запізно.

Мої коліна підкосились, і Гейл підхопив мене. Алкоголь затуманив мій мозок, і пляшка вислизнула, впала на підлогу й розбилась. І не дивно, оскільки зараз саме життя вислизало у мене з рук.

Коли я прокинулась, то ледь встигла добігти до вбиральні — горілка просилася на волю. Я блювала, а всередині все палало так само, як і коли я заливала її в себе, а на смак вона була вдвічі гіршою. Виблювавши все, я почала тремтіти і вся спітніла, та принаймні організм майже позбувся тієї гидоти. Але дещо таки потрапило в кров, і результатом мого експерименту стали страшенний головний біль, пересохле горло та хворий шлунок.

Я повернула кран у душі та хвильку стояла під теплим дощиком, перш ніж усвідомила, що й досі в білизні. Либонь, мати стягнула з мене тільки брудний верхній

одяг, та так і вклала в ліжко. Я жбурнула мокрі речі в раковину і налила на волосся шампунь. Долоні запекло́, і тільки зараз я помітила невеличкі стібки, маленькі та рівні, на обох долонях. Неясно я пригадувала розбите минулої ночі скло. Я вимилася з голови до п'ят, а тоді мене знудило просто в душі. Жовч змилася в каналізацію разом із бульбашками солодкого на запах шампуню.

Коли я нарешті викупалась, то натягла халат і рушила назад у ліжко, не зважаючи те, що з волосся й досі крапає вода. Я залізла під ковдру, впевнена, що саме так почуваться люди, які отруїлися. На сходах почувалися кроки, і я знову запанікувала, як учора. Я не готова побачитися ні з мамою, ні з Прим. Спершу я маю взяти себе в руки, заспокоїтися, здаватися впевненою, як на минулі Жнива, коли ми прощались. Я маю бути сильною. Із зусиллям я сіла, тремтячими руками заплела мокру косу і спробувала морально налаштуватися на зустріч. Мама й Прим принесли мені чай і бутерброди, і на обличчях їхніх виразно читалася тривога. Я розтулила рота, налаштована зронити щось жартівливе, але з моїх очей полилися сльози.

Сильною бути не вдалося.

Мати присіла на краєчок ліжка, а Прим скулилася біля мене, і вони обійняли мене, заколисуючи, доки я не виплакалась як слід. Потім Прим принесла рушника і почала сушити мені коси, вичісуючи з них вузлики, а мама в цей час переконувала мене випити чаю та щось з'їсти. Вони допомогли мені перевдягнутись у теплу піжаму, мати принесла ще одну ковдру, і я знову задрімала.

Коли я прокинулась удруге, вже було далеко за полудень. На столику біля ліжка стояла склянка води, і я жадібно випила її до дна. І шлунок, і голова й досі боліли, але вже не так, як раніше. Я підвелась, одягнулась, зачесала

волосся. Перш ніж спуститися вниз, я затрималась на верхній сходинці, почувуючись трохи ніяково через те, як я відреагувала на новину про Червону чверть. Через мою безглузду втечу, через пияцтво у парі з Геймітчем, через сльози. Але враховуючи обставини, думаю, я заслужила на поблажливе ставлення. Яка ж я рада, що не було камер, які б це все зафільмували!

Внизу мама з Прим знову обійняли мене, але вже не так емоційно. Я знала: вони стримуються, щоб мені було легше. Я подивилась на Прим. Зараз важко було навіть уявити, що дев'ять місяців тому, на останні Жнива, вона здавалася зовсім маленькою дівчинкою. Поєднання тяжкого випробування і всього, що було далі: жорстокості в оточенні, цілих шерехів хворих і покалічених, яких вона часто лікувала сама, коли мати була зайнята,— все це зробило її набагато старшою за свої роки. Звісно, вона трохи підросла, зараз ми вже були майже однакові на зріст, але не це робило її старшою на вигляд.

Мати налила мені кухлик бульйону. Я попросила її налити ще один, щоб віднести Геймітчу. Потім я навпростець через газон вирушила до нього. Він щойно прокинувся і не заперечував проти бульйону. Ми сіли в нього у вітальні, на позір зовсім безтурботні, сьорбали собі бульйон і крізь вікно милувалися заходом сонця. Я чула, як хтось ходить нагорі, і подумала, що то Гейзел, але за кілька хвилин спустився Піта і гримнув на стіл картонну коробку, повну порожніх горілчаних пляшок.

— Усе! — сказав він.

Геймітч заледве міг сфокусувати очі на пляшках, тож заговорила я.

— Що — все?

— Я вилив усю горілку в каналізацію,— відповів Піта.

Його відповідь вивела Геймітча зі ступору — не вірячи своїм вухам, він схопив коробку.

— Ти *що* зробив?

— Я спустошив коробку,— повторив Піта.

— Він купить собі ще,— зауважила я.

— Ні, не купить,— заперечив Піта.— Сьогодні вранці я розшукав Ріпу і сказав їй: якщо дізнаюся, що вона бодай раз іще продасть комусь із вас алкоголь, я її здам. Я їй і грошей дав, але не думаю, що вона жадає повернутись під варту до миротворців.

Геймітч кинувся на Піту з ножом, але той так легко ухилився, що Геймітчева спроба мала жалюгідний вигляд. У мені наростав гнів.

— Яке тобі діло до Геймітча?

— Таке діло, Катніс. Хай як випаде жереб, двоє з нас знову опиняться на арені, третій буде ментором. Ми не можемо дозволити, щоб у нашій команді були пияки. Особливо це стосується тебе,— обернувся Піта до мене.

— Що? — обурено виплюнула я. Можливо, це б прозвучало переконливіше, якби мене й досі не мучило похмілля.— Вчора я напилася вперше в житті.

— Ага, і поглянь, на кого ти тепер схожа,— зауважив Піта.

Не знаю, чого я очікувала від першої зустрічі з Пітою після оголошення Червоної чверті. Може, обіймів і цілунків. Може, кількох заспокійливих слів. Але не такого, це точно. Я розвернулася до Геймітча.

— Не переймайтеся, я дістану вам іще горілки.

— Тоді я здам миротворцям вас обох. У в'язниці протверезієте,— пригрозив Піта.

— Слухай, чого ти домагаєшся? — спитав Геймітч.

— Щоб із Капітолія повернулося двоє: переможець

всіх переможців, які досі живі. Ми маємо передивитись Ігри, в яких вони брали участь, і вивчити їхню тактику. Нам слід набрати ваги і сили. Ми повинні діяти, як кар'єристи. І хтось із нас знову стане переможцем, подобається вам це чи ні! — грюкнувши дверима, він швидко вийшов із кімнати.

Від удару дверей ми з Геймітчем здригнулися.

— Не люблю я таких правильних,— промовила я.

— А що тут любити? — зронив Геймітч, висмоктуючи останні краплі з порожніх пляшок.

— Ми з вами — ось хто, на його думку, має повернутись додому,— мовила я.

— Що ж, а ми пошиємо його в дурні! — відповів Геймітч.

Але за кілька днів ми таки погодилися поводитись, як кар'єристи, оскільки це — найлегший спосіб добре підготувати Піту до Ігор. Щовечора ми передивлялися записи минулих Ігор. Дивна річ: під час Туру переможців жодного з них я не бачила. Коли я поділилася своїм спостереженням, Геймітч пояснив: президент Снігоу спить і бачить, щоб ми з Пітою — особливо я — потоваришували з іншими переможцями з потенційно небезпечних округів. Переможці мали особливий статус, отож якби вони підтримали мене в моїй непокорі Капітолію, з політичної точки зору це б стало прямою загрозою владі. Дізнавшись вік переможців, я усвідомила, що дехто з наших опонентів уже досить літній, і це водночас зажурило мене і підбадьорило. Піта робив численні нотатки, Геймітч збирав додаткову інформацію про особистість переможців, і потроху ми знайомилися зі своїми суперниками.

Щоранку ми робили вправи, щоб укріпити тіло. Бігали, піднімали тягарі та розминали м'язи. По обіді

відпрацьовували бойові прийоми, метали ножі, бились навкулачки, я навіть навчала Піту й Геймітча лазити по деревах. Офіційно трибутам заборонено тренуватися, але ніхто не намагався нас зупинити. Навіть у звичайні роки трибути з Округів 1, 2 і 4 добре володіють списом і мечем. У порівнянні з цим наше тренування взагалі не рахується.

Геймітч так довго знущався з власного тіла, що тепер воно опиралося. Він і досі був напрочуд дужий, але коротенька пробіжка викликала в нього задишку. Ви, мабуть, думаете, що людина, яка щоночі спить із ножем у руках, здатна поцілити бодай у стіну, але Геймітчеві руки так тремтіли, що у нас забрало тижні, аби навчити його влучно метати ніж.

Ми з Пітою цілком підкорились новому ритму життя. Завдяки цьому я повсякчас була зайнята. Завдяки цьому ми всі повсякчас були зайняті й не думали про поразку. Мати посадила нас на спеціальну дієту, щоб ми набрали вагу. Прим лікувала нашу креспатуру. Мадж крала для нас у батька капітолійські газети. Ставки на переможців свідчили, що ми — серед фаворитів. Навіть Гейл, хоч як він не любив Піти і Геймітча, по неділях підключався до гри і навчав нас ставити пастки. Мені було дивно спілкуватися одночасно з Гейлом і Пітою, але вони, здавалося, забули про своє суперництво.

Одного вечора, коли я проводжала Гейла назад у місто, він навіть зізнався:

— Мені було б легше, якби Піту було за що ненавидіти.

— І це ти мені розповідаєш,— погодилась я.— Якби на арені я змогла його зненавидіти, зараз у країні не було б такого безладу. Він би помер, і переможець був би

— А що було б із нами, Катніс? — запитав Гейл.

Я ненадовго замовкла, не знаючи, що відповісти. Що було б зі мною та моїм удаваним двоюрідним братом, який не став би моїм братом, якби не Піта? Чи цілував би він мене, а я його, і ніхто б нам за це не дорікав? Чи змогла б я дозволити собі відкритися йому, і жити, зачарована грішми і ситістю, тішачись із того, що я — переможець? Але все одно над нами б завжди нависали Жнива, над нами й над нашими дітьми. Хай про що б я мріяла...

— Ми б полювали, як і щонеділі, — відповіла я.

Знаю, Гейл питав не про це, але по щирості, на більше я не готова. Гейл має усвідомлювати, що з них двох я вибрала саме його, адже не втекла з округу. Як на мене, немає сенсу мріяти про щось, що могло би бути, якби... Навіть якби на арені я вбила Піту, все одно б я не вийшла заміж. Я заручилася, щоб урятувати людям життя, але несподівано це привело до неочікуваних, прямо протилежних наслідків.

Я побоювалася, що варто мені виявити емоційність із Гейлом — і його дії важко буде передбачити. Наприклад, він підніме повстання в копальнях. Але, як сказав Геймітч, Округ 12 до бунту ще не готовий. Власне кажучи, зараз округ готовий до бунту гірше, ніж перед оголошенням Червоної чверті, бо вже наступного ранку потяг привіз іще сотню миротворців.

Оскільки я не сподівалась удруге повернутися з Ігор живою, що раніше Гейл відступить від мене, то краще. Ні, я не відмовляюсь поговорити з Гейлом після Жнив, коли нам дадуть годину на прощання. Я маю сказати йому, скільки він важив для мене всі ці роки. Наскільки на моє життя вплинуло знайомство з ним. Любов до нього — навіть така обмежена, на яку я здатна.

Але такий шанс мені не випав.

День Жнив був спекотним і задушливим. Населення Округу 12 в очікуванні мовчки потіло на площі. З дахів на людей були націлені дула автоматів. На майданчику, обгородженому канатом, я стояла сама, а праворуч у такій самій загрозі стояли Піта і Геймітч. Жеребкування заледве забрало хвилину. Еффі, в сяючій золотій перуці, була не схожа сама на себе — сьогодні їй бракувало звичної жвавості. Їх довелося трохи покопирсатись у дівочій кулі, щоб витягнути єдину картку, на якій було написано і так відоме всім ім'я — моє. А потім вона витягла ім'я Геймітча. Він заледве встиг кинути на мене нещасний погляд, як Піта зголосився добровольцем.

Нас негайно доправили в Будинок правосуддя, де вже чекав старший миротворець Тред.

— Процедура змінилася, — з посмішкою промовив він.

Нас вивели через чорний хід, усадовили в машину і відвезли до потяга. На платформі не було камер, не було юрми, яка зібралася б нас провести. З'явились Еффі та Геймітч у супроводі вартових. Миротворці загнали нас у потяг, і двері з клацанням зачинилися. Колеса почали крутитись.

Я дивилась у вікно, як зникає вдалині Округ 12, а всі мої прощальні слова так і залишилися невисловлені.

РОЗДІЛ 5

Я ще довго стояла біля вікна, хоча ліси давно проковтнули останні відблиски моєї домівки. Цього разу в мене не було навіть найменшої надії знову туди повернутись. Перед першими Іграми я пообіцяла Прим, що зроблю все, залежне від мене, аби перемогти, а цього разу я присягнула сама собі, що зроблю все, аби переміг Піта. А я вже не повернуся.

Нарешті я збагнула, якими мушили бути мої останні слова тим, кого я люблю. Як найкраще було з ними попрощатись і зачинити по собі двері, залишивши їх у зажурі, але в безпеці. Та Капітолій украв у мене навіть цю можливість.

— Катніс, ми напишемо їм листи,— промовив у мене за спиною Піта.— Так навіть краще. Щось від нас таки залишиться. Геймітч передасть листи, якщо... буде потрібно.

Я кивнула і рушила просто до свого купе. Там я сіла на ліжку, чудово розуміючи, що ніколи не напишу жодних листів. Буде та ж сама історія, як із промовою, що нею я намагалась ушанувати Руту і Трача в Окрузі 11. У голові слова здаються простими і ясними, навіть перед натовпом я здатна їх висловити, а от на папері вони виходять беззмістовними й заплутаними. До того ж слів замало — я мала б обіймати й цілувати рідних, гладити по голові Прим, пестити Гейлове обличчя, потиснути руку Мадж. А якщо натомість приїде дерев'яний ящик із моїм холодним закостенілим тілом...

Занадто пригнічена, щоб плакати, я хотіла одного — скрутитися калачиком на ліжку і спати до ранку — доки ми не прибудемо в Капітолій. Але в мене є мета. Ні, навіть більш ніж мета. Моє передсмертне бажання. *Піта має вижити*. І хай як це недосяжно зараз, коли весь гнів Капітолія спрямований на мене, я маю бути на висоті. Та якщо я горюватиму за своїми близькими, нічого в мене не вийде. «Я повинна викинути їх із голови,— сказала я собі.— Попрощатися і забути». Я згадала кожного з них, одного по одному, в уяві випускаючи, як пташок із клітки, і замикаючи дверцята, щоб вони не повернулися.

Коли Еффі постукала в двері, щоб покликати на вечерю, всі клітки вже спорожніли. І та легкість, яку я тепер відчувала, радувала мене.

За вечерю панувала пригнічена атмосфера. Настільки пригнічена, що нескінченне мовчання розбивалося тільки тоді, коли забирали одні страви та приносили нові. Холодний суп із перетертих овочів. Рибні пироги з густим як крем соусом з лайма. Маленькі пташки, запечені з апельсиновим соусом, які подаються з диким рисом і крес-салатом. Шоколадний крем із вишнями.

Час від часу Піта з Еффі робили спроби розговорити присутніх, але розмови швидко сходили нанівець.

— Чудовий колір волосся, Еффі,— казав Піта.

— Дякую. Я хотіла, щоб він пасував до брошки Катніс. Може, тобі теж зробити золоту пов'язку на щиколотку, а Геймітчу — золотий браслет чи щось таке, аби зразу було видно, що ми — команда? — запропонувала Еффі.

Очевидячки, Еффі й гадки не мала, що переспівниця з моєї брошки стала символом повстанців. Принаймні в Окрузі 8. А от у Капітолії переспівниця була тільки

ігри. А як інакше могло бути? Справжні бунтівники не помістять секретний символ на прикрасах — занадто їх важко знищити. Вони прикрашають ним хліб, який у разі чого можна просто ковтнути.

— Чудова ідея! — оживився Піта. — Геймітчу, а що ви на це скажете?

— Та нехай, — байдуже промовив той.

Він більше не пиячив, але було видно, що йому дуже хочеться. Побачивши, як він старається, Еффі навіть попросила офіціантів прибрати її склянку вина, та все одно Геймітч був у жалюгідному стані. Якби він був трибутом, не почувався б зобов'язаним Піті й міг би жлуктити, скільки влізе. Але тепер йому доведеться напружитися, щоб Піта вижив на арені, повній старих Геймітчевих друзів, — і скоріш за все, він цю справу провалить.

— Може, вам ми також перуку вдягнемо, — зробила я спробу пожартувати. Але Геймітч кинув на мене такий погляд, що я миттю облишила його, і доїдали ми крем у тиші.

— Переглянемо запис сьогоднішніх Жнів? — запропонувала Еффі, витираючи куточки губ білою ляною серветкою.

Піта пішов до свого купе по блокнот, у якому він робив нотатки¹ про переможців, і ми зібрались у купе, де був телевізор, аби нарешті дізнатися, хто ж складе нам конкуренцію на арені. Коли заграв гімн і почалася щорічна церемонія жеребкування в дванадцятьох округах, ми саме розсілися по місцях.

За всю історію Голодних ігор було сімдесят п'ять переможців. Досі живі п'ятдесят дев'ять. Чимало з них я впізнала —¹ когось пам'ятала з попередніх Ігор як трибутів чи менторів, когось бачила у записах, які ми нещодавно переглянули. Деякі були такі старі та хворі, знищені

наркотиками чи випивкою, що робити ставку на них сенсу не було. Як і очікувалося, трибутів-кар'єристів з Округів 1, 2 й 4 було найбільше. Але кожен округ нашкрябав щонайменше по одному переможцю чоловічої та жіночої статі.

Церемонії Жнив проходили швидко. Піта старанно малював у своєму блокноті зірочки навпроти прізвищ обраних переможців. Геймітч просто дивився, його обличчя не виказувало жодних емоцій, коли на сцену піднімалися його приятелі. Еффі сиділа тихо, зрідка засмучено вигукуючи: «О ні, тільки не Цецилія!» Або: «Так, Чич ніколи не залишиться осторонь бійки!» І часто зітхала.

Щодо мене, я намагалася запам'ятати трибутів, але, як і минулого року, в пам'яті збереглися лише деякі. Неймовірно вродливі брат і сестра з Округу 1, які поспіль виграли Ігри, коли я була ще зовсім маленькою. Брут, доброволець з Округу 2, якому на вигляд можна було дати років сорок і який, безсумнівно, не міг дочекатися, коли знову потрапить на арену. Фіней, привабливий хлопець із бронзовим волоссям з Округу 4, якого коронували десять років тому — тоді йому було чотирнадцять. Ще Округ 4 мала представляти істерична молода жінка з хвилястим каштановим волоссям, але її швидко замінив доброволець — вісімдесятирічна жінка, якій знадобився ціпок, аби піднятися на сцену. Потім Джоанна Мейсон, єдиний живий переможець жіночої статі з Округу 7, — вона виграла Ігри кілька років тому, удавши слабого супротивника. Жінка з Округу 8, яку Еффі назвала Цецилією. На вигляд їй було років тридцять, і щоб піднятися на сцену, їй довелося відривати від себе трьох дітлахів, які весь час бігли за нею і чіплялися. Чич, чоловік з Округу 11, який, наскільки мені відомо, був близьким другом Геймітча, також опинився серед

Назвали мене. Потім Геймітча. А потім Піта зголосився добровольцем. Одна з коментаторок навіть пустила сльозу, адже везіння, схоже, знову не на нашому боці — не на боці Ромео і Джульєтти з Округу 12. Нарешті вона опанувала себе і промовила, що може закластися — «це будуть найкращі Ігри в історії!».

Геймітч вийшов із купе, не промовивши жодного слова, а потім і Еффі, зронивши кілька безладних зауважень щодо трибутів, побажала нам на добраніч. Я просто сиділа і дивилась, як Піта вириває з блокнота сторінки переможців, яким не випав жереб.

— Чому ти не йдеш спати? — спитав він.

«Бо не можу витримати нічних кошмарів. Без тебе», — подумала я. Сьогодні мені точно наснитися жахіття. Але я не могла запросити Піту до себе спати. Відтоді як Гейла відшмагали батогами, ми не торкались одне одного.

— Що ти зібрався робити? — спитала я.

— Хочу передивитися свої нотатки. Щоб отримати чітку картину, з чим нам доведеться мати справу. А вранці я все тобі розповім. Катніс, іди відпочивай, — відповів він.

Тож я пішла спати. Певна річ, за кілька годин я прокинулась від кошмару, в якому ота літня жінка з Округу 4 перетворювалась на велетенського гризуна й обгризала мені обличчя. Певна, я кричала уві сні. Але ніхто не прийшов. Ані Піта, ані жоден із капітолійських служок. Я вдягла халаф, щоб зігріти шкіру, яка взялася сиротами. Сидіти в купе було нестерпно, тож я пішла шукати когось, хто зробить мені чаю або какао. Мабуть, Геймітч іще не спить. Та точно — ще й не лягав.

Я побачила¹ служку і замовила теплого молока — може, воно мене заспокоїть. Почувши голоси з купе, де ми переглядали телевізор, я увійшла — і побачила Піту.

Поряд із ним на дивані стояла коробка з записами минулих Голодних ігор, які нам надіслала Еффі. На екрані я впізнала кадри, як Брут стає переможцем.

Побачивши мене, Піта підвівся і вимкнув касету.

— Не можеш заснути?

— Можу, тільки ненадовго, — відповіла я та щільніше запнула халат, згадавши жінку, яка перетворювалася на гризуна.

— Розповіси? — спитав він.

Іноді розмови допомагають, але я тільки похитала головою, відчуваючи себе зовсім слабкою: мене вже переслідують люди, з якими я ще навіть не білася.

Коли Піта простягнув до мене руки, я без вагань опинилась у його обіймах. Сьогодні вперше після оголошення Червоної чверті він виявив до мене почуття. До того він був більше схожий на суворого тренера: прискіпувався і вимагав, щоб ми з Геймітчем бігали швидше, їли більше, вивчали нашого ворога ретельніше. Закоханий? І не згадуйте. Він уже не вдавав навіть мого друга. Я міцно пригорнула його за шию, поки він не наказав мені віджиматися абощо. Але він притиснув мене сильніше і сховав обличчя у моєму волоссі. З того місця, де його вуста торкнулись моєї шиї, почало розливатися тепло і повільно розповсюдилось по всьому тілу. Було так добре, так неймовірно добре, що я ніколи б не відпустила Піту першою.

Та й навіщо? З Гейлом я розпрощалась. І напевне ніколи його більше не побачу. Те, що я роблю зараз, уже не завдасть йому болю. Він цього не побачить, а якщо й побачить, то думатиме, що я граю на публіку. Бодай цей тягар упав із моїх плечей.

Прийшов капітолійський служка з теплим молоком, і ми змушені були розірвати обійми. Він поставив на стіл

— Я захопив іще одне горнятко,— мовив він.

— Дякую,— відповіла я.

— І ще я додав у молоко трохи меду. Щоб було солодше. І спецій,— докинув він.

Здавалося, ніби він хотів іще щось сказати, але тільки злегка вклонився і вийшов із кімнати.

— Що це з ним? — спитала я.

— Думаю, йому нас шкода,— відповів Піта.

— Атож,— промовила я, наливаючи в горнятка молоко.

— Я серйозно. Не думаю, що мешканці Капітолія радіють — ми повертаємось на арену,— провадив Піта.— Ми, та й інші переможці. Вони люблять своїх героїв.

— Гадаю, вони геть забудуть про це, тільки-но проллється перша кров,— байдужо промовила я.

Що мене цієї миті непокоїло найменше, то це те, як Червона чверть засмутить мешканців Капітолія.

— Отже, ти вирішив іще раз передивитися записи?

— Не зовсім. Просто нагадую собі стратегію трибутів у бійках,— пояснив Піта.

— Хто наступний? — спитала я.

— Вибирай,— відповів Піта, простягаючи мені коробку з касетами.

На кожній касеті був зазначений рік та ім'я переможця. Я покопирсалась — і раптом відшукала касету, яку ми не дивились. На ній було написано — п'ятдесяті Ігри. Отже, це друга Червона чверть. А ім'я переможця — Геймітч Абернаті.

— Ми ще не бачили цієї касети,— зауважила я.

Піта хитнув головою.

— Ні, не бачили. Я знав, що Геймітч проти. Ми ж так само не хотіли вдруге переживати наші Ігри. А відтоді як ми знову в команді, я не думав, що та касета має значення.

— А тут є переможець, який виграв двадцять п'яти Ігри? — спитала я.

— Не думаю. Хай хто б це був, він, мабуть, уже давно помер, адже Еффі надіслала нам лише касети з тими переможцями, які можуть опинитися на арені.

Піта зважив касету Геймітча в руці.

— А що? Гадаєш, нам варто переглянути?

— Це єдина Червона чверть, запис якої ми маємо. Може, ми побачимо щось важливе, зрозуміємо, як усе відбувається, — сказала я.

Але почувалась я при цьому дуже дивно — ніби ми втручаємось у щось дуже особисте. Навіть не знаю чому, адже все відбувалося публічно. Але почувалась я саме так. Правда, мушу зізнатися, ще мені було надзвичайно цікаво.

— Ми можемо не казати Геймітчу, що ми переглядали його Ігри.

— Гаразд, — погодився Піта.

Він поставив касету, а я взяла молоко з медом і спеціями, яке і справді було дуже-дуже смачним, умостилась поряд із Пітою на дивані й цілком занурилась у п'ятдесяті Голодні ігри. Після гімну показали, як президент Снігоу розриває конверт, призначений для другої Червоної чверті. Президент на вигляд був значно молодший, але такий самий бридкий. Із аркуша паперу він почав читати таким самим грізним голосом, як і під час оголошення нашої Червоної чверті, інформуючи Панем, що на честь Червоної чверті участь в Іграх візьме подвійна кількість трибутів. Потім зразу показали Жнива, коментатори одне по одному називали імена трибутів.

Коли нарешті дійшла черга до Округу 12, мене вже цілком приголомшила сама тільки кількість дітей, які

прямують на вірну смерть. Якась жінка, не Еффі, назвала імена трибутів Округу 12, але вже тоді вона використала знайому фразу «Спочатку дами!». Вона виголосила ім'я дівчинки, і судячи з зовнішності, та була родом зі Скиби, а потім я почула ім'я: «Мейсилі Доннер».

— О! — вигукнула я.— Це подруга моєї матері.

Камери знайшли у натовпі дівчинку, вона чіплялася за двох інших дівчат. Всі були біляві й очевидно доньки торговців.

— Думаю, то твоя мати обіймає її,— тихо промовив Піта.

І він мав рацію. Коли Мейсилі Доннер розірвала обійми і хоробро попрямувала до сцени, я на мить угадала матір у моєму віці — розповіді про її красу не були перебільшеними. Поряд плакала, тримаючи її за руку, інша дівчина — викапана Мейсилі. І ще дуже схожа на когось знайомого.

— Мадж,— видихнула я.

— Це її матір. Вони з Мейсилі були близнючками чи щось таке,— сказав Піта.— Це мені батько колись розповів.

Я подумала про матір Мадж. Дружину мера Андерсі. Яка півжиття провела в ліжку, знерухомлена страшним болем, ховаючись од світу. Подумала про те, що я ніколи не знала про зв'язок, який об'єднував її з моєю матір'ю. Про Мадж, яка в страшну негоду принесла для Гейла знеболювальне. Про мою брошку з переспівницею і про те, що вона набула зовсім іншого значення тепер, коли я дізналася, що її попередньою власницею була тітка Мадж, Мейсилі Доннер, трибут, убитий на арені.

Ім'я Геймітча назвали останнім. Побачивши його, я була шокована більше, ніж побачивши власну матір. Молодий. Дужий. Важко це визнати, але він був

справжнім красенем. Волосся темне й кучеряве, сірі очі мешканця Скиби — блискучі й уже тоді небезпечні.

— Ох! Піто, ти ж не думаєш, що це він убив Мейсилі? — видихнула я. Не знаю чому, але на саму думку про це мені стало зле.

— Там було сорок вісім гравців. Не думаю, що це ймовірно, — відповів Піто.

Рушили колісниці, в них сиділи діти, вдягнені в жахливі шахтарські роби; потім показали інтерв'ю. На кожного трибута відводилося зовсім трохи часу. Та оскільки Геймітч став переможцем, його розмову з Цезарем Флікерменом показали повністю. Цезар зовсім не змінився — він був одягнений у свій звичний темно-синій мерехтливий костюм. Тільки довге волосся, повіки й губи були темно-зелені.

«Отже, Геймітчу, що скажеш — цьогоріч на Іграх на сто відсотків більше суперників, ніж зазвичай», — спитав Цезар.

Геймітч знизав плечима.

«Не думаю, що відмінність суттєва. Вони все одно на сто відсотків такі ж тупі, як і завжди, тож моя перевага буде приблизно такою ж самою».

Публіка вибухнула сміхом, а Геймітч подарував їм напівусмішку. Саркастичну. Зухвалу. Байдужу.

— Не так уже він і збрехав, еге ж? — промовила я.

Нарешті — перший ранок Ігор. Ми бачили все очима дівчини-трибута, яка піднімалась на арену зі Стартового комплексу. Я від подиву розтулила рота. Видно було, що трибути також не вірять своїм очам. Навіть Геймітч ледь-ледь звів брови від задоволення, але майже одразу знову насупився.

Від краєвиду перехоплювало подих. Посередині зеленої галявини височів золотий Ріг достатку, а навколо

нього росли розкішні квіти. Небо було лазурове, з білими пухнастими хмаринками. Над головою літали яскраві пташки. З того, як трибути дихали на повні груди, можна було припустити, що аромат навколо фантастичний. Зйомки з повітря продемонстрували, що галлявина тягнеться на кілька миль. З одного боку, деь дуже далеко, проглядався ліс, а з другого — засніжені верхівки гір.

Краса дезорієнтувала багатьох гравців, бо коли залунав гонг, дехто з них ніби прокинувся від сну. Але не Геймітч. Він миттю опинився біля Рогу достатку, озброївся та схопив наплічник із припасами. Деякі ще зі свого люка не зійшли, а Геймітч уже прямував до лісу.

Першого ж дня у різанині біля Рогу достатку загинуло вісімнадцять трибутів. Інші почали вмирати один по одному, і стало очевидно, що майже все в цьому чудовому місці: соковиті фрукти, які звисали з кущів, кристалево-чиста вода в струмках, навіть аромат квітів, якщо його вдихнути, — є смертельно отруйним. Безпечно споживати ж можна було тільки дощівку та харчі з Рогу достатку. А ще ж не забувайте про зграю з десятих добре екіпірованих трибутів-кар'єристів, які прочісували гірську місцевість у пошуках жертв.

У лісі на Геймітчча чекали свої проблеми: золотисті пухнасті білки виявились м'ясоїдними і нападали цілими зграями, а укуси метеликів були страшенно болючі, якщо не смертельні. Але він наполегливо просувався вперед, тримаючись так, щоб гори були чітко за спиною.

Як на дівчинку, що залишила Ріг достатку лише з маленьким рюкзаком, Мейсилі Доннер виявилась дуже винахідливою.¹ В рюкзаку знайшлася глибока тарілка, трохи сушеної яловичини і духова трубка з двома дюжинам дротиків. Зважаючи на доступну навколо отруту,

Мейсилі перетворила свою трубку на справді смертоносну зброю. Вона вмочала дротики в отруту і плювалася ними у своїх супротивників.

За чотири дні мальовничі гори вибухнули вулканом, який поховав іще дюжину гравців, включаючи п'ятьох кар'єристів. Оскільки вулкан вивергав рідкий вогонь, а на галявині не було де сховатися, тринадцятьом досі живим трибутам, серед яких були Геймітч і Мейсилі, не залишилось нічого, як шукати притулку в лісі.

Геймітч і далі наполегливо просувався вглиб лісу, подалі від ожилої гори, але щільний живопліт змусив його повернутись у центр лісу, де Геймітч наразився на трьох кар'єристів. Він дістав ножа. Кар'єристи явно були більші й дужчі за нього, але Геймітч рухався неймовірно швидко та встиг вбити двох, перш ніж третій його обеззброїв. Кар'єрист замалим не перерізав Геймітчеві горлянку, коли його звалив на землю дротик.

З-за дерев вийшла Мейсилі Доннер.

«Удвох ми проживемо довше».

«Саме це ти щойно довела», — промовив Геймітч, потираючи шию.

«То як, союзники?» — спитала Мейсилі.

Й вони заключили пакт, який усе одно рано чи пізно доведеться розірвати, якщо сподіваєшся повернутись додому і постати перед своїм округом.

Як у нашій із Пітоєю ситуації, разом їм було значно краще. Вони довше відпочивали, розробили систему, щоб збирати більше дощівки, бились у команді, ділились їжею з припасів загиблих трибутів. Але Геймітч і досі був сповнений рішучості рухатись уперед.

«Навіщо?» — повсякчас запитувала Мейсилі, а він ігнорував її запитання, доки вона не відмовилась іти далі без пояснень.

«Десь же має бути кінець, правильно? — нарешті мовив Геймітч. — Арена не може бути безмежною».

«І що ти сподіваєшся там знайти?» — поцікавилась Мейсилі.

«Не знаю. Можливо, щось корисне», — відповів він.

Коли ж вони, скориставшись паяльною лампою, яка знайшлася в рюкзаку одного з кар'єристів, нарешті продержалися крізь щільний живопліт, то опинилися на сухій рівнині, що вела до урвища. На дні урвища зачалися гостре каміння.

«Геймітчу, оце і все. Ходімо назад», — запропонувала Мейсилі.

«Ні, я зостанусь», — почувала вона у відповідь.

«Гаразд. Нас залишилось усього п'ятеро. Тому, гадаю, нам ліпше попрощатися просто зараз. Не хочу дочекатися, поки зостанемося тільки ти і я.

«О'кей», — погодився він. І все. Ні руки їй не потиснув, навіть не подивився на неї. І вона пішла.

Геймітч довго ходив туди-сюди вздовж урвища, ніби намагаючись щось для себе зрозуміти. Ногою зіштовхнув у безодню камінчик — і той зник у глибинах. Але за хвилину, коли Геймітч присів відпочити, камінчик вилетів назад і приземлився просто перед ним. Геймітч, цілком спантеличений, витріщився на нього, а тоді його обличчя дивно напружилось. Він скинув зі скелі камінь завбільшки з кулак — і заходився чекати. Коли той прилетів назад, і впав просто йому в долоню, Геймітч розреготався.

І тут долинув зойк Мейсилі. Пакт було розірвано, вона сама це зробила, тож ніхто б не зміг звинуватити Геймітча, якщо б він просто проігнорував крик. Але Геймітч усе одно кинувся на звук. Та запізнився: коли він прибіг, то встиг лише побачити яскраво-рожеву пташку з довгим

тонким дзьобом, останню зі зграї: пташки геть подзьобали Мейсилі горло. Він тримав дівчину за руку до останнього подиху, а я згадала Руту і те, як я також запізнилася її врятувати.

Того самого дня, трохи згодом, ще один трибут загинув у бійці, а іншого зжерла згряя пухнастих білок. Тепер за корону боролися тільки двоє — Геймітч і дівчина з Округу 1. Вона була крупнішою і меткішою за нього, і коли спалахнула неминуча сутичка, бій був довгим, кривавим і жорстоким, обидва супротивники отримали важкі поранення, може, й смертельні, й ось нарешті Геймітч залишився беззбройний. Спотикаючись, долонею затуляючи рану на животі, щоб не випадали кишки, він почав тікати від дівчини в ліс, а вона переслідувала його з сокирою, єдиний удар якої став би смертельним. Геймітч прямував просто до свого урвища, й коли він уже добіг до краю, дівчина жбурнула сокиру. Геймітч вчасно впав на землю, і сокира полетіла у прірву. Беззбройна дівчина просто стояла, намагаючись зупинити кров, що юшила з її порожньої зіниці. Мабуть, дівчина сподівалася, що переживе Геймітча, який уже бився в конвульсіях на землі. Але вона не знала того, що знав він: сокира повернеться. І коли та вилетіла з прірви, то встромилася просто дівчині в голову. Почувся гарматний постріл, тіло забрали, і голос по гучномовцю оголосив перемогу Геймітча...

Піта вимкнув касету, і ми якийсь час просиділи у тиші.

Нарешті Піта промовив:

— Таке саме силове поле, як на дні урвища, і на даху Тренувального центру. Якщо схочеш стрибнути, щоб накласти на себе руки, тебе відкине назад. Геймітч знайшов спосіб зробити з нього зброю.

— Зброю не тільки проти трибунів, але й проти Капітолія,— відповіла я.— Думаю, продюсери такого не очікували. Не передбачалося, що арена включатиме і силове поле. Продюсери й уявити собі не могли, що хтось зможе використати його як зброю. Збоку це мало такий вигляд, наче Геймітч пошив їх у дурні. Ось чому я не пам'ятаю, щоб це показували по телевізору. Це ж майже те саме, що й наша витівка з ягодами!

Я не втрималась і розсміялась — по-справжньому розсміялась, уперше за багато місяців. Піта тільки похитав головою, ніби я з'їхала з глузду. А може, і з'їхала. Трошки.

— Майже, але не зовсім,— промовив Геймітч позаду нас.

Я повернула голову, побоюючись — він розлютився, що ми переглянули касету. Але він лише посміхнувся і сьорбнув вина з пляшки. З тверезістю покінчено. Мабуть, я мала б засмутитися, що Геймітч знову п'є, але мене турбувало інше.

Я кілька тижнів намагалася зрозуміти, хто ж мої супротивники, навіть не замислюючись над тим, хто мої союзники. А тепер у мені почала зростати певність — я знаю, який Геймітч насправді. І починаю розуміти, яка насправді я. Отже, двійко трибунів, які завдали Капітолію стільки клопотів, напевне вигадують, як повернути Піту додому живим.

Оскільки Флавій, Вінія та Октавія неодноразово готували мене, процес давно мав стати рутинним. Але я й уявити не могла, яке на мене чекає емоційне випробування. Причепурюючи мене, всі троє принаймні двічі заливалися сльозами, а Октавія взагалі рюмсала безперестанку весь ранок. Як виявилось, вони дуже до мене прихилились і їх страшенно засмучувала сама думка про те, що я повертаюсь на арену. До того ж, якщо не буде мене, не буде й можливості відвідувати всілякі гучні заходи, на кшталт мого весілля, от вони й розклеїлися. А побути сильними, щоб підтримати товариша, навіть не спало їм на думку, і тепер я повинна була заспокоювати їх. Оскільки саме я йшла на вірну смерть, це трохи дратувало.

Однак мені пригадалися слова Піти про службу в поїзді, який був засмучений тим, що переможці опиняться на арені вдруге. Про те, що навіть капітолійцям це не до шмиги. Я й досі думала, що з першим звуком гонга все забудеться, але все ж таки для мене стало одкровенням, що мешканці Капітолія мають до нас якісь почуття. Певна річ, вони не проти, аби щороку на арені вбивали дітей. Але про переможців вони знають так багато, особливо про тих, хто носить корону не перший рік, що й призабули: ми — звичайні люди. Тепер їм здається, що на арені помиратимуть їхні друзі. Ігри нарешті стали для них такими ж, якими завжди були для нас — мешканців округів.

Коли з'явився Цинна, я вже була роздратована: змучилася втішати свою підготовчу команду, та й їхні безкінечні сльози нагадували мені про сльози, які, понад усякий сумнів, зараз проливаються у мене вдома. Я стояла в тоненькому халаті, у мене боліли і шкіра, і серце, а я думала про те, що не витримаю бодай іще одного жалісливого погляду. Тож у мить, коли мій стиліст переступив поріг, я гаркнула:

— Присягаюся, якщо ще й ви розплачетесь, я вас усіх просто повбиваю.

Цинна тільки всміхнувся.

— Дощовий ранок?

— Мене можна викручувати,— відповіла я.

Обійнявши мене за плечі, Цинна повів мене обідати.

— Не бійся. Свої емоції я завжди спрямовую в роботу. Так я не завдам болю нікому, окрім себе.

— Я більше цього не витримаю,— попередила я його.

— Я знаю. І побалакаю з ними,— відповів Цинна.

По обіді я вже почувалася трохи краще. Подавали фазана з різнокольоровим желе, зменшені версії всіляких овочів, що плавали у маслі, та картопляне пюре з петрушкою. На десерт — шматочки фруктів, які слід було занурювати в горщик із розтопленим шоколадом,— Цинні довелося замовити ще один горщик, бо я почала їсти шоколад просто ложкою.

— Отже, яке там у нас вбрання для церемонії відкриття? — нарешті спитала я, вишкрябуючи рештки шоколаду з другого горщика.— Каски з ліхтариками чи вогняний костюм?

Адже під час виїзду на колісниці ми з Пітою маємо вдягнути щось, пов'язане з вугіллям.

— Майже вгадала,— відповів Цинна.

Коли прийшов час убиратися для церемонії відкриття, з'явилась моя підготовча команда, але Цинна відіслав усіх трьох геть, пояснивши: вранці вони так чудово попрацювали, що більше нема чого робити. Отож вони пішли оговтуватися, вдячні, що можуть залишити мене в руках стиліста. Спочатку Цинна заплів мені високу зачіску, як його навчила моя мама, а потім узявся до мого макіяжу. Минулого року він використовував зовсім небагато косметики, тож на арені глядачі мене легко впізнали. Але зараз завдяки яскравому макіяжу і виразним тіням моє обличчя змінилося мало не до невпізнанності. Високі брови, гострі вилиці, палаючі очі, пурпурові вуста. Костюм спершу здався мені оманливо простим — чорний спортивний комбінезон, який облягав мене з шиї до п'ят. Цинна вдягнув мені на голову половинку корони, схожої на ту, що я отримала як переможець, проте зроблена вона була з важкого чорного металу, а не з золота. Потім він притушив у кімнаті світло, імітуючи сутінки, і натиснув гудзичок десь під манжетом у мене на зап'ястку. Я зачаровано дивилась, як мій костюм починає оживати: спочатку він світився м'яким золотистим сяєвом, але поступово набув помаранчево-червоної барви розжареного вугілля. Здавалося, що я загорнута в яскраві жаринки, ні, що я *сама* — палюча жаринка просто з коминка. Кольори то ясніли, то тьмяніли, ряхтіли і змішувались, точно як справжнє вугілля у вогні.

— Як вам це вдалося? — зачудовано видихнула я.

— Ми з Порцією провели чимало годин, дивлячись на вогонь,— відповів Цинна.— Тепер поглянь на себе.

Він розвернув мене до дзеркала, щоб я вповні змогла оцінити враження. Переді мною стояла не дівчина, не

жінка, а якась неземна істота, що тільки-но випірнула з вулкану, який знищив стількох трибутів під час Геймітчевої Червоної чверті. Чорна корона, яка тепер стала жовтогарячою, кидала дивні тіні на моє виразно підмальоване обличчя. Катніс, дівчина у вогні, залишала в минулому і полум'яний наряд, і всіяне коштовним камінням вбрання, і ніжну сукню-свічку. Тепер вона смертоносна, як справжній вогонь.

— Мабуть... саме в такому вбранні я й маю постати перед іншими трибутами,— промовила я.

— Так, думаю, часи рожевої помади та шовкових стрічок позаду,— відповів Цинна. Він знову торкнувся гудзичка в мене під манжетом, вимикаючи сяйво.— Не витрачатимемо батарейки марно. Цього разу під час виїзду на колісниці нікому не махай і не всміхайся. Дивися просто себе, ніби люди навколо не варті твоєї уваги.

— Нарешті те, що я добре вмію,— зронила я.

У Цинни ще були справи, тож я вирішила спуститись на перший поверх салону краси «Ремейк» — саме тут розташоване величезне приміщення, де збираються трибути на колісницях перед церемонією відкриття. Я сподівалася знайти Піту чи Геймітча, але вони ще не з'явилися. На відміну від минулого року, коли всі трибути приклеїлися до своїх колісниць, сьогодні навколо було дуже жваво. Всюди маленькими групами спілкувались переможці — і трибути, і ментори. Звісно, всі вони знайомі одне з одним, я ж не знаю нікого, та й не належу до того типу людей, які вільно знайомляться перші. Тож я просто гладила шию одному з коней у моєї колісниці й намагалась не звертати на себе уваги.

Не вийшло.

Просто біля вуха пролунав неприємний хрускіт, я повернула голову — і за кілька дюймів од себе помітила знамениті очі барви морської хвилі — очі Фінея Одейра. Він закинув собі в рот кубик цукру і прихилився до мого коня.

— Привіт, Катніс,— привітався він, ніби ми знайомі сто років, а не бачимося вперше.

— Привіт, Фінею,— відповіла я буденним тоном, хоч і почувалась ніяково від його близькості, особливо зважаючи на його майже оголене тіло.

— Хочеш рафінаду? — спитав він, простягаючи долоню з цукровими кубиками.— Взагалі-то він признався коням, але яке кому діло? Їм іще цукор їсти і їсти, в той час як нам із тобою... коротше кажучи, коли бачиш солоденьке, не лови гав.

Фіней Одейр був у Панемі живою легендою. Виграв він шістдесят п'яти Голодні ігри у віці чотирнадцяти років і досі був одним із наймолодших переможців. Оскільки він був родом з Округу 4, то належав до кар'єристів, тож везіння й так було на його боці, але жодний тренер не забезпечив би йому головної переваги — надзвичайної вроди. Високий, ставний, із золотовою шкірою та бронзовим волоссям, а ще — неймовірними очима. В той час як інші трибути на шістдесят п'ятих Іграх заледве отримували в подарунок пригорщу зерна чи сірники, Фінею ніколи нічого не бракувало — ані харчів, ані медикаментів, ані зброї. В його суперників забрало близько тижня, аби нарешті втямити: це саме він убиває інших трибутів, та було вже запізно. Він був управним бійцем, озброєним списами й ножами, які забрав із Рогу достатку. Та коли він отримав сріблястий парашут із тризубцем (мабуть, за всі роки я ще не бачила на арені дорожчого подарунка), це стало останньою краплею. Спеціалізація

Округу 4 — рибальство. Фіней провів усе своє життя на човнах. Тризуб став справжнім смертоносним продовженням його руки. Фіней плів сітки з лози, схожої на виноградну, і облутував ними супротивника, а тоді проти́нав його тризубом. За кілька днів корона належала йому.

Відтоді капітолійці пускають за ним слинки.

Перший рік чи два юного Фінея не чіпали, та щойно йому виповнилося шістнадцять, весь свій час він проводив на Іграх, переслідуваний безнадійно закоханими в нього капітолійцями. Ніхто не міг утримати його біля себе надовго. За один щорічний візит Фіней змінював чотирьох або й п'ятьох коханців. Старі чи молоді, гарні чи не надто, заможні чи дуже багаті — він з'являвся в їхньому товаристві, приймав екстравагантні подарунки, але ніколи не затримувався надовго і не повертався до своїх колишніх.

Не заперечуватиму, що Фіней — один із найяскравіших, найпривабливіших чоловіків на планеті. Але щиро можу сказати, що особисто мені він ніколи не здавався привабливим. Можливо, він занадто гарний, а може, занадто доступний, або, навпаки, його занадто легко втратити.

— Ні, дякую,¹ відхилила я цукор.— Однак я б залюбки позичила твій костюм.

Вбрання Фінея — це золота сітка, нижче пояса призібрана брижами, отже не можна сказати, що він зовсім голий, але це майже воно і є. Впевнена, його стилісти вирішили: що більше Фінеєвого тіла побачить публіка, то краще.

— А ти просто лякаєш мене в цьому прикиді. Що трапилося з чудовими сукнями маленької дівчинки? — спитав він.

Він легенько провів язиком по губах. Либонь, людей це з глузду зводить. Але мені чомусь згадався старий Крей, що стікає слиною, дивлячись на молоду нужденну жінку.

— Я з них виросла,— відповіла я.

Фіней торкнувся комірця мого костюма, пропустив його кризь пальці.

— Дуже шкода, що підвернулася ця Червона чверть. Ти могла б розкошуючи жити в Капітолії. Прикраси, гроші... ти мала б усе, що забажаєш.

— Я не люблю прикрас, та й грошей у мене вдосталь. До речі, на що ти витрачаєш усі свої кошти, Фінею? — спитала я.

— Я вже сто років не користуюся такою буденною річчю, як гроші,— відповів той.

— Тоді чим же люди розраховуються за твоє товариство? — спитала я.

— Секретами,— м'яко промовив він. Голова його трохи нахилилась уперед, аж наші вуста мало не торкнулись.— Як щодо тебе, дівчино у вогні? В тебе є секрети, варті мого часу?

Чомусь я по-дурному зашарілась, але примусила себе тримати оборону.

— Ні, я — розгорнута книга,— прошепотіла я у відповідь.— Здається, всі навколо дізнаються мої секрети, ще перш ніж їх дізнаюсь я.

Він посміхнувся.

— На жаль, гадаю, це правда.

Він метнув погляд убік.

— Піта йде. Прикро, що ви були змушені скасувати весілля. Можу уявити, яка ти приголомшена.

Він укинув до рота ще кубик рафінаду й рушив геть.

Поряд виріс Піта, вдягнений так само, як і я.

— Що хотів Фіней Одейр? — поцікавився він.

Я обернулася до Піти, потягнулася до нього вустами і приплющила повіки, копіюючи Фінея.

— Пропонував мені цукор і хотів розкрити всі мої секрети,— промовила я найспокусливішим голосом, на який тільки спромоглася.

Піта засміявся.

— Фу. Не може того бути!

— Може-може,— відповіла я.— Я тобі ще не таке розповім, коли припиню шарітися.

— Як гадаєш, якби переміг тільки один із нас, він став би таким? — спитав Піта, оглядаючи інших переможців.— Просто ще одним клоуном на шоу?

— Певна річ. Особливо ти,— відповіла я.

— Невже? Чому це особливо я? — спитав Піта з посмішкою.

— Бо ти маєш слабкість до гарних речей, а я ні,— промовила я з нотками зверхності.— Капітолійці заманять тебе у столицю своїми штучками — і ти будеш утрачений навіки.

— Смак до гарного — це не слабкість,— зауважив Піта.— Якщо не брати до уваги тебе.

Заграла музика, і відчинилися широкі двері, пропускаючи першу колісницю. Почувся гомін натовпу.

— Дозвольте?

Піта простягнув руку, щоб допомогти мені піднятися на колісницю.

Я залізла і допомогла застрибнути Піті.

— Постій спокійно,— промовила я, поправляючи йому корону.— Ти бачив наші костюми увімкненими? Ми знову будемо неперевершені!

— Атож. Порція сказала, що ми повинні поводитися трохи зверхньо. Не потрібно махати і всміхатися людям,— зауважив він.— До речі, де це всі наші?

— Не знаю,— я окинула оком низку колісниць.—
Мабуть, нам час уже вмикати костюми?

Ми так і зробили. Коли наше вбрання засяяло, люди почали тицяти в нас пальцями й перешіптуватись, і я була певна: після церемонії відкриття ми знову станемо головною темою для розмов. Ми були вже майже біля виходу, я навсібіч крутила головою, але так і не побачили ні Порції, ні Цинни, які минулого року були поряд із нами до останньої секунди.

— А триматися за руки цього року нам дозволено? — спитала я.

— Думаю, це на наш розсуд,— відповів мені Піта.

Я зазирнула в його сині очі, які жоден макіяж не міг би зробити справді грізними, і згадала, як лише рік тому я була готова його вбити. Переконана, що він намагатиметься вбити мене. Тепер усе навпаки. Я сповнена рішучості вберегти Піту від смерті, знаючи, що сплатити за це доведеться власним життям. Але насправді в душі я, не така хоробра, як мені хотілося б, була дуже рада, що поряд саме Піта, а не Геймітч. Наші руки без слів сплелися. Звісно ж, ми вступимо в Ігри, як одне ціле.

Коли ми у вечірньому присмерку виїхали з воріт, голоси в юрмищі злилися в один суцільний лемент, але ні я, ні Піта не відреагували на вітання. Я просто дивилася вдалину і вдавала, що немає ніяких глядачів, ніякої істерії. Повсякчас мені на очі потрапляли наші зображення на великих екранах, встановлених уздовж дороги. Ми були не просто красиві — ми були темні й могутні. Ні, навіть більше. Ми, Ромео і Джульєтта з Округу 12, вистраждали стільки і в подяку за перемогу отримали так мало, що вже не шукали прихильності натовпу, не нагороджували його своїми усмішками, не ловили повітряних поцілунків. Ми були невблаганні.

І мені це подобалось. Нарешті я могла бути сама собою.

Коли ми завернули за ріг, прямуючи до Столичного кільця, виявилось, що декілька стилістів з інших округів спробували вкрати ідею Цинни та Порції — змусити своїх трибутів сяяти. Костюми трибутів з Округу 3, що світилися електричним світлом, принаймні мали сенс, оскільки округ виробляє електроніку. Але навіщо погоничам худоби з Округу 10, яких перебрали під корів, вогняні паски? Щоб підсмажитися? Просто жалюгідно.

Але ми з Пітою у своїх мерехтливих костюмах, що мінилися як жаринки, справді зачаровували, тому здебільшого трибути витріщалися тільки на нас. Особливо ми прикували до себе погляди пари з Округу 6 — подейкували, що вони морфліністи. Обоє вони були худі як тріски, з в'ялою жовтуватою шкірою. Вони не змогли відірвати від нас своїх розширених очей, навіть коли зі свого балкона почав промовляти президент Снігоу, вітаючи всіх із Червоною чвертю. Заграв гімн, ми зробили почесне коло Столичним кільцем. Мені здається чині? Чи президент також не спускає з мене ока?

Ми з Пітою дочекалися, поки за нами зачиняться двері Тренувального центру, й аж тоді розслабилися. Цинна й Порція були вже там — вони залишилися цілком задоволені нашим виступом. Геймітч цього року також з'явився, тільки він не підійшов до нашої колісниці, а стояв із трибутами з Округу 11. Він кивнув на нас, і вся компанія вирушила до нас, щоб привітатися.

Чича я візуально знала, бо роками спостерігала по телевізору, як вони з Геймітчем п'ють з однієї пляшки. Він темношкірий, на зріст понад метр вісімдесят, одна з рук закінчується куксою — він утратив руку на Іграх, які виграв тридцять років тому. Думаю, що йому

пропонували штучну руку, таку як Пітина штучна нога, замість ампутованої, але Чич, мабуть, не захотів.

Жінка на ім'я Сія на вигляд була майже така, як жінки зі Скиби: вона мала оливкову шкіру та прямі чорні коси, в яких майнула сивина. Тільки золотисто-карі очі виказували, що вона з іншого округу. Сії було під шістдесят, але вона й досі здавалася міцною, і не було жодних ознак, що вона топила горе в спиртному, морфліні чи ще якійсь бридоті. Ми й слова не встигли вимовити, а вона вже обійняла мене. І я зразу збагнула: це через Руту і Трача. Не в змозі тримати язика на припоні, я прошепотіла:

— Що з родинами?

— Всі живі, — тихо відповіла вона і тільки тоді відпустила мене.

Чич пригорнув мене здоровою рукою і поцілував просто в губи. Я з переляку відскочила, а вони з Геймітчем розреготались.

Ось і все, що ми встигли зробити, перш ніж охоронці почали грубо підштовхувати нас до ліфтів. Відчувалося, що в Капітолії зовсім не раді приязним стосункам між трибутами, але переможцям було на це начхати. Коли ми з Пітоєю йшли до ліфта, досі тримаючись за руки, повз мене щось прошурхотіло. Якась дівчина здерла з себе вінок із листя та жбурнула його назад, не надто переймаючись, куди він упаде.

Джоанна Мейсон. Округ 7, лісозаготівля й папір, ось звідки її лісовий костюм. Вона перемогла, дуже переконливо вдавши, що вона слабка й безпомічна, тому її ніхто не чіпав. А потім Джоанна продемонструвала нелюдську здатність убивати... Вона розкуйовдила своє наїжачене волосся та закотила широко посаджені карі очі.

— Тільки поглянь, який у мене жажливий костюм! — звернулася вона до мене. — Мій стиліст — найбільший

бовдур у Капітолії. Завдяки йому трибути з нашого округу вже сорок років вдають із себе дерева. Як би я хотіла, щоб мене вдягав Цинна! Ти маєш просто фантастичний вигляд.

Дівчачі балачки. Такі розмови я ніколи не вміла підтримувати. Одяг, зачіски, макіяж... Отож я збрехала:

— Так, Цинна класний. Навіть допоміг мені розробити власну колекцію одягу. Ти б тільки бачила, які сукні він шие з оксамиту!

Оксамит. Єдина назва тканини, яку мені вдалося швидко пригадати.

— Я бачила. Під час вашого Туру. Оту сукню без бретельок, яку ти вдягала в Окрузі 2. Чи оту темно-синю з діамантами! Сукні були такі розкішні, що мені кортіло пропхати руку крізь екран і зідрати їх із тебе,— промовила Джоанна.

«Закладаюся, що так і було,— подумала я.— І бажано зідрати разом зі шкірою».

Доки ми чекали на ліфт, Джоанна розстебнула свій лісовий костюм, скинула його на підлогу та з огидою відбуцнула. Якщо не рахувати зелених листяних капців, на ній не залишилося нічого.

— Отак краще.

Вгору ми піднімались на одному ліфті, і всю дорогу до сьомого поверху вона базікала з Пітою про його малюнки, а світло від його костюму, що й досі мерехтів, відбивалось на її голих грудях. Коли вона вийшла, я не повернула до Піти голови, але була певна: він підсміюється наді мною. Коли за Чичем і Сією зачинилися двері й ми залишились на самоті, я відкинула його руку, а він вибухнув сміхом. ¹

— Що таке? — гримнула я, коли ми вийшли на своєму поверсі.

— Ти, Катніс. Хіба не бачиш? — здивувався він.

— Що — я? — перепитала я.

— Як гадаєш, чому вони всі так поведуться? Фіней зі своїм рафінадом, Чич зі своїми поцілунками, Джоанна зі своїм стриптизом.

Він спробував додати в голос серйозності, але нічого не вийшло.

— Вони граються з тобою, бо ти така... сама знаєш яка.

— Ні, не знаю,— гаркнула я.

Я і справді й гадки не мала, про що він каже.

— На арені ти відверталася, щоб не побачити мене голого, навіть коли я був напівмертвий. Ти така... безневинна,— нарешті вимовив він.

— Ні, я не така! — вигукнула я.— Минулого року щоразу, коли навколо були камери, я мало не здирала з тебе одяг!

— Так, але... розумієш, за мірками Капітолія ти безневинна,— промовив він, намагаючись мене заспокоїти.— Як на мене, ти ідеальна. Вони просто тебе дразнять.

— Ні, вони глузують із мене, і ти разом із ними! — вигукнула я.

— Таж ні,— Піта похитав головою, але й досі на його вустах грала посмішка.

А я почала серйозно переосмислювати питання про те, хто з цих Ігор повинен вийти живим, але тут відчинилися двері ще одного ліфта.

До нас приєдналися Геймітч та Еффі. Вони мали вдоволений вигляд, але раптом обличчя Геймітча посерйознішало.

«Ну, що цього разу я зробила не так?» — мало не вигукнула я, але потім зрозуміла, що він дивиться на вхід у їдальню у мене за спиною.

Еффі також глянула в тому самому напрямку, а потім тихо промовила:

— Схоже, цього року для вас приготували повний набір.

Я розвернулась і побачила руду дівчину-авокса, яка прислужувала мені минулого року перед Іграми. Подумалося: як приємно зустріти тут друга! А тоді я помітила, що хлопець, який стояв поряд із нею, теж авокс, мав також руде волосся. Либонь, під повним набором Еффі мала на увазі саме це.

А потім мене кинуло в пал. Бо його я також знала. Не з Капітолія, а з Горна: роками ми обмінювалися з ним приятними репліками, шуткували над супом Сальної Сей, а ще я бачила, як він лежав непритомний на площі, коли з Гейла вибивали дух.

Нашим новим авоксом був Дарій.

Геймітч схопив мене за руку, ніби остерігаючись, що я утну якусь дурницю, але в цю мить я була такою ж без'язиковою, яким зробили капітолійські кати сердешного Дарія. Геймітч колись розповідав мені, що авоксам відгинають язика і вони назавжди втрачають здатність розмовляти. В моїй голові звучав голос Дарія, завше веселий і жартівливий,— він лунав на все Горно, коли Дарій дражнив мене. Дражнив не так, як сьогодні переможці, а по-доброму, по-дружньому. Якби тільки Гейл мав змогу його побачити...

Я знала: якщо я звернуся до Дарія, якщо викажу наше знайомство, це тільки обернеться для нього покаранням. Тож ми просто пильно дивились одне одному в очі. Дарій, без'язикий раб, і я, приречена на смерть. Та й що ми могли сказати одне одному? Що нам дуже прикро, що так трапилось? Що нам болить біль другого? Що ми раді були запізнатися одне з одним?

Ні, Дарій навряд чи був радий знайомству зі мною. Якби я вчасно опинилася на площі, щоб зупинити Треда, йому б не довелося ставати на захист Гейла. І він не перетворився б на авокса. На *мого* авокса. Очевидячки, президент Снігоу навмисне прислав його сюди — прислужувати мені.

Я викрутила зап'ясток з Геймітчевої долоні, попрямувала просто до своєї колишньої кімнати і замкнула по собі двері. Сіла на краєчок ліжка, поставила лікті на коліна, а чоло поклала на кулаки, і дивилась, як у темряві мерехтить мій костюм, уявляючи, що то я в нашій старій

хатині в Окрузі 12 сиджу біля коминка. Мерехтіння по-ступово згасало, костюм темнів — сідали батарейки.

Коли врешті-решт у двері постукала Еффі, щоб запросити мене на вечерю, я підвелася, зняла костюм, охайно його згорнула й поклала на стіл поряд із короною. У ванній кімнаті змила з обличчя темний макіяж. Одягнувши легку сорочку та звичайні штани, я попростувала через хол до їдальні.

За вечерю я мало що помічала, окрім того, що офіціантами в нас були Дарій і руда дівчина-авокс. Еффі, Геймітч, Цинна, Порція та Піта — всі вже зібрались і, мабуть, обговорювали церемонію відкриття. Та за всю вечерю єдиний раз я відчула себе справді присутньою: коли навмисно скинула на підлогу тарілку з бобами і, доки хтось не встиг мене зупинити, кинулася сама прибирати. Дарій був поряд, і ми, збираючи боби рука об руку, на мить зникли з очей. Наші пальці на секунду з'єдналися. Я відчула дотик його шкіри, грубої під маслянистим соусом із тарілки. В цьому єдиному потиску були всі слова, яких ми ніколи одне одному не казали. А потім Еффі заквоктала згори:

— Катніс, ти не маєш цього робити!

І Дарій відпустив мою долоню.

Коли ми пішли переглядати запис церемонії відкриття, я вместила на дивані поміж Цинною та Геймітчем, бо мені не хотілося сидіти поряд із Пітою. Жах, який трапився з Дарієм, стосувався мене і Гейла, може, ще Геймітча, але не Піти. Для нього Дарій був просто знайомим, Горно для Піти не важило стільки, скільки воно важило для нас. До речі, я ще й досі гнівалася на нього за те, що він підсміювався з мене разом з іншими переможцями, отож його співчуття й турбота цікавлять мене зараз найменше. Це не перекреслювало мого бажання

врятувати Піту на арені, але крім цього, я йому більше нічого не завинила.

Дивлячись на нашу процесію до Столичного кільця, я думала про те, що даремно нас вбрали у костюми і влаштували, як у звичайний рік, парад на колісницях по місту. Діти в костюмах зазвичай мають дивакуватий вигляд, а літні переможці — просто жалюгідний. Тільки деякі, на кшталт Джоанни та Фінея, наймолодших, чи Сії і Брута, чиї тіла не втратили пружності, могли хоч трохи зберегти гідність. Решта ж, понівечена хворобами, алко-голем або наркотиками, в костюмах, які символізували корів, дерева або хліб, мали безглуздий вигляд. Минулого року ми жваво обговорювали кожного з суперників, а сьогодні лише зрідка зронювали слово-два. Не дивно, що натовп просто ошалів, коли з'явилися ми з Пітою — молоді, вродливі, неперевершені у своїх мерехтливих костюмах. Справжнє втілення того, якими мають бути трибути.

Тільки-но перегляд скінчивсь, я підвелася, подякувала Цинні та Порції за їхню дивовижну роботу і пішла спати. Еффі нагадала мені, що завтра вранці ми збираємось на сніданок дуже рано, щоб виробити стратегію тренувань, але навіть її голос сьогодні звучав зовсім не жваво. Бідолашна Еффі! Нарешті їй пощастило: ми з Пітою стали переможцями в Іграх, але Червона чверть усе перекреслила, і навіть Еффі не в змозі знайти в цій ситуації нічого позитивного. Думаю, за Капітолійським параметрами те, що з нами відбулося, можна вважати справжньою трагедією.

Скоро потому, як я вляглася, пролунав тихий стукіт у двері, але я не відреагувала. Сьогодні бачити Піту мені зовсім не хотілось. Особливо коли десь поряд Дарій. Це майже те саме, якби сам Гейл був тут. Гейл. Як я могу

його забути, коли за моїми дверима привидом ходить Дарій?

Цього разу мій нічний кошмар — язики. Спочатку я, закам'яніла й безпорадна, дивилась, як руки в рукавицях здійснюють криваву операцію в роті Дарія. Потім я опинилась на вечірці, де всі були в масках, і хтось із вологим язиком, як у змії (я думала, що це Фіней), переслідував мене. Та коли він нарешті спіймав мене і скинув свою маску, виявилось, що це президент Снігоу. З його вуст текла кривава слина... Аж нарешті я опинилась на арені, мій язик був сухим як наждак. Я силкувалась дотягнутися до озерця, та щоразу, коли губи майже торкались води, вона відступала.

Прокинувшись, я попленталась у ванну кімнату і випила стільки води просто з-під крана, скільки в мене влізло. Потім стягла з себе просяклий потом одяг, упала голяка на ліжко і — дивна річ — знову заснула.

Вранці похід на сніданок я відкладала так довго, як могла, бо мені зовсім не хотілось обговорювати стратегію тренувань. Що там обговорювати? Все одно всі переможці давно знають усі навички своїх суперників. У всякому разі, колишні навички. Тож ми з Пітою і далі вдаватимемо закоханих, та й по всьому. До того ж я не здатна нічого обговорювати, коли поряд — без'язикий Дарій. Я довго стояла під душем, потім повільно вдягалася (Цинна залишив мені тренувальний костюм) і з автомата замовила в кімнату сніданок із меню. За хвилину з'явилися ковбаса, яйця, картопля, хліб, сік і гарячий шоколад. Я повільно їла, тягнучи час до десятої години, коли мені таки доведеться спуститися у Тренувальний центр. О дев'ятій тридцять Геймітч замолотив у мої двері, вочевидь, ситий очікуванням по горло, і звелів мені *негайно* спуститися до їдальні. Перш ніж поплентатися

туди, я ще почистила зуби, ефективно вбивши додаткові п'ять хвилин.

Їдальня була майже порожня, сиділи тільки Піта і Геймітч, чиє обличчя палало від спиртного і злості. На зап'ястку в нього висів браслет зі щирого золота, на якому танцювали вогненні язики (ідея Еффі, втілена в життя); з нещасним виглядом Геймітч крутив його. Браслет і справді був дуже гарний, але від того, як Геймітч смикав його, він більше був схожий на кайданки, ніж на прикрасу.

— Ти спізнилася, — рывкнув на мене Геймітч.

— Вибачте. Я проспала — півночі мене мучили кошмари про відтяти язики.

Я хотіла, щоб це прозвучало ворожо, але в кінці речення голос мені зрадив.

Геймітч суворо на мене подивився, але швидко пом'якшав.

— Добре, нічого страшного. Сьогодні на тренуванні ви матимете два завдання. Перше: ви і досі закохані.

— Ясна річ.

— І друге: заведіть собі друзів, — промовив Геймітч.

— Ні, — різко відповіла я. — Я нікому не вірю, більшість узагалі терпіти не можу, тож краще, щоб нас було тільки двоє.

— Я також спершу так сказав, але... — почав був Піта.

— Двох недостатньо, — наполягав на своєму Геймітч. — Цього разу вам знадобиться більше союзників.

— Чому це? — спитала я.

— Бо у вас є очевидний недолік. Ваші супротивники знають одне одного вже багато років, тож кого, ви думаєте, вони повбивають першими? — відповів він.

— Нас. Але нам усе одно не вдасться вплинути на давню дружбу, — відказала я. — То чого смикатися?

— Бо ви і досі маєте непогані шанси. Ви подобаєтеся глядачам. Це й робить вас бажаними союзниками. Але тільки якщо ви дасте іншим знати, що не проти вступити з ними в спілку,— пояснив Геймітч.

— Тобто ви хочете сказати, що цього року ми маємо приєднатися до зграї кар'єристів? — перепитала я, не в змозі приховати огиду. Зазвичай трибути з Округів 1, 2 і 4 об'єднували свої сили, брали до себе ще кількох годящих бійців і вкупі полювали на слабших супротивників.

— Саме такою і була наша стратегія, хіба ні? Тренуватися, як кар'єристи? — нагадав мені Геймітч.— А хто вступає до зграї кар'єристів, зазвичай узгоджується до того, як розпочнуться Ігри. Минулого року Піта ледве встиг до них приєднатися.

Я згадала ненависть, яку відчула до Піти на минулих Іграх, дізнавшись, що він із кар'єристами.

— Отже, ви пропонуєте нам об'єднатися з Фінеєм і Брутом? Я правильно вас зрозуміла?

— Не обов'язково. Всі тут переможці. Зберіть власну зграю. Оберіть тих, хто вам до вподоби. Наприклад, Чича та Сію. Ще було б непогано залучити Фінея,— відповів на моє питання Геймітч.— Знайдіть когось, союз із ким буде вам вигідний, хто може стати в пригоді. Запам'ятайте, ви більше не на арені, повній переляканих дітей. Переможці — досвідчені вбивці, і байдуже, в якій вони зараз формі.

Либонь, Геймітч мав рацію. Тільки от кому я можу довіритись? Можливо, лише Сії. Але чи хочу я укладати з нею перемир'я, якщо згодом я, можливо, буду змушена її вбити? Ні. Хоча за таких самих умов ми об'єдналися з Рутою. Я сказала Геймітчу, що спробую, хоча насправді мені це навряд чи вдасться.

Еффі прибігла трохи раніше, щоб провести нас униз, бо минулого року ми останніми з трибутів з'явилися у спортзалі, хоч і прийшли вчасно. Але Геймітч не схотів, щоб вона нас супроводжувала до спортзалу. Ніхто з трибутів не з'явиться там із нянькою, а оскільки ми з Пітою наймолодші, то для нас особливо важливо продемонструвати самостійність. Тож Еффі довелося задовольнитися тим, що вона провела нас до ліфта, поправила нам зачіски й натиснула кнопку.

За коротку поїздку неможливо нормально поговорити, та коли Піта взяв мене за руку, я не відштовхнула його. Вчора ввечері, коли ми опинилися наодинці, я могла собі дозволити ігнорувати його, але сьогодні на тренуванні ми повинні з'явитися, як неподільна команда.

Еффі не варто було турбуватися, що ми прийдемо останні. У спортзалі були тільки Брут та Енобарія, жінка з Округу 2. На вигляд їй можна було дати років тридцять. Все, що я про неї пам'ятала, це як у бійці вона вбила трибута, перегризши йому горлянку зубами. Завдяки цьому вчинку вона стала такою відомою, що після перемоги спеціально підточила всі свої зуби, аби стали гострі як ікла, та вкрила золотом. Нестачі прихильників у Капітолії у неї не було.

О десятій з'явилась тільки половина трибутів. Жінка на ім'я Атала, головний тренер, почала свою промову точно в призначений час, незважаючи на відсутність трибутів. Мабуть, вона була до цього готова. Мені трохи полегшало, бо у спортзалі було вповоловину менше трибутів, з якими я повинна вдавано потоваришувати. Атала зачитала перелік зон, де ми розвиватимемо як бойові навички, так і навички виживання, і дозволила нам розійтися.

Я запропонувала Піті розділитись, оскільки таким чином ми могли охопити більшу кількість зон. Отож він пішов метати списа з Чичем і Брутом, а я вирушила до зони, де навчали в'язати вузли — навряд хтось іще нею зацікавиться. Мені подобався тренер, та й у нього залишилися про мене приємні спогади, оскільки минулого року ми провели разом чимало часу. Він був дуже задоволений, коли я продемонструвала йому, що й досі пам'ятаю, як поставити сильце, в яке ворог зловиться за ногу й повисне на дереві. Звісно, він пам'ятав, які ще пастки я минулого року розставляла на арені, тому зараз ставився до мене, як до досвідченої учениці, тож я попросила його нагадати мені всі типи вузлів, котрі можуть мені знадобитись, і, можливо, навчити мене кількох нових. Було б чудово провести весь ранок із ним наодинці, однак десь години за півтори хтось обійняв мене ззаду і своїми спритними пальцями легко закінчив зав'язувати складний вузол, над яким я пріла. Певна річ, це був Фіней, який, здавалось, усе своє дитинство вправлявся з тризубцями і в'язав на сітках складні вузли. Я дивилась, як він, щоб розважити мене, розплутав мотузку, сплів зашморг і вдав, що вішається.

Закотивши очі, я попрямувала до іншої вільної зони, де трибутів навчали розпалювати полум'я. Я вже давно чудово навчилася це робити, але й досі не вміла робити цього без сірників. Тож тренер навчав мене викресувати іскру за допомогою кременя та кресала. Це виявилось значно важче, ніж здавалось на перший погляд. І попри всі докладені зусилля, щоб нарешті викресати вогонь, у мене забрало близько години. Я з тріумфальною усмішкою звела очі — і побачила, що маю товариство.

Поряд зі мною сиділо двійко трибутів з Округу 3, вони силкувались розпалити путне вогнище за допомогою сірників. Я вже хотіла була піти геть, але мені кортіло ще раз спробувати викресати вогонь кременем, до того ж я мала звітувати Геймітчу, що таки намагалася потоваришувати бодай із кимсь, а ця парочка здавалася цілком прийнятною. Обоє були маленькі на зріст, із дуже блідою шкірою й чорнявим волоссям. Жінка на ім'я Вариста була на вигляд маминого віку і говорила тихим інтелігентним голосом. Але я одразу ж помітила, що вона має звичку уривати фразу на півслові, ніби забуває, що взагалі з кимсь розмовляє. Біпер на вигляд був старший за неї і якийсь метушливий. Він носив окуляри, але здебільшого дивився понад ними. Парочка була трохи дивною, але я принаймні могла бути впевнена, що ніхто з них не змусить мене червоніти, роздягаючись при мені догола. До того ж вони родом з Округу 3. Можливо, вони підтвердять мої підозри щодо повстання там.

Я огледіла Тренувальний центр. Піта був у зоні, де метали ножі. Морфліністи з Округу 6 у камуфляжній зоні розмальовували одне одному обличчя яскраво-рожевими хвилями. Трибут з Округу 5 вибльовував вино у зоні, де навчали битись на мечах. Фіней і жінка-трибут із його округу стріляли з лука у відповідній зоні. Джоанна Мейсон знову була голяка — мастила шкіру олією перед рукопашним поединком. Тож я вирішила нікуди не йти.

З Варисти і Біпера вийшло пристойне товариство. Вони були дружні, але не надто допитливі. Ми погомоніли про наші таланти; вони розповіли мені, що обоє — винахідники, тож мій удаваний інтерес до моделювання одягу сильно програвав у порівнянні з цим. Вариста розповіла про пристрій для текстильної промисловості, над яким вона працювала.

— Він визначає щільність тканини й вибирає міцність...— промовила вона, аж тут її увагою заволоділа соломинка, і вона не договорила.

— Міцність нитки,— закінчив за неї Біпер.— Автоматично. Це виключає можливість людської помилки.

Потім він розповів про свій нещодавній успіх: Біпер розробив музичний чип, такий маленький, що його можна заховати в коштовному камінчику, але музику він гратиме кілька годин. Я згадала, як Октавія розповідала про це перед весільною фотосесією, і вирішила, що це мій шанс перевести розмову на повстання.

— О так. Кілька місяців тому моя підготовча команда була страшенно засмучена через те, думаю, що не отримала цього вашого винаходу,— промовила я між іншим.— Мабуть, у вас були затримки з виконанням замовлень.

Біпер поглянув на мене понад окулярами.

— Так. А у вас хіба цього року не було затримок із відвантаженням вугілля? — запитав він.

— Ні... Ну, було кілька тижнів, коли нам прислали нового старшого миротворця з командою, але все швидко владналося,— промовила я.— Відвантаження вугілля, маю на увазі. Однак два тижні вдома для багатьох людей означало два тижні голодування.

Я думала, вони здогадаються, на що я натякаю. Що у нас повстання не було.

— Яка ганьба,— зронила Вариста трошки засмучено.— Мені ваш округ здавався дуже...— вона замовкла, збита з пантелику якимись своїми думками.

— Цікавим,— закінчив за неї Біпер.— Ми обоє так вважаємо.

Прикро було усвідомлювати, що їхній округ постраждав набагато більше за наш. Я відчувала, що повинна вступитися за своїх краян.

— Розумієте, у нас в Окрузі 12 мешкає зовсім небагато людей,— почала я.— Хоча, враховуючи теперішню кількість миротворців, ніхто б і не подумав. Але ми таки цікавий округ.

Ми вже рушили до зони, де навчали будувати житло, Вариста зупинилась і пильно подивилась на трибуну, де продюсери їли, пили, спілкувалися та зрідка поглядали на нас.

— Подивіться,— промовила вона, непомітно кивнувши на них. Я підвела очі й побачила Плутарха Генвенсбі в розкішній пурпуровій мантиї з хутряним комірцем — це означало, що тепер він старший продюсер. Він їв індичу ніжку.

Я не зрозуміла, чому це так здивувало Варисту, але зауважила:

— Так, цього року його призначили старшим продюсером.

— Та ні. Дивись, ось там, у кутку столу. Це ж...— почала Вариста.

Біпер примружив очі й поглянув понад окулярами.

— Це ж можна побачити неозброєним оком.

Я спантеличено вдивлялась у вказаному напрямку. І раптом теж побачила. В кутку столу ділянка завбільшки шість на шість дюймів заледве не вібрувала. Ніби повітря пульсувало невидимими хвилями, викривляючи ріг дерев'яного столу й бокал вина, який хтось поставив на край.

— Силове поле. Між нами та продюсерами провели силове поле. Цікаво, навіщо це? — здивувався Біпер.

— Либонь, від мене ховаються,— зізналась я.— Минулого року я на тренуванні пустила в них стрілу.

Біпер і Вариста здивовано втупились у мене.

— Мене спровокували... До речі, а всі силові поля мають такі точки?

— Тільки в слабких...— почала Вариста тихо.

— Місцях,— закінчив Біпер.— Узагалі-то поля повинні бути цілком невидимі.

Я хотіла розпитати більше, та оголосили обід. Я пошукала очима Піту, але він спілкувався з десятком переможців, тож я вирішила пообідати зі своїми новими приятелями з Округу 3. Може, ще й Сія до нас приєднається.

Коли ми дісталися обідньої зони, виявилось, що Пітин команда має інші наміри. Вони стягли всі маленькі столи до купи й об'єднали їх в один великий стіл, тож нам усім доведеться обідати разом. Що ж мені робити? Навіть у школі я уникала обідів за загальним столом. Відверт кажучи, мабуть, я б сиділа сама, якби Мадж за звичкою не приєднувалась до мене. Думаю, я б не відмовилась обідати з Гейлом, але він був на два класи старший за мене, тож розклад наших обідів ніколи не збігався.

Я взяла тацю і вирушила вздовж візочків, заставлених їжею. Піта наздогнав мене десь біля печені.

— Як справи?

— Добре. Нормально. Мені подобаються переможці з Округу 3,— відповіла я,— Вариста й Біпер.

— Справді? — перепитав він.— Інші з них глузують.

— І чому це не дивує мене? — промовила я.

Я згадала, як у школі Піту завжди оточував натовп друзів. Узагалі дивовижно, як це він звернув на мене увагу, а не подумав, як усі, що я дивачка.

— Джоанна дала їм прізвиська — Клепка і Вольт,— розповів він.— Вона Клепка, а він Вольт.

— Отже, я була дурепою, думаючи, що вони можуть стати нам у пригоді. А все через те, що Джоанна Мейсон щось там сказала, перед рукопашною намащуючи собі щічки олією,— огризнулась я.

— Власне, я думаю, що ці прізвиська в ужитку вже багато років. Я не хотів нікого образити. Я просто поділився з тобою тим, що дізнався,— виправдовувався він.

— Якщо хочеш знати, Вариста й Біпер дуже розумні. Вони винахідники. Вона неозброєним оком визначила, що між нами й продюсерами встановлене силове поле. І якщо ми маємо здобути союзників, я хочу, щоб ними стали Вариста й Біпер,— я жбурнула ополоник назад у каструлю з печенюю, заляпавши нас обох підливою.

— Чому ти розгнівалася? — спитав Піта, витираючи з сорочки підливу.— Через те, що я дразнив тебе в ліфті? Вибач мені. Я думав, ти просто посмієшся, і ми про це забудемо.

— Не в тому річ,— похитала я головою.— Тут усе купи.

— Дарій? — уточнив Піта.

— Дарій. Ці Ігри. Геймітч примушує нас шукати союзників,— перелічила я.

— Ти ж сама розумієш, що вдвох нам із тобою не впоратися,— промовив він.

— Знаю я, знаю. Мабуть, Геймітч має рацію,— відповіла я.— Не кажи йому, що я це визнала, але він зазвичай має рацію в усьому, що стосується Ігор.

— Врешті-решт, вирішальне слово щодо наших союзників скажеш ти. Але зараз я працюю над Чичем і Сією,— сказав Піта.

— Проти Сії я нічого не маю, але Чича нам не треба,— заперечила я.— Принаймні поки що.

— Ходімо пообідаємо в його товаристві. Обіцяю, я не дозволю йому ще раз тебе поцілувати,— сказав Піта.

Я старалась як могла бути приязною не лише з Чичем, але і з рештою трибутів. По обіді я рушила до зони, де

розповідали про їстівних комах, разом із трибутами з Округу 8 — Цецилією, яка залишила вдома трьох дітей, та Вовном, старезним чолов'ягою, який недочував і, здається, взагалі погано тямив, що навколо коїться, адже раз у раз намагався запхнути собі в рот отруйного жука. Мені хотілось якось їм натякнути на те, що я зустріла в лісі Твіду й Боні, але я не знала як.

Глянець і Кашеміра, брат і сестра з Округу 1, запросили мене майструвати гамаки. Я провела деякий час із ними. Вони поводитись увічливо, але холодно. І весь час, поки ми працювали, я думала про те, що минулого року я особисто вбила обох трибутів з їхнього округу — Глорію й Мармура, а вони, либонь, були їхніми менторами. І мій гамак, і мою спробу потоваришувати з ними в кращому разі можна було назвати посередніми.

Потім я приєдналася до Енобарії, щоб повправлятися з мечем; ми обмінялись кількома репліками, і стало очевидно, що команди з нас не вийде. Коли ж я слухала поради з риболовлі, знову з'явився Фіней — для того, щоб познайомити мене з Магс, літньою жінкою з Округу 4. З її мови, нерозбірливої частково через місцевий акцент, а частково через параліч, я розуміла десь одне слово з чотирьох. Але присягаюся, вона здатна була змайструвати пристойний рибальський гачок із чого завгодно — з колючки, з пташиної кістки, з сережки. За якийсь час я перестала помічати тренера і просто намагалася скопіювати те, що робить Магс. Коли мені вдалося зладнати досить непоганий гачок, зігнувши цвяшок, та прив'язати його до пасма власного волосся, вона подарувала мені беззубу усмішку і промовила щось нерозбірливе — думаю, то була похвала. Раптом я згадала, як вона зголосилася добровольцем замість молодшої істеричної жінки, якій випав жереб. Магс зробила це не

тому, що сподівалась на перемогу. Вона хотіла врятувати дівчину, як я минулого року хотіла врятувати Прим. І я вирішила, що хочу, аби Магс була в моїй команді.

Чудово. Саме час сказати Геймітчу, що я волю, аби моїми союзниками були вісімдесятилітня стара та Клепка з Вольтом. Він буде в захваті.

Тож я покинула спроби потоваришувати і рушила до зони стрільби з лука, щоб трохи оговтатися. Тут чудово — можна спробувати постріляти з різних типів луків і скористатися різними стрілами. Тренер на ім'я Такс, побачивши, що нерухомі мішені я поціляю завиграшки, почав підкидати в повітря оті дурнуваті муляжі птахів, щоб я їх збивала. Спочатку мені це здалося нудним, але згодом стало навіть весело. Це й справді було схоже на полювання. Коли я легко перестріляла всіх пташок, тренер почав підкидати в повітря по кілька муляжів, щоразу збільшуючи число. Я забула про решту зон у спортзалі, про переможців, про те, як мені зле, і просто розчинилась у стрільбі. Коли мені вдалося підстрелити п'ять пташок за раз, я раптом усвідомила, що навколо так тихо, аж можна почути, як пташки падають на підлогу. Я обернулася — більшість переможців покинула свої заняття, щоб подивитись на мене. На їхніх обличчях відбивалися різні почуття — від заздрощів до ненависті, від подиву до відвертого захвату.

Після тренування ми з Пітою вешталися, чекаючи, поки Еффі з Геймітчем з'являться на вечерю. Коли нас покликали їсти, Геймітч негайно накинувся на мене.

— Щонайменше половина переможців вимагає від своїх менторів отримати тебе в союзники. І я знаю: це не тому, що ти в нас така привітна дівчинка.

— Вони побачили, як вона стріляє з лука, — пояснив Піта з усмішкою. — Взагалі-то я сам уперше побачив

наживо, як вона стріляє. І збираюсь офіційно просити тебе про союзництво.

— Ти що, справді так добре стріляєш? — недовірливо перепитав Геймітч.— Так добре, що навіть Брут хоче з тобою об'єднатися?

Я знизала плечима.

— Тільки я не хочу об'єднуватися з Брутом. Мені до вподоби Магс і Окрут 3.

— Ну звісно,— зітхнув Геймітч і замовив пляшку вина.— Я скажу всім, що ти поки ще міркуєш.

Після моєї вистави мене все одно ще трохи дражнили, але я більше не відчувала, що з мене підсміюються. Навпаки, тепер я відчувала, що переможці включили мене до свого кола. Впродовж наступних двох днів я спілкувалася майже з усіма, хто скоро опиниться на арені. Навіть із морфліністами, які з Пітиною допомогою розмалювали мене так, що я перетворилася на поле з жовтими квіточками. Навіть із Фінеєм, який цілу годину навчав мене вправлятися з тризубом в обмін на годину навчання стріляти з лука. І що ближче я знайомилася з цими людьми, то гірше ставало. Бо я не могла їх ненавидіти. Деякі мені навіть подобались. А деякі були такі нещасні, що інстинктивно хотілося їх захищати. Але всім їм доведеться померти, якщо я хочу врятувати Піту.

Останній день тренувань повинен був закінчитися нашими індивідуальними виступами. Кожен із нас мав п'ятнадцять хвилин, щоб здивувати продюсерів своїми талантами, але я й гадки не мала, що ми можемо їм показати. Ми з цього приводу навіть жартували за обідом. Із чим виступити: з піснями, танцями, стриптизом, байками? Магс, мову якої я тепер розуміла трохи краще, вирішила, що вона просто подрімає перед продюсерами. А я ніяк не могла вигадати, що робити мені. Мабуть,

постріляю з лука. Геймітч велів їх здивувати, але всі мої ідеї вже вичерпалися.

За розкладом, як дівчина з Округу 12, я повинна була йти останньою. В ідальні ставало дедалі тихіше: трибути один по одному виходили, щоб виступити перед продюсерами. Поводитись непоштиво, виключно значно простіше, коли в кімнаті багато людей. Та коли трибути почали зникати за дверима, я не могла не думати про те, що жити їм залишилося лише кілька днів.

Нарешті ми з Пітою zostалися самі. Він потягнувся через стіл, узяв мене за руку.

— Ти вже вирішила, що показуватимеш продюсерам?
Я похитала головою.

— Цього року мені не вдасться зробити з них мішень: вони запобігливо встановили силове поле. Тому, напевно, майструватиму крючки для риболовлі. А ти щось вирішив?

— Гадки не маю. Шкода, що не можна спекти їм пирога,— сказав Піта.

— Знову камуфляж? — запропонувала я.

— Якщо морфліністи залишать мені фарби,— промовив він сухо.— Їх неможливо було відірвати від камуфляжної зони з першого дня тренувань.

Ми трохи посиділи мовчки, а потім я випалила те, що не давало спокою нам обом:

— Піто, як ми збираємося вбивати всіх оцих людей?

— Не знаю.

Він поклав голову на наші сплетені руки.

— Я не хочу нікого з них за союзника. Навіщо Геймітч примусив нас познайомитися з ними ближче? — промовила я.— Цього разу все буде набагато складніше. Якщо не рахувати Руди... Не думаю, що в мене піднялася б на неї рука. Вона була так схожа на Прим!

Піта звів на мене очі, замислено наморщивши чоло.

— Її смерть була найстрашнішою, еге ж?

— Красивих смертей не буває, — відповіла я, згадуючи про Глорію та Катона.

Піту покликали, а я залишилася чекати на самоті. Минуло п'ятнадцять хвилин. Потім півгодини. Коли мене нарешті покликами, минуло щонайменше сорок хвилин.

Коли я увійшла, то відчула різкий запах миючого засобу і помітила, що один із гімнастичних матів пересунули в центр спортзалу. Атмосфера вельми відрізнялася від минулорічної, коли продюсери були напівп'яні й захоплені тільки делікатесами з бенкетного столу. Сьогодні вони перешіптувались і здавалися трохи роздратованими. Що Піта утнув? Це він їх засмутив?

Я відчула гострий напад хвилювання. Це не добре. Я не хотіла, щоб Піта ставав мішенню для гніву продюсерів. Це моя роль. Прийняти вогонь на себе. Але яким чином він їх засмутив? Хочу взяти собі на озброєння його метод. Зірвати захисну машкару з цих самовдоволених чваньків, які використовують свої мізки тільки для того, щоб вигадати найцікавіший спосіб нас убити. Примусити продюсерів зрозуміти, що вони такі ж вразливі перед жорстокістю Капітолія, як і ми.

«Ви хоч уявляєте, як я вас ненавиджу? — думала я. — За те, що марнуєте свої таланти на Іграх?»

Я спробувала впіймати погляд Плутарха Гевенсбі, але, мабуть, він навмисне ігнорував мене, як робив протягом усього тренувального періоду. Я згадала, як він запросив мене на танок на вечірці в Капітолії та з яким задоволенням показав переспівницю на своєму годиннику. Але в Тренувальному центрі не було місця для його привітності. Та й звідки їй узятися, коли я — звичайний

трибут, а він — старший продюсер? Такий могутній, такий далекий, такий неприступний...

І раптом я зрозуміла, що показуватиму. Після цього Пітина вистава здаватиметься дитячими забавками. Я попрямувала до зони, де навчали в'язати вузли, та взяла довгу мотузку. І почала її закручувати. Це було важко, оскільки я ніколи не зав'язувала цього вузла власноруч, а тільки бачила, як це роблять спритні пальці Фінея, а вони в нього занадто меткі. Але за десять хвилин у мене вийшов чудовий зашморг. Я витягла в центр зали один із манекенів, призначених для стрільби, і підвісила за шию на перекладині для підтягувань. Ще було б непогано зв'язати йому руки за спиною, але я побоювалася, що не вкладусь у відведений час. Потім я побігла на камуфляжну зону, де інші трибути, безсумнівно морфліністи, наробили страшенного безладу. Але все одно мені вдалося знайти відерце з криваво-червоним ягідним соком, який годиться мені якнайкраще. Тканина на опудалі була тілесного кольору, тому вона стала чудовим полотном для мого шедевру. Я швидко пальцем написала на грудях манекена два слова, до часу затуляючи їх власним тілом. Потім я відступила на крок назад і швидко глянула на продюсерів, щоб побачити їхні обличчя, коли вони прочитують ім'я на опудалі.

СЕНЕКА КРЕЙН.

РОЗДІЛ 8

Моя витівка приголомшила продюсерів. Хтось навіть тихо скрикнув. Хтось випустив із рук бокал з вином, і він із дзенькотом розлетівся на друзки. Ще двоє, здавалося, зараз просто знепритомніють. Я однозначно вразила всіх.

Отеперечки я привернула увагу Плутарха Гевенсбі. Він пильно дивився на мене, а крізь його пальці сочився сік персика, що його він розчавив просто у руці. Нарешті Плутарх прочистив горло та промовив:

— Ви вільні, міс Евердін.

Я шанобливо вклонилась і розвернулася, щоб іти, але останньої миті не змогла здолати бажання пожбурити відерце з ягідним соком через плече. Не обертаючись, я почула, як уміст відерця заляпав манекен і на підлогу гримнуло ще кілька бокалів із вином. Переді мною вже відчинилися двері ліфта, а ніхто з продюсерів так і не поворухнувся.

«Ото я їх здивувала», — подумалось мені. Витівка була необачною та небезпечною, і, без сумніву, мені доведеться дорого, дуже дорого за неї заплатити. Але в ту мить я перебувала в такому піднесеному гуморі, що мені було байдуже — я просто дозволила собі насолоджуватися цим станом.

Я хотіла негайно розшукати Геймітча й розповісти йому про свій виступ, але його ніде не було. Мабуть, усі вже готуються до вечері, тож я вирішила прийняти душ, оскільки руки і досі були брудні від соку. Ставши під воду, я знову згадала свою витівку. Чи мудро я вчинила?

Зараз я маю повсякчас відповідати на єдине запитання: «Чи допоможе це зберегти Піті життя?» Моя сьогоднішня витівка, може, й не допоможе. Показові виступи засекречені, отже зараз немає сенсу мене карати, адже ніхто не знатиме, чим я завинила. Власне, минулого року за свою зухвалість я була, навпаки, винагороджена. Але цього року все по-іншому. Якщо продюсери розлютуються на мене й вирішать покарати на арені, під гарячу руку може потрапити Піта. Либонь, я діяла занадто імпульсивно. Але все одно... не можу сказати, що я про це жалкую.

Коли ми всі зібрались на вечерю, я помітила, що руки Піти і досі в різнобарвних плямах від фарби, хоча волося в нього мокре: він нещодавно купався. Мабуть, зрештою він вирішив знову показати себе в камуфляжі. Коли подали суп, Геймітч одразу ж перейшов до справи:

— Отже, як минули показові виступи?

Ми з Пітою обмінялись поглядами. Чомусь мені не дуже хотілося розповідати про те, що сталося. В атмосфері спокою, що царював у кімнаті, моя витівка здавалася занадто екстремальною.

— Ти перший,— звернулась я до Піти.— Ти їм щось так показав. Я чекала своєї черги сорок хвилин.

— Ну, я... Я продемонстрував навички камуфляжу, як ти і порадила, Катніс...— Піта завагався.— Ну, не зовсім камуфляжу. Але я скористався фарбами.

— Для чого? — спитала Порція.

Я згадала, якими збентеженими були продюсери, коли я увійшла в спортзал. Запах миючих засобів. Мат, яким затулили пляму в центрі зали. Невже під ним сховали щось, чого не змогли відмити?

— Ти щось намалював, так? Картину.

— Ти її бачила? — спитав Піта.

— Ні. Її сховали дуже старанно, — промовила я.

— Ну, це стандартна процедура. Трибутам не дозволяється бачити виступи інших, — безтурботно пояснила Еффі. — То що ти намалював, Піто? — поцікавилася вона. — Це був портрет Катніс?

— Еффі, чого б це він малював мій портрет? — роздратовано спитала я в неї.

— Щоб показати, що він зробить усе, аби тебе захистити. До речі, всі в Капітолії саме цього й очікують. Хіба він не зголосився добровольцем замість Геймітча, щоб бути з тобою поряд? — пояснила Еффі, ніби то була найочевидніша річ на світі.

— Взагалі-то я намалював Руту, — промовив Піта. — Пам'ятаєте, як Катніс уквітчала її тіло?

Повисла довга пауза — всі перетравлювали почуте.

— І що ти хотів цим довести? — стримано спитав Геймітч.

— Я не впевнений. Але в ту мить мені хотілося, щоб вони відчули свою відповідальність, — пояснив Піта. — Відповідальність за вбивство маленької дівчинки.

— Це жахливо, — промовила Еффі, наче готова розплакатися. — Так думати... заборонено, Піто. Абсолютно. Вам із Катніс від того тільки гірше буде.

— В цьому я змушений погодитися з Еффі, — сказав Геймітч.

Ні Порція, ні Цинна не зронили ні слова, але обличчя їхні були дуже серйозні. Звісно, всі вони мали рацію. Але попри те, що й мене ситуація дуже непокоїла, я була приємно вражена вчинком Піти.

— Думаю, зараз не найкращий момент розповідати вам про те, як я повісила манекен, підписавши його іменем Сенеки Крейна, — мовила я.

Моя репліка справила бажане враження. Хвилька недовірливого мовчання — і на мене, як тонна цегли, звалилась одностайна отуда.

— Ти... повісила... Сенеку Крейна? — перепитав Цинна.

— Так. Я показувала нові навички з зав'язування вузлів, і врешті-решт він якось опинився в зашморгу,— пояснила я.

— Ах, Катніс,— прошепотіла Еффі.— Як ти взагалі про це дізналась?

— А хіба це секрет? Президент Снігоу не наголошував, що це таємниця. Навпаки, не міг дочекатися, щоб мене про це повідомити,— відповіла я.

Еффі притиснула до обличчя серветку й підвелася з-за столу.

— Ну ось, я засмутила Еффі. Слід було збрехати, що я стріляла з лука.

— Мабуть, ви думаєте, що ми змовилися,— сказав Піта, ледь помітно всміхнувшись мені.

— А хіба ні? — спитала Порція.

Вона притиснула пальці до заплющених повік, ніби ховаючись від яскравого світла.

— Ні,— відповіла я, вдячно дивлячись на Піту.— Перед виступом ми самі гадки не мали, що показуватимемо.

— До речі, Геймітчу,— почав Піта.— Ми вирішили, що на арені нам не потрібні союзники.

— Добре. Так я не відчуватиму відповідальності за те, що ви через свою дурість повбиваєте моїх друзів,— відповів він.

— Ми так і подумали,— мовила я.

Ми закінчили вечерю в тиші, та коли всі підвелися, щоб перейти в вітальню, Цинна обійняв мене і промовив:

— Ну що, ходімо подивимося, скільки балів ви заробили своїми витівками.

Ми зібрались навколо телевізора; до нас знов приєдналась Еффі — її очі були червоні. З'являлись обличчя трибутів, округ по округу, під світлинами спалахували бали. Від одного до дванадцятьох. Передбачувано високі бали отримали Кашеміра, Глянець, Брут, Енобарія та Фіней. Інші отримали шість і менше.

— Хтось колись отримував нуль? — спитала я.

— Ні, але на цих Іграх все може трапитись уперше, — відповів Цинна.

І він мав рацію. Бо ми з Пітою отримали по дванадцять, уперше в історії Голодних ігор. Але ніхто не мав охоти святкувати.

— Навіщо це? — спитала я.

— Щоб усі трибути полювали тільки на вас, — спокійно сказав Геймітч. — Ідіть спати. Не можу на вас дивитись.

Піта провів мене до кімнати; ми йшли мовчки, але перш ніж побажати йому на добраніч, я пригорнула його за шию і поклала голову йому на груди. Його руки ковзнули моєю спиною, а щока притулилась до волосся.

— Вибач, якщо я все зіпсувала, — промовила я.

— Не більш, ніж я. До речі, навіщо ти так учинила? — поцікавився він.

— Не знаю. Може, щоб показати їм — я не пішак у їхніх Іграх? — промовила я.

Він усміхнувся, либонь, згадавши ніч перед минулорічними Іграми. Ми сиділи на даху, оскільки не могли заснути. Піта сказав мені тоді щось подібне, але я не зрозуміла, що він мав на увазі. А тепер нарешті втямила.

— Я також,— мовив Піта.— І не думай, що я не спробую... не спробую повернути тебе додому. Та якщо бути справді чесним...

— Якщо бути чесним, ти думаєш, що президент Снігоу дав чіткі вказівки: ми обоє маємо загинути на арені,— промовила я.

— Є в мене такі підозри,— погодився Піта.

І в мене з'являлись такі підозри. Неодноразово. І хоч я точно знала, що я з арени живою не вийду, я й досі сподівалася, що Піті це таки вдасться. Це ж не він вигадав трюк із ягодами, а я. Ніхто не мав сумнівів, що Пітине зухвальство — наслідок щирого кохання. Тож, може, президент Снігоу вирішить зберегти йому життя, щоб він, розчавлений і з розбитим серцем, став живим застереженням усім бунтівникам.

— І хай що трапиться, всі знатимуть, що ми загинули в боротьбі, правильно? — спитав Піта.

— Так, усі знатимуть,— відповіла я. І ніби вперше забула про свою особисту трагедію, яка гризла мене з моменту оголошення Червоної чверті. Я згадала старого, застреленого в Окрузі 11, згадала Бонні та Твіду, згадала чутки про повстання по всій країні. Так, справді, всі в округах спостерігатимуть, як я тримаюсь, одержавши смертний вирок — останній вияв влади президента Снігоу. Вони шукатимуть знаку, що їхні бунти не були марними. Якщо я доведу, що й далі зневажаю Капітолій і зневажатиму його до скону, Капітолій знищить мене... але не мій дух. Хіба існує кращий шлях подарувати повстанцям надію?

Привабливість ідеї зберегти Піті життя ціною власного сама по собі вже була виявом непокори. Відмовою ґрати в Голодні ігри за правилами Капітолія. Мої негласні наміри цілком збігалися з гласними. І якщо

мені справді вдасться врятувати Піту... для повстання це просто ідеально. Бо з мертвої мене більше зиску. Мене оголосять чимось на кшталт мучениці за ідею, малюватимуть моє обличчя на плакатах, і це об'єднає людей краще, ніж будь-які мої вчинки, якщо я зостанусь живою. А ось Піта цінніший живий і зболений, бо він зуміє вкласти свій біль у слова, які перемінять людей.

Якби Піта здогадувався, про що я думаю, він би вибухнув од гніву, тож я тільки промовила:

— То як проведемо останні дні?

— Решту свого життя, кожна його хвилину, я хочу провести з тобою,— відповів Піта.

— Тоді заходь,— сказала я, відчиняючи двері своєї кімнати.

Яка розкіш — знову спати з Пітою! До сьогодні я не усвідомлювала, як бракувало мені людської близькості. Як не вистачало відчувати в темряві Пітину присутність. Як би хотіла я повернути ті кілька останніх ночей, коли я замикалась від нього! Я поринула у сон, огорнена його теплом, а коли розплющила очі, з вікна струменіло сонячне світло.

— Жодних кошмарів,— промовив Піта.

— Жодних,— підтвердила я.— А у тебе?

— І в мене. Я майже забув, який він — міцний нічний сон,— відповів він.

Ми ще трошки полежали, не кваплячись починати день. Завтра ввечері за розкладом — телевізійне інтерв'ю, тож сьогодні Геймітч та Еффі даватимуть вказівки. «Знову високі підбори й саркастичні зауваження»,— подумала я. Але в кімнату увійшла рудокоса дівчина-авокс і принесла записку від Еффі: оскільки нещодавно ми здійснили Тур переможців, вони з Геймітчем вирішили,

що ми і так добре тримаємося на публіці, тож на сьогодні інструктаж відміняється.

— Невже? — здивувався Піта, вихопивши записку з моїх рук і ретельно її перечитавши.— Ти знаєш, що це означає? Це означає, що ми цілісінький день можемо бути тільки вдвох!

— Шкода, що не можна нікуди виходити,— промовила я задумливо.

— Хто сказав, що не можна? — вигукнув Піта.

Дах. Ми замовили купу харчів, взяли кілька покривал і вирушили на пікнік на дах. Пікнік на цілий день у квітковому садку, де від найменшого повіву вітру дзвенять дзвіночки. Ми їли. Лежали на сонечку. Я ламала виноградні лози та вправлялась у плетінні сіток і зав'язуванні вузлів. Піта малював мене. Ми бавилися з силовим полем, яке оточувало дах: хтось один жбурляв у нього яблуко, а другий повинен був його піймати.

Ніхто нас не турбував. Ближче до вечора я лежала в Піти на колінах і плела віночок з квітів, а він грався моїм волоссям, присягаючись, що тренується робити вузли. В якусь мить його руки завмерли.

— Що трапилося? — спитала я.

— Як би хотів я зупинити цю мить, тут і зараз, і розтягнути її навіки! — вигукнув він.

Зазвичай такі слова — слова, що натякають на Пітиніне безсмертне кохання до мене, — змушували мене ніяковіти й почуватися винною. Але зараз мені було так тепло і затишно, всі мої тривоги про майбутнє, якого в мене немає, розтанули, тому я не намагалася стримуватись:

— О'кей.

— Ти згодна? — в голосі його чулась усмішка.

— Згодна,— промовила я.

Він знову занурив пальці у моє волосся, і я задрімала, але він збудив мене, щоб я мала змогу побачити захід сонця. За обрієм Капітолія палахкотіло неймовірно гарне жовтогаряче полум'я.

— Шкода прогавити таке видовище, — виправдався Піта.

— Дякую, — відповіла я.

Я не знала, скільки заходів сонця мені ще випаде побачити, тож і справді не хотіла прогавити жодного з них.

Ми вирішили не ходити на вечерю, але нас ніхто і не кликав.

— Я радий, що ми не пішли на вечерю. Втомився відчувати на собі жалісливі погляди. Бачити сльози. Вислуховувати Геймітча...

Продовжувати було не потреби.

Ми сиділи на даху до пізньої ночі, а потім тихенько зіслизнули вниз до моєї кімнати, нікого не зустрівши.

Наступного ранку нас збудила моя підготовча команда. Октавія, побачивши, як ми з Пітою спимо разом, знову розридалася.

— Ти забула, що звелів нам Цинна? — нагримала на неї Вінія.

Октавія кивнула і, досі схлипуючи, пішла в іншу кімнату.

Для підготовки Піті довелось повернутися до себе, і я залишилась наодинці з Вінією та Флавієм. Звичної балаканини не було. Власне, вони взагалі мало розмовляли, здебільшого просили задерти підборіддя чи обговорювали мій макіяж. Було вже недалечко до обіду, коли я відчула, наче мені на плече щось крапає. Я озирнулась і побачила: Флавій підрізає мені волосся, а по його щоках беззвучно котяться сльози. Вінія суворо зиркнула на нього, він тихо поклав на стіл ножиці й вийшов.

Залишилася тільки Вінія, але така бліда, що здавалося, татування на шкірі аж випинається. З кам'яною рішучістю вона робила мені зачіску, макіяж, манікюр. Її пальці працювали швидко-швидко, щоб компенсувати відсутність товаришів по команді. Весь час вона уникала мого погляду. Тільки коли з'явився Цинна, щоб поглянути на мене й відпустити її, вона взяла мене за руки, подивилася просто в очі та промовила:

— Ми всі хочемо, щоб ти знала, яка... честь для нас — робити з тебе красуню.

І вона квапливо вийшла з кімнати.

Моя підготовча команда. Мої дурненькі, недалекі, ласкаві домашні улюбленці, закохані в пір'я та вечірки, мало не розбили мені серце своїм прощанням. Зі слів Вінії стало зрозуміло, що всі переконані: ми не повернемося. «Невже цілий світ знає про це?» — вигукнула я подумки. Я подивилася на Цинну. Він, звісно ж, знає. Але як він і обіцяв, він не плакатиме.

— То що там я сьогодні вдягаю? — спитала я, оглядаючи чохол, у якому ховалося моє вбрання.

— Президент Снігоу прислав ось цю сукню, — промовив Цинна, розшпилюючи блискавку на чохлах й дістаючи одну з весільних суконь, у яких я фотографувалась. Важкий білий шовк, глибоке декольте й висока талія, рукави, що спускаються від зап'ястків до підлоги. І перли. Всюди перли. Пришиті до сукні, низкою — в мене на шиї, оторочують вельон.

— Попри оголошення Червоної чверті в той вечір, коли показували твою фотосесію, люди й далі голосували за улюблені сукні, і ця набрала найбільшу кількість голосів. Президент Снігоу сказав, що сьогодні ввечері ти мусиш вдягнути саме її. Наші заперечення він

Я потерла шовк між пальцями, намагаючись зрозуміти мотиви президента Снігоу. Гадаю, оскільки я — головний правопорушник, мій біль, моя втрата, моє приниження будуть виставлені напоказ. Ось що намагається продемонструвати президент Снігоу. Варвар — він хоче перетворити мою весільну сукню на мій саван. Дошкульний удар — від нього в мене замлоїло в грудях.

— Правильно, прикро було б змарнувати таку чудову сукню, — ось і все, що я промовила.

Цинна обережно допоміг мені вбратися. Коли він застібнув блискавку, я мимохіть здвинула плечима.

— Невже вона і була такою важкою? — не повірила я.

Пам'ятаю, кілька суконь справді були важкуватими, але ця, здавалося, важить тонну.

— Мені довелося трохи її переробити — це через освітлення, — пояснив Цинна.

Я кивнула, але так і не зрозуміла, що саме він переробив. Він допоміг мені вдягнути туфлі, намісто з перлів і вельон. Підправив макіяж. Змусив пройтися.

— Ти маєш приголомшливий вигляд, — нарешті промовив він. — Катніс, тепер запам'ятай: оскільки корсаж сидить дуже щільно, не здимай руки над головою. Принаймні поки не покрутишся.

— Знову слід покрутитися? — спитала я, згадуючи свою минулорічну сукню.

— Впевнений, що Цезар тебе про це попросить. А якщо не попросить, сама запропонуєш. Тільки не одразу. Прибережи це для ефектного фіналу, — інструктував мене Цинна.

— Дайте мені сигнал, щоб я знала коли, — відповіла я.

— Гаразд. Є вже плани щодо інтерв'ю? Я знаю, що Геймітч залишив усе на ваш розсуд,— мовив Цинна.

— Ні, цього року я дивитимуся по ситуації. Найсмішніше те, що я зовсім не хвилююсь.

І я справді зовсім не хвилювалася. Хай як сильно президент Снігоу ненавидить мене, глядачі в Капітолії на моєму боці.

З Еффі, Геймітчем, Порцією і Пітою ми зустрілись біля ліфта. Піта був одягнений в елегантний смокінг і білі рукавички. Наречені в Капітолії вдягаються саме так.

У нас удома все було набагато простіше. Дівчата зазвичай брали в оренду білу сукню, яку до них уже вбирали сотні разів. Чоловіки ж одягали будь-що чисте, аби тільки не шахтарську робу. В Будинку правосуддя пара заповнювала папери і оголошувалась подружжям. Родичі та друзі збирались удома на вечерю, а часом навіть на пиріг, якщо молодята могли собі це дозволити. А якщо ні, все одно всі співали традиційну пісню, яку ми співаємо, коли подружжя переступає поріг своєї домівки. А ще в нас є своя маленька церемонія: молодята розпалюють своє перше вогнище, смажать на ньому хліб і ділять між собою. Можливо, це трохи старомодно, але в Окрузі 12 ніхто не почувається справді одруженим без цієї маленької церемонії.

Інші трибути вже зібралися за кулісами й тихенько теревенили, та коли з'явилися ми з Пітою, запала тиша. Я зауважила, що всі гнівно витріщаються на мою весільну сукню. Цікаво, вони заздрять мені, що вона така гарна? Чи що завдяки їй я зможу маніпулювати натовпом?

Нарешті Фіней промовив:

— Не можу повірити, що Цинна вбрав тебе в це!

— В нього не було вибору. Президент Снігоу змушив,— відповіла я, захищаючи свого стиліста. Я нікому не дозволю його критикувати.

Кашеміра відкинула з чола біляві кучері та прошипіла:

— Ти в ній просто сміховинна!

Вона схопила брата за руку і потягла в голову колони — вони з братом очолюватимуть наш вихід на сцену. Решта трибутів також почала шикуватись. Я була спантеличена: хоча всі трибути здавалися розлюченими, дехто підходив і співчутливо плескав мене по плечу, а Джоанна Мейсон узагалі зупинилась і поправила моє намисто з перлів.

— Примусь його за це заплатити, гаразд? — промовила вона.

Я кивнула, хоча не втямила, до чого вона веде. Аж поки Цезар Флікермен, чиї і волосся, і обличчя цьогоріч були бузкові, не виголосив свою промову й не розпочав інтерв'ю з трибутами. Тої миті я вперше усвідомила, як глибоко переможці почувалися зрадженими та як лютували. Але вони були мудрі, надзвичайно мудрі й талановито грали свої ролі, бо кожне їхнє слово спрямоване було проти уряду й, зокрема, президента Снігоу. Не всі, звісно. Були й реакціонери, як Брут і Енобарія, які не проти чергових Ігор, а ще — побиті життям морфлінисти, занадто розгублені, щоб приєднатися до гри. Але й без них було достатньо переможців, кмітливих і відважних, які здатні поборотися.

Перший камінчик кинула Кашеміра: сказала, що в неї сльози наvertsаються на очі, щойно вона подумає, як жителі Капітолія сумуватимуть, коли ми загинемо. Глянець згадував доброзичливість, із якою тут ставилися до них із сестрою. Біпер у своїй нервозній манері ставив під сумнів законність Червоної чверті й цікавився, чи добре

фахівці все перевірили. Фіней прочитав вірш, присвячений його єдиному справжньому коханню в Капітолії, і близько сотні людей знепритомніли, вважаючи, що він має на увазі саме їх. Коли вийшла Джоанна, вона зразу поцікавилася, чи не можна якось змінити ситуацію. Безсумнівно, творці Червоної чверті не передбачали такої приязні між переможцями і Капітолієм. Хто здатен на таку жорстокість — розірвати цей міцний зв'язок? Сія міркувала вголос: у них в Окрузі 11 усі вважають президента Снігоу всесильним. Отже, якщо він всесильний, чому ж він не скасує Червону чверть? А Чич, продовжуючи її думку, наполягав, що президент міг би скасувати Червону чверть, якби схотів, але він, мабуть, не думає, що це для людей так багато важить.

Коли нарешті оголосили мій вихід, аудиторія була цілком розчавлена. Люди плакали, непритомніли, дехто навіть просив змінити правила. А моя поява у весільній сукні взагалі наробила гвалту. Не буде більше мене, не буде більше Ромео і Джульєтти, які житимуть довго і щасливо, не буде більше весілля. Я бачила, що навіть професіоналізм Цезаря дав тріщину, коли він намагався заспокоїти натовп, щоб я могла говорити, а мої три хвилини швидко збігали.

Нарешті зала трохи стихла, і він промовив:

— Ну що ж, Катніс, усім очевидно, що сьогодні дуже емоційний вечір. Може, ти хочеш нам щось сказати?

Коли я заговорила, мій голос тремтів.

— Хіба що одне: мені дуже прикро, що ви не побачите мого весілля... але я рада що ви принаймні маєте можливість поглянути на мене в цій сукні. Правда ж вона... дивовижна?

Мені не потрібен був сигнал Цинни — я і сама чудово

крутнулася, піднімаючи рукави важкої сукні над головою.

Коли я почувала зойки, то подумала: це через мій приголомшливий вигляд. А тоді я помітила, що навколо мене щось вирує. Дим. Від вогню. Не від штучного полум'я, як на колісниці минулого року, а від вогню набагато реальнішого, який пожирав моє вбрання. Дим почав густнути, і я запанікувала. Обпалені клапти чорного шовку злітали у повітря, а перли з дзенькотом розсипалися по сцені. Але я боялась зупинятися, та й шкіру не пекло, і в разі чого Цинна поряд. Тож я крутилась і крутилась. На частку секунди мені забракло повітря, оскільки дивний вогонь повністю мене поглинув. А потім в одну мить усе зникло. Я повільно зупинилась, міркуючи, чи не гола я та навіть Цинні знадобилося спалювати мою весільну сукню.

Але я була не гола. На мені була сукня такого ж фасону, як і весільна, але чорна як вугілля, вся з маленьких пір'їнок. Я здивовано підняла довгі рукави — і в цю мить побачила себе на телевізійному екрані. Я стояла в усьому чорному, білі смуги були тільки на рукавах. Чи ліпше сказати на крилах.

Адже Цинна перетворив мене на переспівницю.

Я й досі трохи жевріла, тому Цезар боязко простягнув руку і торкнувся мого вбрання. Білий вельон згорів, його замінив інший: чорний і гладенький, він прилягав до голови і ззаду кріпився до комірця сукні.

— Пір'я,— промовив Цезар.— Ти схожа на пташку.

— Так, гадаю, я схожа на переспівницю,— промовила я, злегка махнувши крилами.— Пташку, зображену в мене на брошці, яку минулого року я носила як талісман.

На обличчі Цезаря відбилосся розуміння, і я усвідомила: він знає, що ця пташка є не лише моїм талісманом. Що вона стала символом чогось набагато вагомішого. І те, що в Капітолії вважатимуть епатажною зміною костюму, в округах буде сприйняте зовсім по-іншому. Але він швидко опанував себе.

— Знімаю капелюха перед твоїм стилістом. Думаю, ніхто не заперечуватиме, якщо я скажу, що такого дива на інтерв'ю ми ще не бачили. Цинно, покажись публіці!

Цезар жестом попросив Цинну підвестися. Цинна встав і дуже граційно вклонився. І раптом мені стало за нього дуже страшно. Що він накоїв? Цей його вчинок надзвичайно небезпечний. Чистої води вияв непокори. І він зробив це для мене. Я згадала його слова: «Не бійся. Свої емоції я завжди спрямовую в роботу. Так я не завдам болю нікому, окрім себе». Та я боялася, що цього разу він нашкодив собі занадто сильно. Підтекст мого вогняного перетворення не пройде повз увагу президента Снігоу.

Публіка, яка закам'яніла в мовчанні, вибухнула шаленими оплесками. Я ледве розчула гонг, який сповіщав, що мої три хвилини збігли. Цезар подякував мені, і я сіла на місце, — тепер моя сукня була легка як повітря.

Коли Піта йшов повз мене на своє інтерв'ю, він не сховався зустрітися зі мною поглядом. На своє місце я сіла обережно, але в цьому не було потреби, бо якщо не зважати на поодинокі цівки диму, я була, здається, неушкоджена, тож я звернула всю свою увагу на Піту.

Піта й Цезар чудово трималися в парі ще з минулого року. Здатність невимушено обмінюватись репліками, жартувати, природно перевести мову на зворушливі речі, як-от Пітині почуття до мене, забезпечило їм великий успіх у публіки. Сьогодні вони також легко почали бесіду, пожартувавши про вогонь, пір'я та пересмажену птицю. Але всі бачили, що Піта чимось заклопотаний, тож Цезар перевів мову саме на те, що цікавило всіх.

— Піто, розкажи нам, як то було: після всього, через що ви пройшли, дізнатися про Червону чверть? — спитав Цезар.

— Це був шок. Уявіть собі, тільки-но я дивився, яка чарівна Катніс у всіх цих весільних сукнях, а вже за мить... — Піта не договорив.

— Ти збагнув, що весілля не буде? — м'яко поцікавився Цезар.

Піта довго мовчав, ніби щось вирішуючи. Він огледів зачаровану залу, потім вступився в підлогу — і врешті-решт звів очі на Цезаря.

— Цезарю, як ви гадаєте, наші друзі тут усі вміють берегти таємниці?

Залою прокотився ніяковий сміх. Що Піта мав на увазі? Берегти таємницю від кого? Нас бачить уся країна.

— Я в цьому впевнений, — промовив Цезар.

— Ми вже одружились, — тихо промовив Піта.

Натовп здивовано загудів, а я сховала обличчя в брижі своєї спідниці, щоб ніхто не запримітив мого спантеличення. Що, чорт забирай, він робить?

— Але... як таке може бути? — спитав Цезар.

— О, це було неофіційне одруження. Ми не ходили до Будинку правосуддя, не підписували жодних паперів. Але у нас в Окрузі 12 існує традиційний шлюбний ритуал. Не знаю, чи є щось подібне в інших округах, але в нас це робиться так, — сказав Піта й коротко описав церемонію з підсмажуванням хліба.

— Ваші родини були присутні? — спитав Цезар.

— Ні, ми нікому про це не казали. Навіть Геймітчу. Та й мама Катніс навряд чи б це схвалила. Але розумієте, ми знали: якщо одружимося у Капітолії, не буде нашої традиційної церемонії. До того ж ми вже не хотіли чекати. Тож одного дня просто одружилися, — розповів Піта. — І тепер почувуємося справжніми молодятами — ця церемонія важить для нас більше, ніж папірець чи вечірка.

— Отже, це сталося ще до оголошення Червоної чверті? — уточнив Цезар.

— Певна річ, до оголошення. Ми б так не вчинили, якби знали, що станеться, — промовив Піта, і голос його посумнішав. — Але хто ж міг припустити, що на нас чекає нове випробування? Ніхто. Ми пройшли крізь Ігри, ми стали переможцями, здавалося, всі в захваті, що ми разом, а потім — р-р-раз... Ну хто міг таке передбачити?

— Звичайно ж, Піто, ви не могли цього передбачити, — Цезар поклав руку йому на плече. — Як ти правильно сказав, ніхто не міг знати, що таке станеться. Але я повинен зізнатися: я щасливий, що ви провели разом бодай кілька щасливих місяців.

Шалені оплески. Наче підбадьорена ними, я підвела обличчя і всміхнулася до аудиторії вдячно, але не без тіні трагічності. З пір'я ще де-не-де струменів димок, і від цього мої очі дуже доречно почервоніли.

— А я не щасливий,— відповів Піта.— Шкода, що ми не дочекалися, щоб усе відбулось офіційно.

Це здивувало навіть Цезаря.

— Але трохи — це ж ліпше, ніж нічого.

— Цезарю, мабуть, я думав би так само,— гірко промовив Піта,— якби не дитина.

Отакої! Знову він за своє. Кинув бомбу, яка звела нанівець зусилля всіх трибутів, що виступали до нього. А може, й ні. Можливо, цього року він просто запалив гніт на бомбі, яку змайстрували інші переможці в надії, що хтось її підірве. Можливо, я в своїй весільній сукні. Не відаючи, що я цілком залежу від таланту Цинни, в той час як Піті не потрібно нічого: він кмітливий від природи.

Коли бомба вибухнула, навсібіч полетіли звинувачення в несправедливості, варварстві й жорстокості. Навіть найбільші прихильники Капітолія, найкровожерливіші любителі Ігор не могли бодай на мить не відчутти, наскільки ситуація жахлива.

Я вагітна.

Слухачі не одразу перетравили новину. Вона вразила й поступово проникла до глибини душі, підхоплена різними голосами — і натовп застогнав, як отара пораних тварин: ремствував, лементував, кликав на допомогу. А я? Я знала, що на всіх екранах крупним планом показують моє обличчя, але не робила жодних спроб сховатися. Бо в ту мить я також перетравлювала те, що сказав Піта. Хіба не цього я жахалась найбільше, коли мова заходила про весілля, про майбутнє? Втратити

своїх дітей на Іграх? А зараз так і могло бути, хіба ні? Чи не тому я все життя вибудовувала захисні стіни, лякаючись на саму думку про одруження й родину?

Вже й гонг пролунав, а Цезар не міг заспокоїти глядачів. Піта на прощання кивнув і повернувся на своє місце, більше не зронивши ані слова. Губи Цезаря воружилися, але в студії панував суцільний хаос, і я не могла розчути жодного слова. Тільки гімн, який заграв так гучно, що я всім тілом відчула вібрацію, нагадав усім: ми у прямому ефірі. Я автоматично підвелась, і тут Піта потягнувся до мене. Я взяла його за руку; з його очей котилися сльози. Наскільки вони щирі? Невже це підтвердження того, що його повсякчас переслідували ті самі жахи, що й мене? Що й усіх переможців? Усіх батьків у кожному окрузі Панему?

Я озирнулася поглянути на аудиторію, але перед моїми очима попливли обличчя батьків Рути. Їхній смуток. Їхня втрата. Я мимовільно обернулася до Чича та простягла йому долоню. Мої пальці зімкнулися на куксі, якою тепер закінчувалась його рука.

І тут почалося. Тут і там переможці бралися за руки. Деякі одразу, як морфліністи чи Вариста з Біпером. Інші, як Брут та Енобарія, невпевнено подавали одне одному долоні, спонукані рештою переможців. Коли пролунали останні ноти гімну, всі двадцять чотири трибути стояли щільною шерогою, яка, либонь, уперше з Чорних часів свідчила про єдність усіх округів. Влада це усвідомила — один по одному почали чорніти екрани. Втім, було вже запізно. У загальному хаосі трансляцію не вимкнули вчасно. Всі нас бачили.

Вимкнули світло, і на сцені теж зчинився безлад; ми навпомацки змушені були повертатися до Тренувального центру. В метушні я відпустила руку Чича, але Піта

твердо вів мене до ліфта. Фіней і Джоанна спробували приєднатися до нас, але миротворці заступили їм дорогу, і ми залишилися у ліфті самі.

Щойно ми вийшли з ліфта, Піта схопив мене за плечі.

— В нас мало часу, тож кажи швидко: мені є за що вибачитися перед тобою?

— Ні, немає,— відповіла я. Звісно, Піта ризикував, без моєї згоди кажучи таке в прямому ефірі, але я була навіть рада, що нічого не знала, що в мене не було нагоди відмовити його, що провина перед Гейлом не спотворила мого справжнього ставлення до Пітиного вчинку. Безумовно, дуже сміливого.

Десь далеко-далеко є місце, яке називається Округ 12, і там моя мама, сестра, друзі відчують наслідки того, що трапилося сьогодні ввечері. А арена зовсім близько: нетривалий політ на вертольоті — і ми вже там. Завтра і на нас із Пітою, і на всіх трибутів чекає передбачуване покарання. Але навіть якщо всі ми загинемо жахливою смертю, того, що відбулося сьогодні, вже не скасуєш. Переможці наважилися на власне повстання, і можливо — можливо — його Капітолій не зможе стримати.

Ми чекали повернення інших, та коли двері ліфта відчинилися, з'явився тільки Геймітч.

— Там якийсь божевільня коїться. Всіх відіслали додому, а головне, скасували повтор інтерв'ю по телевізору.

Ми з Пітою підбігли до вікна та спробували роздивитися, що відбувається на вулиці далеко внизу.

— Що вони там вигукують? — не витримав Піта.—
Просьть президента Снігоу скасувати Ігри?

— Не думаю, що вони самі знають, чого хочуть. Склалася безпрецедентна ситуація. Сама думка про опір бенкетить мешканців Капітолія,— промовив Геймітч.— Та

й президент Снігоу нізачо не скасує Ігри. Ви ж усвідомлюєте це, так?

Я точно усвідомлювала. Президент нізачо не відступить. Йому залишається тільки дати здачі, і то так, щоб іншим було невнадно.

— Всі поїхали додому? — спитала я.

— Так їм наказали. Навіть не знаю, чи пощастить їм продертися крізь натовп,— відповів Геймітч.

— Ми, мабуть, уже ніколи не побачимо Еффі,— промовив Піта. Минулого року зранку перед початком Ігор ми її не бачили.— Подякуйте їй від нас.

— Не просто подякуйте. Слід сказати їй щось особливе. Це ж Еффі, врешті-решт,— мовила я.— Передайте їй, що ми дуже її цінували, що вона була найліпшою кураторкою, а ще скажіть їй... що ми її любимо.

Ми трохи постояли мовчки, відкладаючи неминуче. Потім Геймітч сказав:

— Гадаю, нам із вами також час попрощатися.

— Щось порадите нам на прощання? — спитав Піта.

— Виживайте,— різко відповів Геймітч. Тепер це прозвучало як бородатий жарт. Геймітч швидко по черзі обійняв нас — було видно, що більшого він не витримає.— Ідіть спати. Вам слід відпочити.

Скільки всього я мала сказати Геймітчеві, але мені здавалося, він і сам усе знає, до того ж у мене в горлі стояв такий клубок, що навряд чи я взагалі здатна була щось вимовити. Тож я знову дозволила Піті говорити за нас обох.

— Геймітчу, бережіть себе,— промовив він.

Ми рушили до дверей, але голос Геймітча зупинив нас.

— Катніс, коли будеш на арені...— заговорив він, різко замовк і насупився. З цього виразу я зрозуміла, що вже встигла його розчарувати.

— Що таке? — стала я в оборону.

— Просто пам'ятай, хто твій ворог,— сказав Геймітч.— Це все. Тепер ідіть. Забирайтеся звідси.

Ми простували коридором. Піта хотів зайти до себе та змити макіяж, а за кілька хвилин зустрівся зі мною, але я його не пустила. Була впевнена: тільки-но двері кімнати зачиняться за ним, їх замкнуть і я залишуся на всю ніч сама. До того ж у моїй кімнаті також є душ. Тож я не відпустила Пітиної руки.

Чи ми спали? Не знаю. Ми провели всю ніч обійнявшись, десь на півдорозі між сном і явою. Ми не розмовляли — боялися потурбувати одне одного в надії, що другому вдасться заснути й отримати кілька дорогоцінних хвилин відпочинку.

На світанку приїхали Цинна з Порцією, і я зрозуміла, що Піті час іти. Трибути виходять на арену поодиночі. Піта легенько поцілував мене.

— Скоро побачимося,— промовив він.

— Побачимося,— луною відгукнулась я.

Цинна допоміг мені вдягнутись і провів на дах. Я була вже біля драбини, яка звисала з вертольота, аж тут згадала, що не попрощалася з Порцією.

— Я їй перекажу,— запевнив мене Цинна.

Електричне поле приклеїло мене до драбини, і лікар упорснув мені в ліве передпліччя маячок. Тепер на арені продюсери завжди знатимуть, де я. Нарешті вертолёт відчалив, а я дивилась у вікно, поки його не затемнили. Цинна наполягав, аби я щось поїла, а коли це йому не вдалося, бодай попила. Я над силу сьорбала воду, згадуючи, як минулого разу зневоднення ледь не вбило мене. Думуючи про те, що мені знадобиться вся моя сила й мужність, аби врятувати Піту.

Коли ми дісталися Стартового комплексу, я пішла в душ. Цинна заплів мені просту косу й допоміг на звичайну білизну вдягнути костюм трибута. Цього року це був синій спортивний комбінезон, зовсім тоненький, він облягав тіло й застібався спереду на блискавку, а також широчезний пурпуровий пластиковий пояс і пара нейлонових черевиків із гумовими підшвами.

— Що скажете? — спитала я, простягаючи Цинні тканину, щоб він її помацав.

Потерши пальцями тоненьку матерію, він насупився.

— Не знаю. Вона не захистить ні від холоду, ні від дощу.

— А від сонця? — спитала я, уявляючи собі пекуче сонце над неродючою пустелею.

— Можливо. Якщо її спеціально для цього обробили,— відповів він.— О, мало не забув.

Він витяг із кишені золоту брошку-переспівницю та прикріпив до мого комбінезона.

— Вчорашня моя сукня була просто неперевершена! — сказала я.

Неперевершена до нерозсудливості. Але Цинна це й сам знає.

Ми сиділи, тримаючись за руки, як минулого року, поки голос із динаміка не звелів мені готуватися до виходу. Цинна провів мене до круглого металевого люка та дбайливо застібнув комбінезон попід саме горло.

— Пам'ятай, дівчино у вогні,— промовив він,— я й досі роблю ставку на тебе.

Він поцілував мене у чоло і відступив на крок, а навколо мене почав опускатися скляний циліндр.

— Дякую,— відповіла я, незважаючи на те, що Цинна вже не міг мене чути.

Я задерла підборіддя, як Цинна вчив мене, і тримала його високо, чекаючи, коли циліндр виштовхне мене нагору. Але він усе стояв і стояв на місці.

Я поглянула на Цинну, запитально звівши брови. Але він тільки похитав головою, такий точно спантеличений, як і я. Чому виникла затримка?

Раптом відчинилися двері, і троє миротворців вдерлись у кімнату. Двоє скрутили Цинні руки за спиною й почали гамселити його кулаками, а третій із такою силою стусонув його у скроню, що Цинна впав навколішки. Але вони й далі били його рукавицями з металевими заклепками, лишаючи на обличчі й на тілі криваві рани. Я несамовито верещала та стукала в непробивне скло, щоб пробитися до Цинни. Миротворці не звертали на мене жодної уваги; врешті-решт вони виволочили обм'якле тіло Цинни геть із кімнати. На підлозі залишилась тільки калюжа крові.

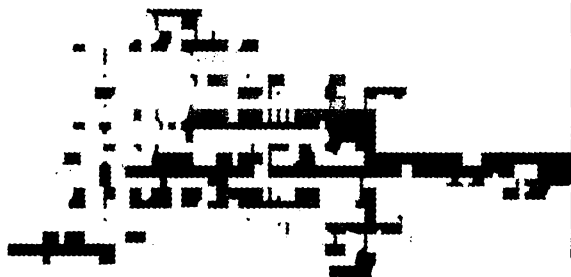
Знесилена й налякана, я відчула, що люк починає підніматись. Я досі спиралась на скло, аж тут легкий вітерець майнув у моєму волоссі, і я примусила себе випростатись. І дуже вчасно, бо скло опустилось, і я опинилася на арені. Мені здалося, що очі мене обманюють. Земля була занадто яскравою, сяючою, ще й гоїдалась мов хвилі. Я крадькома поглянула вниз і побачила, що металевий люк оточений блакитною водою — вона хляпала мені на черевики. Я повільно звела очі та зрозуміла, що на всі боки навколо простягається вода.

І я одразу ясно усвідомила одне.

Це місце не для дівчини у вогні.

ЧАСТИНА 3

ВОРОГ

РОЗДІЛ 1

— Пані та панове, оголошую сімдесят п'яти Голодні ігри відкритими! — голос Клавдія Темплсмита, ведучого Голодних ігор, боляче вдарив по вухах. У мене було менше хвилини, щоб зібратися з думками. Потім пролунає гонг — і трибути зможуть вільно зійти зі своїх металевих люків. Тільки от куди?

В мене голова йшла обертом. Перед очима стояв образ побитого й закривавленого Цинни.

Де він зараз? Що з ним роблять? Катують? Убивають? Перетворюють на авокса? Безсумнівно, точно як присутність Дарія, мордування було організоване, щоб вибити мене з колії. І це таки вдалося. Бо зараз я хотіла єдиного — впасти на свій металевий люк і ніколи більше не підводитися. Та після побаченого зробити цього я не можу. Я повинна бути сильною. Заради Цинни, який ризикнув усім, щоб знеславити президента Снігоу, перетворивши весільний шовк на пір'я переспівниці. А ще заради повстанців, які, підбадьорені прикладом Цинни, зараз, либонь, уже піднялися на боротьбу проти Капітолія. А мій особистий бунт — це відмова грати в Голодні ігри за правилами Капітолія. Я зціпила зуби та вступила в гру.

«Де ти?» Я й досі не могла втямити, що це за краєвид навколо. «Де ти?!» — вимагала я від себе відповіді, і поступово світ довкруз ставав чіткішим. Блакитна вода. Рожеве небо. Розжарене до білого сонце. Так, кроків за сорок від мене блищить золотий Ріг достатку. Спочатку мені здалося, що він стоїть на невеличкому круглому

острові. Але, придивившись пильніше, я побачила вузькі смужки землі, що відходили від кола, ніби спиці на колесі. Спиць було десять чи дванадцять і здавалося, що вони рівновіддалені одна від одної. А між смужками землі була вода. Вода й пара трибутів.

Отеперечки я втямила. Спиць було дванадцять, і між ними на металевих люках балансувало по двійко трибутів. Другим трибутом на моїй дільниці був старий Вовн з Округу 8. Відстань до нього була приблизно такою самою, як і до землі з іншого боку. Де кінчається вода, тягнеться вузька смужка піщаного берега, а далі починається густа рослинність. Я пробігла очима по всіх трибутах, шукаючи Піту, але, мабуть, його затуляв Ріг достатку.

Я зачерпнула жменьку води й понюхала. Тоді діткнулася мокрим пальцем язика. Як я й підозрювала, вода була солона. Точно як океанські хвилі в Окрузі 4, куди ми з Пітою завітали під час Туру переможців. Та принаймні вона здається чистою.

Навкруги не було ні човнів, ні канатів, ні дровиняки, за яку б можна було вчепитися. До Рогу достатку був тільки один шлях. Коли пролунав гонг, я не вагаючись попливла ліворуч — до землі. Таку віддаль я ще зроду не долала вплав, та й подужати хвилі — зовсім не те, що перетнути моє маленьке тихе озерце, але тіло здавалося дивно легким, і я попливла, майже не докладаючи зусиль. Напевно, це через сіль. Геть мокра, я вилізла з води на піщану смужку й помчала до Рогу достатку. Не видно було, щоб хтось іще, крім мене, біг до Рогу, але, зрештою, він добряче затуляв огляд. Але я не дозволила думці про супротивників мене зупинити. Зараз я думала, як кар'єристи: мені потрібне єдине — зброя.

Минулого року припаси були розкидані на велику відстань від Рогу достатку — що ближче до Рогу, то цінніші речі. Але цього року, схоже, все добро лежало попід самим отвором — величезним, двадцять футів заввишки. Мої очі зупинились на золотому луку, і я висмикнула його з купи.

Позаду мене хтось був. Сама не знаю, що мене насторожило — тихий шурхіт піску чи легенький повів повітря. Я рвонула стрілу з сагайдака, що й досі лежав на купі, й розвернулася, водночас цілячись.

Фіней, блискучий і неперевершений, стояв за кілька кроків од мене з тризубом наготові. З другої руки його звисала сітка. Він посміхався, але все його тіло було напружене у передчутті бійки.

— Ти ще й плавати вмієш,— промовив він.— Де ти тільки цьому навчилася в Окрузі 12?

— У мене вдома велика ванна,— відповіла я.

— Аякже,— мовив Фіней.— Подобається арена?

— Не дуже. Але, мабуть, тобі подобається. Здається, її створили персонально для тебе,— не без гіркоти промовила я. І гіркота була доречна: тут кругом вода, а я можу закластися, що лише жменька переможців уміє плавати. У Тренувальному центрі басейна не було, тож ніхто не мав нагоди навчитись. А тут, щоб вижити, потрібно бути вправним пливцем — або вчитися дуже швидко. Навіть для участі в різанині біля Рогу достатку слід подолати двадцять ярдів води. Це давало Округу 4 неймовірну перевагу.

На мить ми застигли, зважуючи наші можливості, оцінюючи уміння та зброю одне одного. Аж раптом Фіней вишкірив зуби:

— Як добре,¹ що ми союзники! Правда?

Підозрюючи пастку, я мало не випустила в нього стрілу, сподіваючись, що вона встромиться йому в серце

перш, ніж мене проткне тризуб. Але Фіней опустив руку, і на його зап'ястку щось зблиснуло. То був золотий браслет, прикрашений вогненними язиками. Я бачила його на руці Геймітча в перший день тренувань. Я зважила, чи не вкрав його Фіней, щоб обвести мене круг пальця, але чомусь я сама у це не повірила. Це Геймітч віддав йому браслет. Як сигнал для мене. Навіть як наказ. Довіряти Фінею.

Наближались чийсь кроки. Потрібно було швидко вирішувати.

— Правда! — огризнулась я, бо хоч Геймітч і був моїм ментором і намагався зберегти мені життя, його вчинок мене розізлив. Чому він мені раніше не сказав, що домовився з Фінеєм? Мабуть, тому, що ми з Пітою відмовилися від союзників. От Геймітч і вибрав союзників на свій смак.

— Пригнися! — знагла гаркнув Фіней так владно, геть не схоже на своє звичне спокусливе муркотіння, що я миттю скорилася. Його тризуб зі свистом пролетів у мене над головою, а коли досяг своєї мішені, почувся нудотний удар. Чоловік з Округу 5 — п'яниця, який блював у зоні, де вчили битись на мечах, — упав навколішки, а Фіней висмикнув із його грудей тризуб.

— Не довіряй Округам 1 і 2, — промовив він.

Не було часу на питання. Я рвонула з купи сагайдак зі стрілами.

— Оглянеш один бік, а я — другий, гаразд? — запропонувала я.

Фіней кивнув, і я побігла навколо рогу. Десь за чотири стежки-спиці від мене землі от-от мали дістатися Енобарія та Глянець. Або з них були кепські пливці, або ж вони пливали дуже обережно, побоюючись, що у воді повно інших небезпек — цілком могло так і бути. Іноді

багато думати шкідливо. Та коли Енобарія з Глянцем виберуться на пісок, то здолають віддаль до Рогу за кілька секунд.

— Є щось корисне? — гукнув Фіней.

Я швиденько оглянула купу й зауважила булави, мечі, луки зі стрілами, тризуби, ножі, списи, сокири, ще якісь металеві штуkenції, назви яких я не знала... і більше нічого.

— Тільки зброя! — озвалась я. — Нічого, крім зброї!

— Тут те саме, — підтвердив Фіней. — Хапай що хочеш і тікаймо!

Я пустила стрілу в Енобарію, яка підпливла вже надто близько й нервувала мене, але не поцілила: вона цього очікувала й пірнула під воду. Глянець виявився не таким спритним, і я поцілила йому в литку, коли він пірнав під хвилю. Я повісила через плече з пасний лук і ще один сагайдак зі стрілами, запхнула за пояс два довгі ножі та шило і зустрілась із Фінеєм на старому місці.

— Дістанеш його, га? — зненацька спитав він.

І я побачила Брута, який на повній швидкості біг до нас. Він розстібнув пояс і натягнув його між руками, як щит. А вистрілила, проте Брут примудрився поясом відбити стрілу, яка летіла йому просто в печінку. Там, де стріла пробила пояс, порснула пурпурова рідина, забризкавши обличчя Брута. Поки я діставала другу стрілу, Брут припав до землі, кілька разів перекотився і пірнув у воду. Десь позаду мене почувся брязкіт металу.

— Час забиратися, — сказав Фіней.

Наша з Брутом сутичка дозволила Енобарії та Глянцю дістатись Рогу достатку без перешкод. Брут був від мене на відстані пострілу, і я відчувала, що Кашеміра також десь поряд. Ці четверо класичних кар'єристів, без сумніву, вже домовилися про співпрацю. Якби йшлося тільки про

мою безпеку, я б, може, і спробувала їх здолати, маючи в союзниках Фінея. Але я повинна була думати про Піту. Нарешті я його побачила. Він і досі стояв на своєму металевому люку. Я побігла, і Фіней без вагань погнав за мною, ніби передбачаючи кожен мій наступний крок. Підбігши якнайближче, я почала витягати з пояса ножі, готуючись пливти до Піти, щоб якось допомогти йому дістатись берега.

Фіней поклав руку мені на плече.

— Я йому допоможу.

Мене прошила підозра. А раптом це пастка? Раптом Фіней втерся мені в довіру, а потім утопить Піту?

— Я сама,— наполягала я.

Але Фіней уже скинув усю свою зброю на пісок.

— Тобі не варто напружуватися. Не в твоєму стані,— промовив він і погладив мене по животу.

«А й справді. Я ж типу вагітна»,— згадала я. Поки я міркувала, що це означає і як я маю поводитись — може, час від часу непритомніти або блювати,— Фіней уже заходив у воду.

— Прикрий мене,— сказав він і, безшумно пірнувши, зник у хвилях.

Я піднесла лук, готова відбити атаку трибутів біля Рогу достатку, але здавалося, ніхто й не збирається на нас нападати.

Було очевидно, що Глянець, Кашеміра, Енобарія та Брут зібрались у зграю за попередньою домовленістю й зараз ретельно вибирали собі зброю. Швидкий огляд арени показав, що здебільшого трибути й досі були в пастці на своїх люках. Стривайте, ні, навпроти Піти, на спиці ліворуч од мене, хтось був. Магс. Вона не побігла до Рогу достатку, не намагалась утекти. Натомість вона плюхнулась у воду й попливла до мене. Так, вона стара,

але думаю, за вісімдесят років проживання в Окрузі 4 триматись на воді вона навчилася.

Фіней уже дістався Піти й буксирував його, однією рукою обхопивши за груди, а другою легко загрибаючи. Піта не пручався. Не знаю, що Фіней зробив чи сказав, аби переконати Піту віддати своє життя просто йому в руки, — либонь, показав свій браслет. А може, Піті було достатньо, що я чекаю на них на березі. Коли вони дісталися піску, я допомогла затягти Піту на суше.

— І знову привіт, — промовив він і поцілував мене в щоку. — У нас з'явилися союзники.

— Так. Як і хотів Геймітч, — відповіла я.

— Нагадай мені будь ласка, ми більше ні з ким не домовлялися? — спитав Піта.

— Здається, ще тільки з Магс, — відповіла я.

Я кивнула на стару, що уперто пливла до нас.

— Зрозумійте, я не можу покинути Магс, — промовив Фіней. — Вона одна з небагатьох, кому я щиро подобаюсь.

— Я зовсім не проти неї, — відповіла на це я. — Тим паче на такій арені. Добрі гачки, мабуть, наш єдиний шанс добути тут їжу.

— Катніс хотіла в союзники Магс із першого дня, — додав Піта.

— У Катніс добре чуття, — промовив Фіней.

Він опустил у воду руку й витяг на берег Магс — так легко, ніби вона важила не більше за цуценя. Вона щось прошамкотіла й посмикала свій пояс, і мені здалось, я розчула слово «поплавок».

— Дивіться, вона має рацію. Дехто також здогадався.

Фіней тицьнув у Біпера. Того жбурляло хвилями туди-сюди, але він намагався тримати голову над водою.

— Про що здогадався? — перепитала я.

— Пояси. Це спеціальні засоби для плавання, як рятувальні круги,— пояснив Фіней.— Тобто гребти все одно потрібно, але пояс не дає потонути, навіть якщо не вмієш плавати.

Я мало не попросила Фінея зачекати й підібрати Біпера з Варистою, щоб вони приєднались до нас, але Біпер був ген за три спиці від нас, а Варисти я взагалі не бачила. Та й звідки мені знати, що Фіней не вб'є їх, як трибута з Округу 5? Тож я швидко запропонувала рухатись далі. Я віддала Піті лук, стріли й один ніж, а решту хотіла залишити собі. Але Магс шарпала мене за рукав і щось белькотіла, поки я не віддала їй шило. Задоволена, вона затисла рукоятку беззубими яснами та простягла руки до Фінея. Той перекинув через плече свою сітку, потім завдав Магс собі на плечі, вільною рукою схопив тризуб, і ми побігли геть від Рогу достатку.

Там, де закінчувався пісок, одразу височів ліс. Навіть не зовсім ліс. Принаймні не такий ліс, у який вчашала я. Тут були *джунгли*. Це чуже, майже забуте слово раптом спало мені на думку. Не пригадую, де я його чула — може, від батька, а може, пам'ятала з якихось минулих Голондних ігор. Здебільшого дерева були незнайомі — з гладенькими стовбурами й поодинокими гілками. Земля під ногами була дуже чорною та якоюсь ніздрюватою, часто траплялися плутані клубки ліан з різнобарвними квітами. Якщо сонце буде таким яскравим і палючим, а повітря — таким теплим і важким від вологи, я відчувала, висохнути нам не вдасться. Тонка синя тканина комбінезона дозволила морський воді швидко випаруватись, але знову почала липнути до тіла від поту.

Піта йшов попереду всіх, довгим ножем стинаючи густу рослинність. Я змусила Фінея йти другим, хоч він і був серед нас найдужчим, але ж руки його були зайняті

Магс. До того ж він був озброєний тризубом, з якого в джунглях користі менше, ніж навіть із мого лука. Незабаром дорога почала підніматись угору, було задушливо, ми засапалися. Але ж ми з Пітою інтенсивно тренувались, а Фіней був у такій чудовій формі, що навіть із Магс на плечах рухався дуже жваво, тож ми швидко здолали близько милі, перш ніж він попросив перепочинку. Мені здалося, що Фіней зробив це більше для Магс, аніж для себе.

Листя сховало від очей колесо довкруг Рогу достатку, тому я залізла на дерево з гнучкими, наче гумовими, гілками, щоб ліпше все роздивитися. Краще б я цього не робила.

Здавалося, навколо Рогу достатку сама земля кривавиться. Вода набула пурпурового кольору. Тіла лежали на землі та плавали в морі, але позаяк усі були вдягнені однаково, з цієї відстані я не могла розрізнити, хто живий, а хто мертвий. Видно було тільки, що кілька синіх фігурок і досі борються. А чого я очікувала? Що переможці, які вчора ввечері на сцені взялися за руки, так само вчинять і на арені? Оголосять загальне перемир'я? Ні, в це я ніколи не вірила. Але я думала, я сподівалася, що люди виявлять... що? Стриманість? Нехіть принаймні. А не зразу зчинять різанину. «А ви ж добре знали одне одного,— думала я.— Ви ж тримались як друзі».

На арені в мене лише один справжній друг. І він не з Округу 4.

Я підставила щоки слабенькому вогкому вітерцю, поки приймала рішення. Незважаючи на браслет, я повинна на все наплювати і застрелити Фінея. Наша спілка не має майбутнього. А Фіней занадто небезпечний, щоб просто його відпустити. Зараз, коли між нами виникла хистка довіра, може, це мій єдиний шанс його вбити. Коли ми

рушимо, я легко можу поцілити йому в спину. Це, звісно, буде паскудний учинок, та якщо я зволікатиму, стане він від цього не таким паскудним? Далі буде важче — якщо я пізнаю Фінея краще, якщо більше йому завиню. Ні, зараз — найсприятливіша мить. Я ще раз поглянула на постаті, які билися вдалині, на закривавлену землю, щоб зміцнитись у своєму рішенні, а потім зісковзнула на землю.

Та коли я приземлилася, Фіней ніби прочитав мої думки. Мовби здогадався, що я побачила і як це на мене вплинуло. Він тримав один із тризубів наче й недбало, але досить войовничо.

— Катніс, що там коїться? Всі взяли за руки? Дали обітницю не чинити зла? Викинули зброю в море, виявивши непокору Капітолію? — зіронізував Фіней.

— Ні,— відповіла я.

— Ні,— повторив Фіней.— Бо хай що трапилось у минулому, це вже в минулому. І ніхто на цій арені не став переможцем випадково...— його погляд упав на Піту.— Піта, мабуть, єдиний.

Напевно, Фіней відчував те, що знали ми з Геймітчем. Про Піту. Що він справді набагато кращий за всіх нас. Фіней убив трибута з Округу 5, не кліпнувши оком. А скільки часу знадобилось мені, щоб перетворитись на машину смерті? Я спокійно цілилась в Енобарію, Глянця та Брута. Піта б спробував спочатку поговорити. А раптом вдасться розширити коло союзників?.. Але як надовго? Фіней має рацію. І я теж. На цій арені людей коронували не за співчуття.

Я витримала Фінеїв погляд, зважуючи власну прудкість і його реакцію. Час, який мені знадобиться, щоб пустити стрілу йому в голову, проти часу, який знадобиться йому, щоб жбурнути в мене тризуб. Я бачила, що він чекає

першого кроку від мене. Вирішує: варто захищатися чи зразу нападати. Я відчувала, ще трохи — і бійки не уникнути, аж тут Піта твердо став між нами.

— То скільки загинуло? — поцікавився він.

«Відійди, бовдуре»,— подумала я.

Але він незворушно стояв між нами.

— Важко сказати,— відповіла я.— Думаю, щонайменше шість. І там і досі хтось б'ється.

— Рушаймо далі. Нам потрібно знайти прісну воду,— запропонував він.

Ми зайшли вже досить далеко, але ознак прісного струмка чи ставка не бачили ніде, а солону воду пити неможливо. І знову я згадала минулорічні Голодні ігри, коли я мало не померла від зневоднення.

— Так, ти правий, ми маємо поквартитися,— підтримав його Фіней.— Слід знайти схованку, вночі на нас почнеться полювання.

Ми. Нас. Полювання. Гаразд, мабуть, зараз убивати Фінея трохи передчасно. Поки що з нього була користь. Він має знак Геймітчевого схвалення. До того ж хто знає, що принесе ніч? У найгіршому разі я зможу вбити його уві сні... Тож я прогавила нагоду. І Фіней також.

Відсутність води тільки посилювала спрагу. Ми й далі дерлися нагору, і я пильно роздивлялась навсібіч, але безрезультатно. Ще десь за милю я угледіла, що смуга дерев закінчується — мабуть, ми вже піднялись на верхівку пагорба.

— Може, нам більше пощастить із того боку. Може, там є струмок абощо.

Але того боку не було. І я це зрозуміла раніше за інших, незважаючи на те, що йшла позаду всіх. Мої очі вихопили дивний пульсуючий квадрат, що висів у повітрі, ніби викривлене скло. Спочатку я вирішила,

що це відблиски сонця, або ж просто гаряче повітря викривляє краєвид. Але той квадрат застиг у просторі й не ворухився, коли рухалась я. Й от тоді я згадала квадрат, який ми бачили з Варистою і Біпером у Тренувальному центрі, і збагнула, що це перед нами. Попереджувальний зойк не встиг зірватися з моїх вуст, а Піта вже махнув ножем, щоб зрубати кілька ліан.

Почулося різке дзижчання. На мить дерева зникли, і я побачила відкритий простір над короткою смугою голої землі. А тоді Піту відкинуло силовим полем, і він збив із ніг Фінея з Магс.

Я побігла до Піти, який непорушно лежав серед заплутаних ліан.

— Піто! — зойкнула я.

Витав легкий запах паленого волосся. Я знову покликала Піту на ім'я, злегка потрусила, але він не реагував. Я піднесла долоню до його вуст — гарячого подиху не відчувалося, хоч мить тому Піту мучила задишка. Тоді я притисла вухо йому до грудей — туди, куди мені завжди подобалося вкладати голову, бо я знала, що зможу почути сильне та рівне биття його серця.

Але я не почула нічого.

РОЗДІЛ 2

— Піто! — скрикнула я. І струснула його сильніше, навіть надавала йому ляпасів, але все марно. Його серце зупинилось. Я б'ю порожнечу. — Піто!

Фіней притулив Магс до дерева й посунув мене з дороги.

— Дай я.

Пальцями він торкнувся якихось точок на шії Піти, пробігся по ребрах і хребту. Потім затиснув Піті ніздрі.

— Ні! — заверещала я, кидаючись на Фінея, бо той безсумнівно хоче пересвідчитися, що Піта мертвий, поховати будь-яку надію на те, що до нього повернеться життя. Фіней звівся на рівні ноги й так зацідив мені в груди, що я відлетіла і гепнулась об найближчий стовбур. На мить я залякла від болю, хапаючи ротом повітря, а Фіней знову затискав Піті носа. Не сходячи з місця, я дістала стрілу, натягла тятиву і мало не вистрілила, аж раптом побачила, що Фіней цілує Піту. Це було так дивно, навіть як на Фінея, що я затримала руку. Ні, Фіней не цілував Піту. Він затиснув Піті ніздрі, а от рот, навпаки, широко розтулив і вдував йому в легені повітря. Точно: груди Піти піднімалися й опускалися. Потім Фіней розстібнув блискавку на Пітиному комбінезоні й почав долонями рвучкими поштовхами натискати трохи вище серця. Тепер, коли я отямилася від шоку, я зрозуміла, що він намагався зробити.

Тільки зрідка я спостерігала, як мати робила так. Либонь, тому, що в Окрузі 12, якщо у когось зупинялося серце, родичі нечасто встигали донести його до

нас додому. Тож зазвичай мамині пацієнти — обгорілі, поранені чи просто хворі. А найчастіше — опухлі від голоду.

Але світ Фінея був іншим. Хай що він зараз робив, він робив це не вперше. Його дії були чіткими й узгодженими. Стріла випорснула на землю, коли я трохи нахилилась уперед, відчайдушно сподіваючись побачити бодай якісь ознаки успіху. Безжальні хвилини минали, і мої надії танули, як сніг навесні. Коли я вже вирішила, що все скінчено, що Піта помер і назавжди відійшов у кращий світ, Піта кашлянув, і Фіней сів, припинивши процедуру.

Я покинула свою зброю на землі й метнулася до Піти.

— Піто! — промовила я м'яко. Забрала вологе біляве пасмо з його чола, відчуваючи, як під моїми пальцями пульсують вени на його шії.

Він розліпив вії — і наші очі зустрілись.

— Обережно,— промовив він слабко.— Там попереду силове поле.

Я засміялась, але по моїх щоках струменіли сльози.

— Воно набагато потужніше, ніж те, що на даху Тренувального центру,— сказав Піта.— Але зі мною все гаразд. Тільки трохи потрусило.

— Ти був мертвий! Твоє серце зупинилося! — вигукнула я, не стримавшись. Я затулила рота долонею, бо з вуст уже злітали жажливі задихані звуки, як завжди, коли я плачу.

— Якщо я не помиляюсь, воно знову б'ється,— промовив Піта.— Катніс, усе минулося.

Я кивнула, але не припинила схлипувати.

— Катніс?

Тепер Піта хвилювався за мене — це просто божевілля.

— Не нервуйся. Це все через гормони,— заспокоїв його Фіней.— Через дитину.

Я підвела на нього очі. Фіней сидів навколішках, за-сапавшись після підйому й від того, що довелося повертати Піту з того світу.

— Ні. Не через це...— спробувала я заперечити, але знову так розридалася, що це лише підтвердило слова Фінея про дитину. Він зустрівся зі мною очима, і я крізь сльози обпекла його поглядом. Це ганьба, що я, після всіх його зусиль, так на нього розгнівалася. Понад усе я хочу врятувати Піті життя, але я не змогла того, що зміг Фіней, і я повинна бути йому вдячна. І я таки вдячна. Але до всього й розлючена від того, що я навіки завинила Фінеєві Одейру. Навіки. Як я тепер зможу вбити його уві сні?

Я очікувала побачити на його обличчі самовдоволення чи сарказм, але на його вустах тільки грала приємна усмішка. Він переводив погляд із мене на Піту, ніби намагаючись щось утямити, а потім злегка потрусив головою.

— Як ти? — спитав він Піту.— Зможеш рухатись далі?

— Ні, йому потрібно полежати,— відповіла за Піту я.

З носа мого нещадно текло, а я не мала жодного клаптика, щоб використати як носовичок. Магс зірвала зі стовбура пригорщу моху та простягла мені. Я була в такому стані, що не сперечалася. Просто гучно висякалась і витерла мохом сльози з обличчя. Він був приємний на дотик. На диво м'який і гарно всотував вологу.

На грудях Піти я помітила золотий відблиск. Простягла руку й дістала кулон, що висів на ланцюжку в нього на шії. На кулоні була викарбувана моя переспівниця.

— Це твій талісман? — спитала я.

— Так. Ти не проти, що я позичив твою пташку? Я хотів, щоб наші талісмани були схожі,— пояснив він.

— Ні, звісно, я не проти,— я силувано всміхнулася. Піта, який з'явився на арені з переспівницею, водночас і благословення, і прокляття. З одного боку, це підтримує повстанців в округах. А з другого боку, важко уявити, що президент Снігоу залишить це без кари, тому врятувати Піту стає дедалі важче.

— Тож ти пропонуєш отаборитися тут? — спитав Фіней.

— Не думаю, що це мудро,— промовив Піта,— залишатись тут. Без води. Без захисту. Я почуваюсь нормально, чесно. Тільки-от якби ми йшли трохи повільніше...

— Іти повільніше ліпше, ніж стояти на місці,— Фіней допоміг Піті звестися на ноги, а я нарешті опанувала себе. За сьогоднішній день у мене на очах до півсмерті побили Цинну, я опинилась на арені, а ще спостерігала, як помирає Піта. Але я була рада, що Фіней підтримав вигадку з вагітністю, бо з погляду спонсорів, я впевнена, тримаюсь я не дуже.

Я перевірила зброю; вона й так була в чудовому стані, але так мені здавалося, ніби я контролюю ситуацію.

— Я піду попереду,— оголосила я.

Піта заперечавсь, але Фіней його обірвав.

— Ні, хай робить як хоче, — він насупився і поглянув на мене.— Ти ж знала, що там силове поле, так? Ти зрозуміла в останню секунду? І хотіла попередити Піту.

Я кивнула.

— Як ти здогадалася?

Я завагалася. Зізнатися, що я знаю, як Біпер і Вариста розпізнають силові поля, може бути небезпечно.

що ті двоє зауважили існування поля й показали мені. Так чи інак, я володіла надзвичайно цінною інформацією. І якщо продюсери про це дізнаються, вони можуть удосконалити поля і я більше не бачитиму викривлення. Тож я збрехала:

— Не знаю. Мені здалося, ніби я щось почула. Послухайте.

Всі ми завмерли. Чулося дзижчання комах, співи птахів, шурхотіння листя.

— Я нічого не чую,— нарешті промовив Піта.

— Таж ні, слухай,— наполягала я,— звук схожий на той, коли ввімкнена огорожа в Окрузі 12, тільки набагато-набагато тихіший.

Всі знову почали уважно дослухатись. І я також, хоч і не було до чого.

— Ось же воно! — знову сказала я.— Хіба ви не чуєте? Дзижчання іде просто звідти, де Піту вдарило.

— Я взагалі нічого не чую,— промовив Фіней.— Але якщо чуєш ти, тим паче іди попереду.

Я вирішила грати роль до кінця.

— Дивно,— промовила я, спантеличено покрутивши головою.— Я чую його тільки лівим вухом.

— Це його тобі лікарі підлатали?

— Ага,— знизала я плечима.— Мабуть, зробили краще, ніж було. Знаєш, іноді цим боком я чую цікаві речі. Які зазвичай не очікуєш почути. Наприклад, як комахи змахують крилами. Чи як сніжинки торкаються землі.

Чудово. Тепер я привернула увагу до хірургів, які минулого року після Голодних ігор повернули мені слух, і їм доведеться пояснювати, чому я тепер чую як кажан.

— Іди,— промовила Магс і злегка підштовхнула мене ліктем, тож я очолила наш похід.

Відтоді як ми вирішили рухатися повільніше, Магс забажала іти сама, спираючись на гілку, яку Фіней нашвидкуруч перетворив на ціпок. Для Піти він також зробив костур, і дуже вчасно, оскільки незважаючи на всі Пітині заперечення, я бачила: понад усе йому зараз кортить прилягти. Фіней ішов останнім, отже бодай хтось міг прикрити нам спину.

Я йшла вздовж силового поля, тримаючи його ліворуч од свого «надчутливого» вуха. Та оскільки це все вигадки, я зрізала гроно твердих горіхів, що як виноград звисали з одного з дерев, і про всяк випадок жбурляла їх попереду себе. І добре, що я так учинила, бо мала стійке відчуття, що частіше прогавляю ділянки силового поля, ніж помічаю їх. Коли горіх врізався в силове поле, спочатку з'являвся дим, а тоді горіх, почорнілий, із тріснутою шкаралупою, падав мені під ноги.

За кілька хвилин мене нашорошило цмокання, яке долинало ззаду; я обернулась і побачила, як Магс зчищає з горіхів шкаралупу та пхає їх до рота.

— Магс! — скрикнула я.— Виплюньте їх! Вони ж можуть бути отруйні.

Вона щось промимрила та проігнорувала мене, задоволено облизуючи губи. Я поглянула на Фінея, шукаючи підтримки, але він тільки розсміявся.

— Гадаю, скоро ми це дізнаємося,— промовив він.

Я рушила далі, й думки мої крутилися довкола Фінея, який урятував стару Магс, але водночас дозволив їй їсти невідомі горіхи. Фінея, якого Геймітч порадив як надійного союзника. Фінея, який воскресив Піту. Чому він просто не дав Піті померти? Ніхто б його ні в чому не звинувачував. Я б навіть ніколи не припустила, що він має силу повернути Піту до життя. Чому Фіней

опинитися в одній команді зі мною? Але і вбити мене, якщо доведеться. Водночас лишаячи вибір — битися чи не битися — за мною.

Я йшла собі, жбурляючи горіхи, іноді помічаючи відблиски силового поля, час від часу звертаючи ліворуч у пошуках дірки, крізь яку ми б могли втекти подалі від Рогу достатку й розшукати-таки воду. Але десь за годину, а може, більше, я нарешті переконалася, що це марно. Ми зовсім не просунулися ліворуч. Навпаки, здавалося, силове поле веде нас стежкою по колу. Я зупинилася й озирнулася на кульгаву Магс і спітнілого Піту, а тоді промовила:

— Перепочиньмо. Я хочу ще раз огледіти все згори.

Дерево, яке я обрала цього разу, здавалось вищим за інші. Крученим гілляччям я видерлась нагору, намагаючись триматися якнайближче до стовбура. Можна і не згадувати, як легко ламалися гнучкі гілки. Але, забувши про здоровий глузд, я все одно лізла, бо мала дещо побачити. Коли я дісталась верхівки стовбура, а вона була не міцнішою за молоду парость і гойдалась од вологого вітру, мої підозри справдилися. Тому, що ми ніяк не можемо звернути ліворуч, було просте пояснення. Зі своєї хисткої оглядової вежі я вперше побачила арену цілком і переконалася, що зійти зі стежки нам не вдасться. Адже арена — це ідеальне коло. З ідеальним колесом посередині. Склепіння неба над джунглями по всій площі було рожевим. Я роздивилася кілька мінливих квадратів — слабких місць, як їх називали Біпер і Вариста, адже тут було видно те, чого видно бути не має. Щоб до кінця впевнитися, я випустила стрілу понад деревами — в небо. Миттєвий спалах — і я побачила відблиск справжнього блакитного неба, а стрілу відкинуло вниз, у ліс. Я злізла з дерева, щоб сповістити своїм союзникам прикрі новини.

— Ми в пастці силового поля, всередині кола. Точніше купола. Я, щоправда, точно не знаю, який він заввишки. По центру арени розташований Ріг достатку, навколо море, довкруг нього — джунглі. Все напрочуд пропорційне. Напрочуд симетричне. І напрочуд маленьке,— промовила я.

— Воду бачила? — спитав Фіней.

— Тільки те море, де почалися Ігри,— відповіла я.

— Повинне бути інше джерело води,— сказав Піта, насупившись.— Бо в іншому разі ми всі загинемо за кілька днів.

— Ну, рослинність тут — густа й зелена. Мабуть, десь-таки є струмки чи ставки,— невпевнено припустила я.

Інстинктивно я відчувала, що Капітолій хоче, аби ці горезвісні Ігри завершилися чимшвидше. Плутарх Гевенсбі, певно, отримав наказ просто нас усіх прикінчити.

— В будь-якому разі марно намагатись дізнатися, що́ за цим пагорбом, бо там нічого немає.

— Але ж десь між силовим полем і колесом повинна бути питна вода,— наполягав Піта.

Всі ми зрозуміли, що означають його слова. Знову потрібно спускатись униз. До кар'єристів, до кривавого поля бою. З Магс, яка ледь ноги переставляє, і Пітою, який не має сили битися.

Ми вирішили спуститись десь на сотню кроків і ще раз пройтися по колу — може, на тому рівні є вода. Я знов очолювала нашу маленьку процесію, час від часу жбурляючи горіхи ліворуч, у бік силового поля, проте зараз ми йшли на безпечній відстані від нього. Сонце безжально палило, розжарюючи повітря й викривлюючи картину світу. До обіду стало зрозуміло, що Піта з Магс

Фіней обрав місце для привалу неподалік силового поля, кроків на десять нижче. Сказав, що ми зможемо використати поле як зброю, у разі нападу відтісняючи до нього супротивників. Потім вони з Магс нарвали височенної трави, що росла жмутками, й заходилися плести з неї килимки. Оскільки в Магс не було жодних ознак отруєння горіхами, Піта зривав їх цілими гронами та смажив, жбурляючи у силове поле. Він методично чистив їх від шкаралупи та складав на листя. Я стояла на варті. Мені було жарко, неспокійно й важко після занадто емоційного дня.

А ще я хотіла пити. Так хотіла, що нарешті не витримала.

— Фінею, може, постоїш на сторожі, а я піду пошукаю воду? — запропонувала я.

Моя ідея вирушити на пошуки води самотою не викликала особливого захвату, але померти від зневоднення не хотів ніхто.

— Не хвилюйся, я не відходитиму далеко,— заспокоїла я Піту.

— Я піду з тобою,— почула я у відповідь.

— Ні, не варто. Я збираюся полювати, якщо вийде,— пояснила я йому, проковтнувши слова, що крутилися на язичі: «А тебе не хочу брати з собою, бо ти занадто кволий й від тебе забагато шуму». Але натяк він зрозумів. Його важкі кроки і дичину розполохають, і мою присутність викажуть.— Обіцяю, я ненадовго.

Я крадькома попрямувала до дерев, з радістю зауваживши, що земля сама приглушує мої кроки. Я рухалася вниз по діагоналі, але довкола нічого не змінювалося — все та сама пишна соковита рослинність.

Пролунав гарматний постріл — і я завмерла. Мабуть, різанина біля Рогу достатку припинилась. І тепер звучить

останній подзвін на вшанування трибутів. Я порахувала постріли — кожен позначав одного загиблого переможця. Їх було вісім. Не так багато, як минулого року. Але цього разу я могла назвати кожного з них на ім'я.

Раптом ноги мої підкосились, і я сперлася на дерево, відчуваючи, як спека, мов губка, висотує з мого тіла рідину. Ковтати ставало дедалі важче, мене оповила втома. Я потерла живіт, сподіваючись, що якась співчутлива вагітна жінка згодиться стати моїм спонсором і Геймітч зможе прислати бодай трохи води. Не спрацювало. Я опустилась на землю.

Незворушно лежачи на землі, я нарешті почала помічати тварин: дивних птахів із блискучим пір'ям, деревних ящірок із довгими блакитними язиками, а ще тваринок, на вигляд — щось середнє між щурами й опосумами, які чіплялись до гілок ближче до стовбура. Я поцілила стрілою найближчу з них, щоб роздивитися ретельніше.

Тваринка була огидна — здоровезний гризун із сірувато-рябеньким пухнастим хутром. Над його нижньою губою стирчали два загрозливі зуба. Доки я білувала й патрала гризуна, я помітила ось яку річ. Писок тваринки був вологий. Ніби вона нещодавно пила з якогось джерела. Я збуджено підхопилась і попрямувала до дерева, на якому висів гризун, й почала тупцяти навколо нього по спіралі. Джерело, з якого пила тварина, не може бути далеко.

Нічого. Я не знайшла нічогісінько. Навіть краплинки роси не знайшла. Зрештою, знаючи, що Піта хвилюватиметься за мене, я подалася назад у табір, страшенно розморена від спеки й роздратована, як ніколи в житті.

Поки мене не було, місце змінилося до невпізнання. Магс із Фінеєм побудували халупу з тих килимків, що

вони сплели. З одного боку халупа була відкрита, але при цьому мала досить надійні стіни, стелю й підлогу. Ще Магс сплела кілька мисок, які Піта наповнив смаженими горіхами. Всі троє з надією повернули до мене обличчя, але я тільки похитала головою.

— Ні. Води немає. Принаймні тут немає. А от він знав, де є, — промовила я, піднімаючи оббілованого гризуна. — Перш ніж я його застрелила, він десь пив воду, але я так і не знайшла джерела. Присягаюся, я дослідила кожен дюйм у радіусі тридцяти ярдів.

— Його можна їсти? — спитав Піта.

— Не впевнена. Але на вигляд його м'ясо не надто відрізняється від м'яса білок. Його слід підсмажити...

Я завагалась, міркуючи, з чого б тут можна було розпалити вогонь. Та навіть якщо мені це вдасться, диму не уникнути. А на цій арені ми всі занадто близько одне від одного, тож приховати дим буде важко.

Але Піта мав кращу ідею. Він узяв шматок м'яса, настромив його на гостру гілку та жбурнув її у силове поле. Гучне шипіння — і гілка вилетіла назад. М'ясо згори почорніло, але всередині досить добре пропеклося. Ми одноставно заплодували, але швидко припинили, згадавши, де ми.

Потім біле сонце сховалося за рожевий обрій, і ми влаштувались у нашій хатинці. Я ще й досі сумнівалася щодо горіхів, але Фіней сказав, що Магс упізнала їх із якихось інших, Ігор. На тренуванні я і не думала присвячувати час вивченню їстівних рослин, бо минулого року мені ці знання взагалі не знадобились. Тепер я про це пошкодувала, адже серед них могли трапитися й ті, що ростуть на арені. Ї я б дізналася наперед, що нас тут очікує... Але Магс почувалась добре, а вона ж бо вже кілька годин гризе горіхи. Отже, і я взяла горіх і відкусила шматочок.

Смак був м'яким, ледь солодкавим і чимось нагадував смак каштанів. Я вирішила, що їсти їх таки можна. М'ясо було жорстким, та й пахло не дуже приємно, але виявилось на диво соковитим. Непогана в нас вийшла вечеря, як на перший день на арені. От якби в нас було ще чим це все запити!

Фіней багато розпитував про гризуна, якого ми вирішили назвати деревним щуром. Як високо він висів, як довго я за ним спостерігала, перш ніж застрелити, що він робив на дереві? Але я не пригадувала, щоб гризун узагалі щось робив. Винюхував комах абощо.

Наближення ночі мене жахало. Та принаймні щільні плетені стіни хоч якось захистять нас від звірів, які в джунглях виходять на полювання поночі. Ще сонце не зовсім сховалося за обрій, а вже вийшов білий місяць, і навколо стало видно як удень. Наша розмова урвалася, бо ми знали, що зараз відбудеться. Ми сіли рядочком на вході в халупу, Піта взяв мене за руку.

Небо посвітліло — на ньому поплив герб Капітолія. Я слухала гімн і думала: «Фінею з Магс буде важче, ніж нам». Але виявилось, що й мені нелегко дивитися на обличчя вісьмох мертвих переможців, які зринали на небі.

Чоловік з Округу 5, той самий, якого Фіней заколов тризубом, з'явився першим. Це означало, що всі трибути округів із першого по четвертий живі — всі четверо кар'єристів, Біпер і Вариста та, звісно ж, Магс і Фіней. Після чоловіка з Округу 5 з'явилася світлина морфлініста з Округу 6, потім Цецилія та Вовн з Округу 8, обоє трибутів з Округу 9, жінка з Округу 10 та Сія з Округу 11. З останнім акордом гімну знову вплив Капітолійський герб, а потім небо потемніло, яснів тільки місяць.

Ніхто не вимовив ані слова. Нікого з загиблих я не знала добре, але мені згадалися трое діточок, які на

Жнива чіплялися на майдані за Цецилію. Згадалось, якою доброю була до мене Сія під час нашої першої зустрічі. Згадались навіть морфліністи зі скляними очима, які на тренуванні завзято малювали жовті квіточки в мене на обличчі. Груди мені прошив гострий біль. Усі вони загинули. Їх більше немає.

Не знаю, як довго ми б отак сиділи, якби не з'явився сріблястий парашут. Він прослизнув крізь листя та приземлився неподалік. Ніхто не підвівся, щоб узяти подарунок.

— Як ви думаєте, для кого він? — спитала я нарешті.

— Важко сказати, — промовив Фіней, — може, це для Піти, адже сьогодні саме він мало не загинув?

Піта потягнув за шнурок і розв'язав шовковий мішечок. Із парашута випав невеличкий металевий предмет невідомого призначення.

— Що це таке? — спитала я. Ніхто й гадки не мав. Ми передавали предмет одне одному, по черзі роздивляючись. Порожниста металева трубка, загострена з одного кінця. З другого боку краї були вигнуті. Ця штука здавалася мені смутно знайомою. Щось таке могло відвалитися від велосипеда чи карниза — власне, від чого завгодно.

Піта подмухав у трубку, намагаючись з'ясувати, який буде звук. Ніякого. Фіней запхнув туди мізинець, пробуючи, чи не можна використати її як зброю. Не вийшло.

— Магс, як гадаєте, може, це для риболовлі? — спитала я.

Магс, яка могла використати для риболовлі що завгодно, похитала головою та щось пробуркотіла.

Я взяла трубку й покатила її туди-сюди в долонях. Оскільки ми з Фінеєм союзники, Геймітч, мабуть, співпрацює з менторами трибутів з Округу 4. Він точно

доклав руку до вибору цього подарунка. Це означає, що подарунок цінний. Навіть рятувальний. Я згадала минулий рік: понад усе мені хотілося води, але Геймітч не прислав мені її, бо знав, що я сама зможу її знайти, якщо постараюся. Геймітчєві подарунки чи їхня відсутність несли в собі важливі повідомлення. Я майже чула, як він гарчить на мене: «Включи мозок, якщо він у тебе є! Думай, що це таке!»

Я витерла з очей піт і в місячному світлі почала роздивлятися подарунок. Я крутила його так і сяк, повертала під різними кутами, обстежувала сантиметр по сантиметру, силкуючись розкрити таємницю його призначення. Нарешті я в розпачі застромила його в болото.

— Я здаюся. Може, якщо ми потоваришуємо з Варистою і Біпером, вони здогадаються, що й до чого.

Я випросталася на землі, притискаючи гарячу щоку до трав'яного килимка, і роздратовано витріщилась на трубку. Піта потер мені плечі, і я дозволила собі трохи розслабитися. Цікаво, чому ця місцина не вистигає, сонце ж бо вже сіло? Цікаво, що зараз робиться вдома?

Прим. Мама. Гейл. Мадж. Либонь, зараз вони вдома дивляться на мене по телевізору. Принаймні я сподівалася, що вони вдома. Що Тред їх не ув'язнив. Що їх не покарали, як Цинну. Як Дарія. Покарали через мене. Їх усіх.

Серце краялося за них, за мій округ, за мій ліс. Справжній ліс із величезними міцними деревами, багатий на потраву й дичину, яку можна їсти не побоюючись. Із веселими струмками. Прохолодним вітром. Ні, холодним вітром, який би здув цю задушливу спеку. В уяві я викликала такий вітер, щоб він остудив мені щоки та заморозив пальці, і знагла в пам'яті зринула назва металевої трубки, застромленої в землю.

— Втулка! — вигукнула я, підскачовиши.

— Що-що? — перепитав Фіней.

Я витягла трубку з землі й витерла бруд. Затулила долонею загострений кінець, натомість уважно роздивляючись вигнуті краї. Так, жодних сумнівів: я вже бачила таку штуку. Багато років тому, холодного вітряного дня, ми з батьком ходили у ліс. Трубка була встромлена в отвір, просвердлений у стовбурі клена. Через неї в наше відерце стікав сік. Із кленовим сиропом навіть черствий хліб — ласощі. Не знаю, куди поділися різноманітні втулки, які мав батько. Мабуть, лежать десь заховані в лісі. І ніколи їх ніхто не знайде.

— Це втулка. Щось на кшталт краника. Ти вставляєш її в дерево — і по трубочці витікає сік...— я поглянула на дебели стовбури дерев навколо.— І це, до речі, цілком придатні дерева.

— Сік дерев? — здивувався Фіней.

Очевидно, біля моря не ростуть такі дерева.

— Так, із якого робиться сироп,— пояснив за мене Піта.— Але в цих деревах може бути дещо інше.

За мить ми вже були на ногах. Спрага. Відсутність струмків. Зубастий гризун із вологим писком. Отож у деревах може бути тільки одне. Фіней попрямував до величезного дерева, щоб каменем забити втулку в стовбур, але я його зупинила.

— Стій! Ще зламаєш. Спочатку слід просвердлити дірку,— пояснила я.

Але свердлити дірку було нічим, тож Магс запропонувала своє шило, і Піта на два дюйми увігнав його просто в кору дерева. Потім вони з Фінеєм по черзі шилом і ножом розширювали отвір, доки туди не помістилася втулка. Я обережно встромила її, і всі ми завмерли в очікуванні. Спочатку нічого не відбулось.

А потім по трубочці скотилась краплинка води і впала на долоню Магс. Вона злизала її і підставила руку по добавку.

Покрутивши втулку туди-сюди, ми домоглися, щоб тоненька цівка бігла безперервно. А тоді по черзі підставляли роти під наш імпровізований кран, зволожуючи пересохлі язики. Магс принесла кошик, сплетений так щільно, що в ньому трималася вода. Ми наповнили його й передавали по колу, жадібно ковтаючи воду, а пізніше, розкошуючи, плескали воду собі на обличчя. Як усе тут, вода була теплою, але зараз було не до перебірливості.

Втамувавши спрагу, ми раптом усвідомили, як змучилися за день, і почали вкладатися спати. Минулого року я завжди намагалася тримати своє майно при собі на той раз, якщо доведеться посеред ночі тікати. Але цього року я не мала рюкзака, щоб скласти ти туди своє багатство. В мене була тільки зброя, яку я і так не збиралась випускати з рук. Потім я згадала про втулку й витягла її зі стовбура, вирвала міцну ліану, обскувала листя, пропустила ліану крізь отвір у трубці й надійно прив'язала до свого пояса.

Фіней запропонував стати на чати першим, і я не сперечалася, знаючи: доки Піта не набереться сил, вартуватимемо тільки ми з Фінеєм. Я лягла на трав'яний килимок поряд із Пітою, звелівши Фінею збудити мене, коли він утомиться. Але прокинулась я за пару годин від звуку, схожого на дзвін. *Бом! Бом!* Не зовсім такий дзвін, як на Новий рік у Будинку правосуддя, але я все одно його впізнала. Піта й Магс не прокинулись, але Фіней дослухався так само уважно, як і я. Дзвін урвався.

— Я нарахував дванадцять ударів,— повідомив мені Фіней.

Я кивнула. Дванадцять. Що б це могло означати? По удару на кожен округ? Можливо. Але навіщо?

— Як гадаєш, до чого це вони дзвонять?

— І гадки не маю,— відповів Фіней.

Ми трохи почекали — можливо, якогось повідомлення від Клавдія Темплсмита. Запрошення на банкет. Але нічого не відбувалося, аж поки вдалині сліпучий спалах блискавки не прошив височенне дерево і не почалася гроза. Мабуть, дзвін сповіщав про дощ — єдине джерело води для тих, чії ментори не були такими мудрими, як Геймітч.

— Фінею, йди спати. Все одно зараз моя черга стояти на варті,— промовила я.

Фіней трохи повагався, але ніхто не може не спати вічно. Отож він облаштувався на вході в намет, затиснувши в руці тризуб, і поринув у неспокійний сон.

Я сиділа з зарядженим луком і дивилась на джунглі, темні та примарні в місячному світлі. Десь за годину блискавки вщухли. Але дощ і досі стукотів по листю за кількасот ярдів од нас. Я чекала, що гроза почнеться і тут, але цього не сталося.

Гарматний постріл перелякав мене, хоч і зовсім не справив враження на моїх сонних товаришів. А будити їх заради цього не було сенсу. Загинув іще один переможець. Я не дозволила собі навіть замислитися, хто б це міг бути.

Невловимий дощ припинився так само раптово, як і гроза, що лютувала на арені минулого року.

Щойно він закінчився, над землею, де нещодавно падала злива, м'яко поплив туман. «Закони фізики. Холодний дощ на гарячій землі»,— подумала я. Туман поступово наближався. Тоненькі цівки, наче щупальця, виривалися вперед, мовби тягнучи туман за собою.

Спостерігаючи за цим, я відчувала, як у мене волосся стає дибки. Щось із цим туманом було негаразд. Стіна туману занадто щільна й однорідна, щоб бути природною. Якщо ж туман не природний, то...

Нудотний солодкавий аромат ударив мені в ніздрі, і я заволала до товаришів, силкуючись їх збудити.

Та за ті кілька секунд, поки вони прокинулись, я почала вкриватися пухирями.

РОЗДІЛ 3

Крихітні опіки. Всюди, де шкіри торкнулися краплинки туману.

— Тікайте! — волила я. — Тікайте!

Фіней прокинувся миттєво, готовий відбити ворожу атаку. Але, побачивши стіну туману, завдав сонну Магс собі на плечі та помчав геть. Піта також прокинувся, але його реакція була не такою швидкою. Я схопила його за руку й потягла за собою крізь джунглі навздогін Фінеєві.

— Що таке? Що трапилося? — збентежено допитувався він.

— Туман, але не просто туман, а отруйний газ. Біжи швидше, Піто, мерщій! — підганяла я його.

Без сумніву, наслідки удару струмом були серйозні, хай як Піта вдень це заперечував. Він рухався повільно, значно повільніше, ніж зазвичай. І якщо я тільки зрідка перечіплювалася через сплутану рослинність під ногами, то Піта спотикався на кожному кроці.

Я озирнулася на стіну туману, яка, скільки сягало око, насувалася зусібіч. І раптом у голові промайнула зрадницька думка: тікати, покинути Піту і тікати, рятуючи власне життя. Це буде так просто — втекти, а може, навіть залізти на височенне дерево, яке, здається, стримить понад туманом. Я пригадала, як зробила саме це, коли минулого року на Іграх з'явилися мутанти: покинула все й побігла, а про Піту згадала, тільки опинившись біля Рогу достатку. Але цього разу я притлумила страх і зосталася з Пітою. Цього разу моя мета — не

вижити. Моя мета — щоб вижив Піта. Я подумала про тисячі пар очей в округах, прикуті до телевізійних екранів в очікуванні: я тікатиму, як того хотів би Капітолій, чи стримаюся.

Я міцно стисла Пітину руку і промовила:

— Дивись на мої ноги і намагайся ступати туди, куди ступаю я.

Це допомогло. Начебто ми почали рухатися трохи швидше, але не настільки, щоб можна було дозволити собі перепочинок, — туман насувався й лизав нас за п'яти. З нього навсібіч розбризкувалися краплі. Пекучі, але не як вогонь. Менше жару, але більше болю, ніби по тілу розливається кислота та просочується крізь пори під шкіру. Спортивні комбінезони взагалі від цього не захищали. Цигарковий папір захистив би краще.

Фіней, який добряче від нас відірвався, зупинився, побачивши, що в нас проблеми. Але з туманом не можна боротися, тільки тікати. Отож Фіней підбадьорливо загукав, скеровуючи нас, і голос його був нам за провідника.

Штучна Пітина нога зачепилася за клубок повзучих рослин, і він незграбно гепнувся — я не встигла його підхопити. Допомігши йому підвестись, я раптом усвідомила, що найгірше — це не болючі пухирці й не опіки. Ліва половина Пітиного обличчя обвисла, ніби зникли всі м'язи. Повіка звисала, майже повністю затуляючи око. А кутик рот дивно вигнувся.

— Піто...— почала була я.

І тут-таки відчула спазм у руці.

Ось вона — дія хімічних цівок туману: він не просто обпікає шкіру, він поціляє нерви. Мене пронизав жах, і я смикнула Піту за собою, але призвело це тільки до того, що він знову заточився. Коли я нарешті допомогла

йому звестись на ноги, обидві мої руки неконтрольовано тіпались. А туман тим часом насувався, його основна маса була вже за крок від нас. Із Пітиними ногами щось коїлося: він намагався йти, але ноги його дригались, як у ляльки, яку смикають за ниточки.

Раптом Піта шарпнувся вперед, і я побачила, що це Фіней повернувся по нас і тягне його. Я закинула Пітину руку собі на плече, хоча воно і досі мене не слухалось, і спробувала підлаштуватися під прудкий крок Фінея. Ми відірвалися від стіни туману десь кроків на десять, аж тут Фіней зупинився.

— Ні, так не піде. Доведеться його нести. Зможеш підняти Магс? — спитав він мене.

— Так, — відповіла я впевнено, хоч моє серце і впало в п'яти. Магс важить не більш як сорок кілограмів, але й я не надто міцної статури. Хоча бувало, що я тягала й більші вантажі. От якби тільки руки мої припинили сіпатися! Присівши навпочіпки, я завдала Магс собі на плечі, як це робив Фіней. Я почала повільно спинатися на ноги і, випроставши коліна, впевнилася, що втримаю Магс. Фіней перекинув Піту через плече, і ми поквапились уперед. Фіней біг перший, а я дибала за ним по стежці, яку він прокладав серед хащ.

А туман і далі насувався — мовчазний, неблаганний і рівний, окрім хіба жадібних щупалець. Мій інстинкт підказував тікати від нього прямо, але Фіней рухався по схилу трохи навскоси. Тримаючись подалі від газу, він скеровував наш рух до Рогу достатку, до води. «Так, авжеж до води», — подумала я, а отрута дедалі глибше проникала під шкіру. Зараз я була така щаслива, що не вбила Фінея, — хто б тоді допоміг мені врятувати Піту? Щаслива, що на моєму боці хтось був, навіть якщо це й тимчасове явище.

Раптом я почала раз у раз падати. Провини Магс у тому не було. Вона щосили намагалася полегшити мені завдання, але як не крути, важила вона більше, ніж я здатна витримати. Особливо тепер, коли я відчувала, що права нога дерев'яніє. Я упала двічі, але мені вдавалось підвестися. Та коли я впала втретє, нога зовсім перестала слухатись. Поки я спиналася на ноги, Магс скотилася на землю. Я хапалась за гілки та ліани, але підвестися так і не вдалося.

Фіней повернувся по мене; Піта і досі висів через його плече.

— Все марно,— промовила я.— Зможеш нести їх обох? Хапай їх і тікай. Я пошкандибаю за вами.

Звучало це сумнівно, але я вклала в слова всю свою впевненість.

Фінеєві очі в місячному світлі були напрочуд зелені. Видно їх було добре, як удень. Мов котячі очі, вони відбивали світло. Можливо, вони так сяяли через те, що були повні сліз.

— Ні,— відповів він.— Я не зможу нести їх обох. Руки не слухаються.

Щира правда. Руки неконтрольовано смикалися. Вони були порожні. З трьох тризубів залишився один, і той тримав Піта.

— Вибач мені, Магс. Я не можу.

Те, що трапилось далі, було таке швидке й безглузде, що я не встигла нічого вдіяти. Магс важко підвелась, поцілувала Фінея в губи, а тоді пошкандибала просто в туман. І в одну мить тіло її конвульсивно вигнулось, і вона сіпаючись упала на землю.

Хотілося заверещати, але горло палало у вогні. Я зробила марний крок до Магс, аж тут почувся гарматний постріл, який сповіщав, що серце Магс зупинилось. Вона мертва.

— Фінею! — хрипло гукнула я. Але він уже відвернувся, він тікав від туману. Волочачи задерев'янілу ногу, я хитаючись рушила за ним, гадки не маючи, що буде далі.

Час і простір втратили своє значення, мозок мій, здавалося, заповонив туман, від нього плуталися думки, а все навколо робилося нереальним. Тільки тваринний інстинкт самозбереження штовхав мене за Фінеєм і Пітою, змушував продовжувати рух, хоча я вже була напівмертва. Я помирала. А Магс уже померла. Це єдине, що я усвідомлювала, чи думала, що усвідомлюю, бо це було геть безглуздо.

Місячне світло висяювало на Фінеєвій бронзовій шкірі, пухирці на тілі пекли нещадно, нога перетворилась на колоду... Я дибала за Фінеєм, доки той не повалився на землю, а Піта не впав на нього згори. Здавалось, немає сили навіть зупинитись, і я рухалась і рухалась уперед, поки не перечепилась через їхні розпростерті долілиць тіла і не повалилась на купу. «Ось вам і кінець», — подумала я. Але ця думка була якоюсь розмитою і не такою гострою, як нестерпний біль у всьому тілі. Фіней застогнав, і я подумала, що, мабуть, слід злізти з хлопців. Стіну туману видно було добре, вона стала перламутрово-білою. Може, то очі зіграли зі мною злий жарт, а може, місячне сяйво, але мені здавалось, що туман змінюється, трансформується. Так, він і справді ставав щільнішим, ніби наразився на скло і через це вимушено ущільнюється. Я придивилась уважніше й розгледіла, що щупальці з нього більше не вистромлюються. Власне, туман узагалі не рухавсь. Як і решта жахів на арені, він поширювався тільки на певну територію. Або ж продюсери просто вирішили поки що нас не вбивати.

— Він зупинився,— спробувала вимовити я, але з опухлого рота вихопилося лише якесь жажливе кумкання.

— Він зупинився,— повторила я. Цього разу, певно, розбірливіше, адже обое, і Фіней, і Піта, обернули голови. Тепер туман повільно піднімався вгору, ніби його всмоктувало небо. Ми не могли відірвати очей, поки він не зник цілком, до останньої краплинки.

Піта скотився з Фінея, і той перевернувся на спину. Так ми і лежали втрюх, важко дихаючи й судомно шарпаючись, отруєні і тілом, і душею. За кілька хвилин Піта тицьнув угору й невиразно промовив.

— Ма-и.

Я поглянула вгору й угледіла пару тварин — мабуть, справді мавп. Живцем я їх зроду не бачила, в наших лісах мавпи не водяться. Але я бачила їх на картинках, та й, здається, на якихось Іграх також були мавпи, от мені й спало на думку те саме слово, що і Піті. Схоже, мавпи мали жовтогаряче хутро, хоч уночі важко було сказати це напевно, і завбільшки були по пояс дорослій людині. Я вирішила, що поява мавп — це добрий знак. Бо навряд чи вони б повилазили, якби повітря було смертельно отруйним.

Якийсь час ми, люди й мавпи, роздивлялись одне одного. Потім Піта важко став навколішки й поповз униз по схилу. А за ним поповзли і ми з Фінеєм. Зараз здатність іти здавалась такою самою нереальною, як і здатність літати. Ми повзли доти, доки не відчули під собою жовтий прибережний пісок замість заплутаних клубків ліан, а тепла вода навколо Рогу достатку не хлюпнула нам в обличчя. Але я миттю відскочила, ніби торкнулась відкритого полум'я.

Уперше в житті я збагнула значення вислову «не сип мені сіль на рану», бо від солоної води рани так

пекли, що я мало не знепритомніла. Але з'явилося й інше відчуття — полегшення. Тому я вирішила проекспериментувати і дуже обережно занурила у воду тільки долоню. Боляче, але хай там як, а терпіти можна. Під блакитною поверхнею води я бачила, як з моїх ран сочиться молочно-біла субстанція. У воді вона помалу танула, а разом із нею танув і біль. Я розстібнула пояс і зняла комбінезон, який був ніби погризений мишами. Взуття та спідня білизна загадковим чином не зазнали жодного ушкодження. Помаленьку, по одній кінцівці я занурювалась у воду й очищалася від отрути. Піта робив те саме. Але Фіней, який від першого доторку відскочив од води, лежав долілиць на піску — чи то не хотів купатися, чи то не мав сили.

Нарешті, коли найгірше було позаду, я під водою розплющила очі, втягла воду ніздрями й висякалась, а потім довгенько полоскала горло, щоб і звідти вимити всю гидоту. Нарешті я була готова допомогти Фінею. Ногу я знову відчувала, а от руки і досі судомило. Я не могла дотягти Фінея до води, до того ж гострий біль може його вбити. Отож тремтячими руками я набрала пригорщу води і вилила йому на долоню. Оскільки він був не у воді, отрута виходила назовні у вигляді маленьких туманних хмаринок, від яких я старалася триматись подалі. Тепер уже й Піта оговтався й допомагав мені. Він розрізав Фінею комбінезон. Десь знайшов дві великі мушлі, значно глибші, ніж пригорщі. В першу чергу ми лікували Фінесві руки, які були уражені найбільше, і хоча з них уже вийшло чимало туману, Фіней майже ні на що не реагував. Він просто лежав із заплющеними очима і зрідка стогнав.

Я роззирнулася, щоб пересвідчитися, чи нема загрози. Так, була ніч, але місяць світив занадто яскраво — нема де причаїтися. Нам просто пощастило, що ніхто досі на

нас не напав. Ми б побачили, якби кар'єристи з'явилися від Рогу достатку, але якби на нас напали всі четверо, їхня перевага була б очевидною. А якщо вони попервах нас не помітили, то Фінеєві стогони скоро привернуть їхню увагу.

— Слід занурити його у воду цілком,— прошепотіла я.

Але поки Фіней у такому стані, зробити ми цього не зможемо. Піта кивнув на ноги Фінея. Ми взяли по нозі, розвернули Фінея на сто вісімдесят градусів і повільно почали затягувати його в солону воду. Помалу, по кілька дюймів за раз. Спочатку занурили по кісточки. Почекали трошки. Потім занурили до середини литки. Ще почекали трошки. Тоді по коліна. Білі хмаринки раз по раз сочилися з тіла, і Фіней стогнав. А ми продовжували дюйм по дюйму проводити детоксикацію. І що довше я сиділа у воді, то краще почувалася. Це відчула не тільки шкіра, але й мозок і м'язи. А ще я бачила, що обличчя Піти вже не перекошене, повіки розліпилися, куточки вуст вирівнялись.

Поступово Фіней оговтувався. Він розплющив очі, сфокусував на нас погляд і усвідомив, що йому допомагають. Я поклала Фінеєву голову собі на коліна, і ми занурили його в лікувальну воду по шию. Коли він нарешті зміг підняти над водою руки, ми з Пітою обмінялись усмішками.

— Фінею, залишилась тільки голова! Це найгірша частина процедури, але ти почуватимешся значно краще, якщо зможеш її витримати,— пояснив Піта.

Ми допомогли Фінею сісти й тримали його за руки, доки той прочищав очі, ніс і горло. Але горло і досі було сильно уражене, говорити Фіней не міг.

— Піду подою дерево,— повідомила я хлопцям.

Я намацала на поясі втулку, яка, на щастя, і досі висіла на ліані.

— Давай я спочатку зроблю дірку,— запропонував Піта.— А ти поки що посидь із ним. Ти ж цілителька.

«Дуже смішно»,— подумала я. Але вголос цього не промовила: хай Фіней вважає, що так і є. Він постраждав від туману найбільше, хоч я і не могла зрозуміти чому. Може, через те, що він більший на зріст і кременіший, а може, більше за всіх напружувався. Та ще й Магс. Я й досі не могла втямити, що сталося. Чому він по суті покинув її напризволяще, щоб нести далі Піту. Чому вона погодилася, чому сама без вагань пішла просто на смерть. Бо вона стара і дні її і так полічені? Чи, може, вони вирішили, що Фіней матиме більше шансів на перемогу, якщо ми з Пітою будемо в його союзниках? Виснажений вигляд Фінея підказував мені, що зараз не час запитувати.

Натомість я спробувала зібратися. З подертого комбінезона я зняла брошку з переспівницею та причепила її на футболку. Плавучі пояси, либонь, кислототривкі, оскільки на вигляд були як новенькі. Плавати я вмю, тому для цього пояс мені не потрібен, але Брут своїм відбив мою стрілу, тому я знову оперезалася поясом, сподіваючись, що він забезпечить мені бодай якийсь захист. Я розплела косу й пальцями розчесалася — після ядучого туману на долонях залишалися цілі пасма. Потім те, що залишилося, знову заплела в косу.

Піта знайшов гарне дерево кроків за десять від вузької смуги піску. Нам із Фінеєм видно його не було, але удари ножом по стовбуру чулися дуже виразно. Цікаво, що трапилося з шилом. Магс або загубила його, або забрала з собою в туман. У будь-якому разі нема чого про нього згадувати.

Я трохи віддалилася від берега і тепер плавала на мілководді, перевертаючись то на спину, то на живіт. Якщо

нас із Пітою морська вода полікувала, то Фінея вона змінила цілком. Він помалу почав рухатися, перевіряючи кінцівки, а тоді поплив. Але зовсім не так, як плаваю я: ритмічно гребу собі руками й ногами. Здавалося, якась невідома морська тварина вертається до життя. Він пірнав і виринав, відпльовувався й перекидався у воді, закручуючи спіраль, від самого погляду на яку в мене почало паморочитись у голові. А потім, коли Фіней просидів під водою так довго, що я вже думала: він потонув, знагла голова його вигулькнула просто поряд зі мною, я аж підскочила.

— Не роби так,— буркнула я на нього.

— Як? Не пірнати чи не виринати? — уточнив він.

— Ніяк! Не так і не так! Просто відкисай у воді й поводься, як гарний хлопчик,— мовила я.— А якщо ти вже зовсім оговтався, ходімо допоможемо Піті.

За ту коротку мить, яка знадобилася, щоб перетнути узбережжя, я відчула, що в джунглях щось невлучно змінилося. Мабуть, далися взнаки роки полювання, а може, моє відновлене вухо справді чуло краще, ніж повинно б, але я відчула угорі тепло тіл. Їм не потрібно було ні перегукуватися, ні кричати: самого лише дихання такої кількості створінь було достатньо.

Я торкнулась руки Фінея, і він простежив за моїм поглядом. Не знаю, як їм удалося підкрастись так безшумно. А може, і не безшумно. Просто ми були занадто заклопотані. За цей час вони і зібралися. З гілля навколо нас звисало не дві, не п'ять, а десятки мавп. Ті двійко мавп, яких ми зустріли, коли втекли від туману, здавалося, миролюбно зустрічали гостей. А от зграя мала вигляд загрозливий.

Я зарядила в лук одразу дві стріли, а Фіней міцніше стиснув тризуб.

— Піто! — поклікала я якомога спокійніше. — Не допоможеш мені?

— Зараз, почекай хвильку. Я вже майже розколунав дірку, — озвався він, досі заклопотаний біля дерева. — Нарешті! Ти приготувала втулку?

— Так. Але ми тут дещо знайшли, хочемо, щоб ти поглянув, — провадила я, зважуючи кожне слово. — Повертайся до нас, тільки тихенько, щоб його не злякати.

Мені чомусь не хотілося, щоб він помітив мавп чи бодай поглянув у їхній бік. Є звірі, які навіть необережний погляд сприймають за прояв агресії.

Піта обернувся до нас — ніяк не міг відсапатися після мороки з деревом. Мій тон був таким дивним, що це Піту дещо збентежило.

— Добре, — відповів він спокійно.

Він рушив крізь джунглі, і хоча я була певна, що він намагається не шуміти, це в нього не дуже виходило. Власне кажучи, це в нього не дуже виходило, навіть коли обидві ноги були здорові. Але нічого страшного: він рухався, а мавпи сиділи на місцях. Наблизившись до узбережжя майже впритул, Піта раптом відчув їх. Він кинув на них один швидкий погляд, але це мало ефект вибуху бомби. Суцільна жовтогаряча маса хутра жахливо заверещала і знагла кинулась на нього.

Я зроду не бачила, щоб тварини рухалися так швидко. Вони ковзали ліанами, ніби ті були чимось змашені, перестрибували з дерева на дерево на неймовірні віддалі. Хутро стояло дибки, ікла були вищирені, пазурі стирчали як кинджали. Може, я ніколи й не бачила справжніх мавп, та була впевнена, що в природі тварини так не поведуться.

— *Мутанти!* — просичала я, і ми з Фінеєм кинулись до хащ.

Я знала, що важить кожна стріла. В похмурих сутінках я збивала мавпу по мавпі, цілячись в очі, серце й горло, щоб кожен постріл був напевно смертельним. Але мені б нічого не вдалося, якби Фіней не проколював чудовиськ своїм тризубом, як рибу, і не відкидав убік, а Піта не рубав їх ножем. Раптом я відчула в себе на спині пазури, але хтось збив нападника. Повітря ставало важчим і важчим від запаху витоптаних рослин, крові та смороду мавп. Ми з Пітою і Фінеєм стали трикутником, спина до спини. Мені серце впало в п'яти, коли я дістала останню стрілу. Але потім я згадала, що в Піти також є сагайдак, до того ж сам Піта не стріляє, а коле мавп ножем. Свій ніж я також дістала, але мавпи атакували так швидко, що я ледь встигала відбиватися.

— Піто,— загукала я.— Твої стріли!

Піта обернувся, побачив моє скрутне становище й потягнувся по сагайдак. Аж тут із дерева просто йому на груди стрибнула мавпа. В мене не зосталося жодної стріли. Тризуб Фінея поціливів іншу мішень, тож на цю зброю сподіватись марно. Пітині руки зайняті, оскільки він намагається зняти сагайдак. Я жбурнула в мавпу ножа, але тварина зробила сальто й ухилилась від леза, продовжуючи летіти на Піту.

Беззбройна, беззахисна, я мріяла тільки про одне: добігти до Піти, штовхнути його на землю й захистити своїм тілом, хоч і знала, що все одно не встигну вчасно.

А вона встигла. З'явившись наче нізвідки, в одну мить вона опинилась перед Пітою. Вся в крові, з розтуленим у зойку роті, з розширеними зіницями, аж очі здавалися чорними дірами.

Божевільна морфліністка з Округу 6 виставила вперед худючі руки, ніби збираючись обійняти мавпу, і та встромила пазури їй у груди.

РОЗДІЛ 4

Піта жбурнув мені сагайдак і застромив ніж у спину мавпи, засаджуючи його знову і знову, поки мавпа не розтиснула щелепи. Потім він відбуцнув тіло геть, по-жадливо шукаючи наступну жертву. Нарешті в мене були стріли, я зарядила лук і приготувалася до атаки; за моєю спиною стояв Фіней, він засапався, але був уже не такий зайнятий.

— Давайте! Ну чого ж ви! — кричав Піта тваринам, важко дихаючи від люті. Але з мавпами щось трапилося. Вони задкували, ховаючись поміж дерев, ніби якийсь нечутний голос кликав їх назад. Голос продюсерів, що казав їм «досить».

— Забери її, — сказала я Піті. — Ми тебе прикриємо.

Піта лагідно підняв морфліністку та проніс її кілька останніх кроків до піску, а ми з Фінеєм йшли поряд, тримаючи зброю напоготові. Та окрім жовтогарячих трупів на землі, мавп більше не було. Піта поклав морфліністку на пісок. Я розрізала у неї на грудях комбінезон, оголивши чотири глибокі рани. З них тонесенькою цівкою бігла кров, наче вони зовсім не смертельні. Та справжні пошкодження були всередині. Судячи зі слідів, тварюка уразила якийсь життєво важливий орган — легеню чи, може, навіть серце.

Морфліністка лежала на піску, хапаючи ротом повітря, як риба, яку витягнули з води. Дуже бліда, з обвислою шкірою, а така худюща, аж ребра випиналися, мов у дитини, що померла з голоду. Певна річ, гроші на харчі в неї були, просто вона перетворилася

на морфліністку, так само як Геймітч перетворився на пияка. Все в ній кричало про змарнованість: тіло, життя, відсутній погляд. Я взяла її за руку — та неконтрольовано сіпалася, чи то від отрути, яка понищила нервові закінчення, чи то від шоку, чи то від ломки, адже наркотики вже давно стали способом її існування. Ми нічого не могли вже вдіяти. Хіба що побути з нею, поки вона помирає.

— Піду погляну, що там у лісі,— мовив Фіней і пішов геть. Мені також кортіло втекти геть, але морфліністка схопила мене за руку так міцно, що довелося б її видирати, але на таку жорстокість я зараз була нездатна. Я згадала про Руту й подумала: може, варто заспівати пісню абощо. Але я навіть не знала імені морфліністки, поминаючи вже те, чи полюбляє вона пісні. Знала тільки, що вона помирає.

Піта присів із другого боку від морфліністки й почав гладити її по голові. Коли він м'яко заговорив, мені його слова здалися нісенітницею, але вони призначались не мені.

— Вдома в мене є скринька з фарбами. З них я можу змішати будь-який колір на світі. Рожевий. Блідий-блідий, як шкіра немовляти. Або такий яскравий, як ревінь. Можу змішати зелений, як весняна травичка. Або блакитний, блискучий, як лід на воді.

Морфліністка дивилася просто йому в очі, дослухаючись до кожного слова.

— Одного разу я три дні змішував фарби, щоб отримати правильний відтінок сонця, яке блищить на білому хутрі. Розумієте, це начебто мав бути жовтий, але ж насправді то був не просто жовтий, а набагато складніший відтінок. Нашарування безлічі кольорів. Одного по одному,— розповідав Піта.

Дихання морфліністки ставало повільним і поверхневим. Вільну руку вона занурила у власну кров на грудях і почала виводити малесенькі кружечки, як при малюванні.

— Я ще не здатен намалювати веселку. Веселки так швидко з'являються та зникають! Майне в небі блакитний або фіолетовий, а потім тане. І лишається тільки небо,— вів далі Піта.

Здавалося, морфліністку Пітині слова загипнотизували. Ввели в транс. Вона підняла тремтячу руку й у нього на щоді намалювала щось схоже на квітку.

— Дякую,— прошепотів він.— Як гарно!

На мить обличчя морфліністки осяяла слабка усмішка, і вона ледь пискнула. Перемащена кров'ю рука впала їй на груди, вона востаннє видихнула — і почувся гарматний постріл. Мою долоню більше ніщо не стискало.

Піта відніс дівчину до води. Потім повернувся й сів поряд зі мною. Тіло морфліністки попливало до Рогу достатку, але зовсім скоро з'явився вертоліт, із нього опустилась металева чотирипала лапа, схопила тіло, підняла в нічне небо — і все.

До нас знову приєднався Фіней; у руках він тримав мої стріли, й досі мокрі від мавпячої крові.

— Я подумав, тобі це ще може знадобитися,— промовив він, простягаючи стріли мені.

— Дякую,— відповіла я.

Я рушила до води, щоб відмити зброю від крові та ще раз промити рани. Коли я повернулась у джунглі пошукати якогось моху, щоб витерти стріли, всі тіла мавп зчезли.

— Куди це вони поділися? — спитала я хлопців.

— Хтозна. Ліани ворухнулись — і всі трупи зникли,— розповів Фіней.

Ми стояли, витріщаючись на джунглі, заціпенілі й виснажені. За якийсь час я помітила, що опіки від туману в мене на шкірі почали вкриватися струпами. Вони вже не боліли, але почали свербіти. Сильно свербіти. Я спробувала заспокоїтися, навіюючи собі впевненість у тому, що це хороший знак. Сверблять — значить, загоюються. Я поглянула на Піту й Фінея — обличчя обох були подряпані. Так, навіть Фінеєва врода за ніч змарніла.

— Не роздряпуйте,— порадила я, хоча мені самій страшенно кортіло почухатися. Але я знала напевно, що таку пораду дала б і моя мати.— Ви тільки інфекцію позаносите. А тепер ходімо заберемо-таки нашу воду.

Ми повернулися до дерева, яке довбав Піта. Він застромив у стовбур втулку, а ми з Фінеєм стали обабіч зі зброєю напоготові, хоча небезпеки начебто не було. Піта знайшов гарну жилку, тому вода з втулки полилася струмком. Угамувавши спрагу, ми літеплою водичкою обмили свої сверблячі тіла. Наповнили питною водою кілька мушель і повернулися на пляж.

Ще й досі була ніч, але світанок уже, мабуть, не за горами. Хіба що продюсери не схочуть, аби він приходив.

— Хлопці, відпочиньте,— запропонувала я.— А я трохи початую.

— Ні, Катніс, давай краще я,— промовив Фіней.

Я зазирнула йому в обличчя, в очі — і збагнула, що він ледь стримує сльози. Магс. Для нього зараз найкраще залишитися на самоті, щоб він міг оплакати Магс.

— Гаразд, Фінею, дякую,— відповіла я. І вляглася на пісок поряд із Пітою, який уже поринув у сон. Я вдивлялась у ніч, міркуючи про те, скільки всього трапилося

за цей день. Ще вчора вранці Фіней був у моєму чорному списку, а тепер я дозволяю йому стерегти мій сон. Він урятував Піту, пожертвувавши Магс, а я не знаю чому. І не знаю, як пов'язані ці події. Отож я просто маю заснути і дозволити йому спокійно погорювати. Так я і вчинила.

Коли я знову розплющила очі, був уже ранок. Піта і досі лежав поруч зі мною. Над нами нависав плетений килимок із трави, затуляючи обличчя від сонця. Я сіла; поки ми спали, Фіней не байдикував. Дві плетені миски були повні питної води. А третя — молюсків.

Фіней сидів на піску, каменем товчучи мушлі.

— Свіжі вони смачніші, — промовив він, виймаючи з мушлі чудовий шматок м'яса та вкидаючи собі до рота.

Його очі й досі були припухлі, але я вдала, що не помічаю.

Зачувши їжу, мій шлунок забуркотів, і я потяглася по шматочок. Але один-єдиний погляд на нігті з засохлою кров'ю зупинив мене. Виявляється, уві сні я порозшкрябувала собі рани.

— Не роздряпуй, бо занесеш інфекцію, — весело промовив Фіней.

— Десь я вже це чула, — відповіла я.

Я пішла до води і змила з себе кров, міркуючи, що гірше: біль чи сверблячка. Сита і тим, і тим по горло, я вилізла з води, задерла до неба голову й сердито гукнула:

— Агов, Геймітчу, якщо ви там не п'яні як хлющ, було б непогано дістати щось для шкіри.

Аж смішно, як швидко наді мною з'явився парашут. Я піднесла руку — і тубик приземлився просто мені на долоню.

— Давно пора! — промовила я, але довго супитись не могла. Геймітч. Скільки я б зараз віддала за змогу побалакати з ним бодай п'ять хвилин!

Я гепнулася на пісок поряд із Фінеєм і відкрутила ковпачок на тубику. Всередині була темна густа мазь із ядучим запахом — суміш дьогтю і соснової глици. Витиснувши на долоню трошки мазі, я наморщила носа й почала втирати її в ногу. Дуже швидко сверблячка минулась, і я полегшено зітхнула. Від мазі вкрита струпами шкіра набула жахливої сіро-зеленої барви. Намащуючи другу ногу, я передала тубик Фінеєві, який із сумнівом спостерігав за мною.

— Ти наче гниєш, — сказав Фіней.

Але сверблячка, либонь, узяла гору над огидою, бо вже за кілька хвилин він також почав лікуватися. Справді, мазь на струпах мала жахливий вигляд. Я не могла стримати зловтіхи від Фінеєвого розпачу.

— Бідолашний Фіней! Уперше в житті ти не надто гарненький? — зронила я.

— Мабуть. Це щось новеньке. І як тільки ти витримувала таке стільки років? — парирував він.

— Просто уникала дзеркал. З часом ти теж забудеш про їхнє існування, — відповіла я.

— Ні, якщо дивитимуся на тебе, — промовив Фіней.

Ми вимастилися з ніг до голови, навіть натерли маззю одне одному спини в місцях, де спідня білизна не захистила шкіри.

— Піду збуджу Піту, — нарешті промовила я.

— Ні, стривай, — зупинив мене Фіней. — Зробімо це разом. Нависнемо над ним удвох.

У моєму житті залишилося зовсім мало приводів

Піти, схилили до нього свої вимашчені мармизи й потрусили його.

— Піто, Піто, прокинься,— промовила я м'яким вкрадливим голосом.

Повіки Піти здригнулись, він розплющив очі — і підстрибнув, ніби його шилом укололи.

— А-а-а!

Ми з Фінеєм повалилися на пісок і розреготалися. Не могли зупинитися — бачили Пітині спроби зберегти презирливий вираз обличчя, і нас знову аж трусило. Коли ми нарешті оговталися, мені на думку спало, що Фіней Одейр не такий уже й поганий. Принаймні не такий уже й дурний і самозакоханий, як я вважала. Зовсім не такий. Щойно я дійшла такого висновку, поряд зі мною приземлився парашут зі свіжою хлібиною. Ще з минулого року я пам'ятала, що всі подарунки Геймітча завжди несуть у собі певне повідомлення. Цей подарунок я зрозуміла як: «Потоваришуй із Фінеєм, і голодна не лишишся».

Фіней покрутив хлібину в руках, роздивляючися скоринку. Не випускав із рук. Мав повне право: скоринка мала зеленкуватий відтінок морських водоростей, притаманний хлібу з Округу 4. Жодних сумнівів, що хліб призначений Фінею. Мабуть, він так тримається за цей дарунок, бо щойно усвідомив справжню цінність хлібини, адже, можливо, більше ніколи не побачить хліба. А може, скоринка нагадала йому про Магс. Але він промовив:

— Хліб добре смакуватиме з молюсками.

Поки я допомагала Піті намаститися маззю, Фіней управно товк мушлі. А потім ми сіли в коло і ласували смачнющим солодким м'ясом молюсків із солонуватим хлібом з Округу 4.

Вигляд ми мали потворний, від мазі ступи відлущувалися, але я все одно була рада лікам. І не тільки тому,

що вони вгамували сверблячку: як виявилось, вони захищали шкіру від палючого білого сонця в рожевому небі. З розташування сонця на небосхилі я зробила висновок, що зараз близько десятої години ранку, тобто ми на арені майже добу. Одинадцятєро трибутів уже мертві. Тринадцятєро живі. Десятєро з них ховаються десь у джунглях. Троє чи четвєро з тих, хто в джунглях, — кар'єристи. Згадати, хто інші, я навіть спробувати не хотіла.

Джунглі з надійного сховку перетворилися на жахливу пастку. Я знала, що рано чи пізно нам доведеться знову туди йти — полювати самим або бути впольованими, але поки що я збиралась якнайдовше стовбичити на нашому маленькому пляжі. Схоже, що Піта й Фіней поділяли мою думку. Якийсь час джунглі здавалися майже спокійними: вони гомоніли, мерехтіли, але не виказували небезпеки. А потім удалечині зірвався пронизливий зойк. Просто перед нашими очима джунглі завібрували. На пагорбі виросла величезна хвиля, вище верхівок дерев, і, поглинаючи все на своєму шляху, покотилася вниз по схилу. Вона впала на море біля Рогу достатку з такою силою, що, хоч сиділи ми і далеченько, навколо нас завирувало море і наш маленький пляж на мить зник під водою. Добре, що нас було троє: ми встигли зібрати всі пожитки, окрім побитих кислотою костюмів, за якими й так ніхто не заплаче.

Пролунав гарматний постріл. Далеко в джунглях вертоліт забрав тіло. «Дванадцять», — подумала я.

Водоверть повільно заспокоїлася, поглинувши гігантську хвилю. Ми повернулися на вологий пісок і тільки-но збиралися розкласти все, як було, аж я побачила їх. Три постаті, десь за дві спиці від нас, спотикаючись, дибали по піску.

— Дивіться, — шепнула я, кивнувши на гостей.

Піта й Фіней обернулися. Як по команді, ми сховалися в тінь дерев.

Всі троє були виснажені — це було видно навіть із такої віддалі. Одна постать буквально тягнула на собі другу, а третя витанцьовувала дивні кола, як божевільна. Вони були червоні як цегла, мовби їх цілком занурили у фарбу й лишили підсихати.

— Хто це? — спитав Піта. — Чи що це? Мутанти?

Я дістала стрілу, готуючись до бою. Але той, кого тягли, важко повалився на пісок. А той, хто його тягнув, у розпачу почав тупати ногами, а потім розвернувся і штовхнув божевільного.

Обличчя Фінея осяяла усмішка.

— Джоанно! — покликав він і побіг до червоних створінь.

— Фінею! — почула я у відповідь голос Джоанни.

Ми з Пітою обмінялися поглядами.

— І що тепер? — спитала я.

— Ну, ми ж не можемо залишити Фінея, — відповів він.

— Так, маєш рацію. Ходімо тоді за ним, — промовила я буркотливо, бо навіть якщо б я і вирішила скласти перелік союзників, Джоанна Мейсон стовідсотково б у нього не потрапила.

І ми пошкандибали вздовж узбережжя, спостерігаючи теплу зустріч Фінея і Джоанни. Коли ми підійшли ближче, я побачила її компаньйонів — і моєму подиву не було меж. То були Вариста і Біпер. Біпер лежав на землі горілиць, а Вариста, яка знову підвелася на ноги, колами пританцьовувала по піску.

— З нею Вариста і Біпер.

— Клепка і Вольт? — уточнив Піта, так само здивований, як і я. — Хотів би я дізнатись, як це сталося.

Коли ми дісталися дивної компанії, Джоанна щось швидко-швидко розповідала Фінею й тицяла в напрямку джунглів.

— Ми думали, що то буде звичайний дощ, була ж блискавка і все таке. А ще ми так хотіли пити! Та коли дощ упав, на нас полилася кров! Густа гаряча кров. Неможливо було ані очей, ані рота розліпити, щоб її не наковтатися. Ми тицялися то туди, то сюди, сподіваючися десь сховатися від того страшного дощу. А потім Бласт наскочив на силове поле.

— Джоанно, мені так прикро,— промовив Фіней.

Я не одразу згадала, хто такий Бласт. Мабуть, як і Джоанна, трибут з Округу 7, але я геть не пам'ятала його зовнішності. А потім пригадала, що він навіть на тренування не з'явився.

— Дякую. Нічого особливого, просто, розумієш, він мені нагадував про домівку,— відповіла вона.— Й ось він залишив мене з цими двома.

Вона буцнула черевиком Біпера, який ледь тямив, що коїться навколо.

— Вольтанутому встромили ножа в спину ще біля Рогу достатку. А вона...

Ми поглянули на вкриту засохлою кров'ю Варисту, яка ходила колами й бурмотіла:

— Цок-цок, цок-цок.

— Ага... Цок-цок. Клепка останню клепку загубила,— промовила Джоанна.

Вариста ніби відчула, що мова про неї, і нахилилася до Джоанни, яка відрозливно штовхнула її на пісок.

— Відпочинь там трохи!

— Забери від неї руки,— різко промовила я.

Джоанна звузила очі та з ненавистю подивилася на мене.

— Забрати від неї руки? — прошипіла вона, швидко ступила вперед і, не встигла я зреагувати, так мені зацідила, що перед очима аж зірочки закрутились.

— А хто, ти думаєш, вивів їх для тебе з тих кривавих джунглів? Ти...

Раптом Фіней закинув її на плече, і хай як вона звалилася змією, доніс до води і кілька разів занурив із головою, а Джоанна верещала й поливала мене брудом. Але я не вистрілила. Через те, що вона була з Фінеєм, а головне, через її слова: вона вивела Варисту й Біпера для мене.

— Як гадаєш, що вона мала на увазі? Коли казала, що вивела їх для мене? — спитала я Піту.

— Не знаю. Ти ж від самого початку хотіла їх у союзники,— нагадав він.

— Так. Хотіла. Від самого початку...

Але це не відповідь на питання. Я поглянула на непорушне тіло Біпера.

— Та якщо ми не вживемо заходів, отримаю я їх ненадовго.

Піта підняв Біпера, а я взяла за руку Варисту, і ми повернулися до нашого маленького табору на узбережжі. Я посадила Варисту на мілководді, щоб вона хоч трохи помилася, та вона лише плескала в долоні й час від часу бурмотіла: «Цок-цок». Потім я розстібнула пояс Біпера — на ньому висіла на ліані важка металева котушка. Не знаю, що то було, та коли вже Біпер вважає, що це потрібно зберегти, я її точно не загублю. А поки що я поклала котушку на пісок. Просяклий кров'ю одяг прилипнув до тіла Біпера, і в мене забрало чимало часу, щоб його зняти. Піта тримав Біпера у воді, а я відклеювала тканину. Коли ми нарешті вপরались, виявилось, що спідня білизна також геть

брудна. Вибору не було: щоб вимити Біпера, нам довелося роздягнути його догола. Але, маю зізнатися, це більше не справляло на мене враження. За цей рік на нашому кухонному столі побувало стільки голих чоловіків, що зрештою ми з Прим просто до цього звикли.

Ми постелили сплетений Фінеєм килимок і долиць поклали на нього Біпера, щоб можна було оглянути йому спину. Від плеча до ребер тягнувся поріз завдовжки близько шістьох дюймів. На щастя, він був не надто глибокий. Шкіра була страшенно бліда, тож Біпер утратив чимало крові, до того ж рана й досі кривавилася.

Я сіла навпочіпки й замислилася. Що в нас є під рукою? Солоня вода? Либонь, так само почуватється мама, коли в неї єдині ліки — це сніг. Я вирішила перейти лісом. Тут напевне ростуть усі необхідні ліки, але якби ж то я знала, як їх використати! Знайомих рослин не знайшлося, тож я згадала про мох, який Магс мені дала замість носовичка.

— Я скоро,— попередила я Піту.

На щастя, того моху в джунглях було хоч греблю гати. З найближчого дерева я нарвала його цілий оберемок, дотягла назад на узбережжя, а тоді товстим шаром наклала на поранення та щільно прив'язала ліанами до тіла. Ми дали Біперу трохи води, а потім відтягли його в тінь дерев.

— Думаю, більше ми нічим не зарадимо,— промовила я.

— І так добре. Ти молодець,— відгукнувся Піта.— Цілительство у тебе в крові.

— Ні,— похитала я головою.— Я успадкувала бать-

Моя кров оживала під час полювання, а не лікування.

— Піду погляну, як там Вариста.

Я взяла ще пригорщу моху, щоб використати як ганчірку, та приєдналася до Варисти на міліні. Вона не пручалася, коли я зняла з неї комбінезон і заходилася витирати з її тіла кров. Але очі її були розширені від жаху. Коли я до неї заговорила, Вариста не відповіла, а тільки настирливо повторювала своє «цок-цок». Здавалось, вона намагається щось мені сказати, але не було поряд Біпера, який завжди розтлумачував її слова, і я ніяк не могла нічого втямити.

— Так, цок-цок,— повторила я.— Цок-цок.

Здавалось, це трохи її заспокоїло. Я випрала комбінезон, щоб на ньому не залишилось ані крапочки крові, й допомогла Варисті знову його вдягнути. Він був не такий дірявий, як наші. З поясом також усе було гаразд, тож я її підперезала. А спідню білизну я поклала сушитися поряд із білизною Біпера.

Поки я полоскала Варистине спідне, до нас приєдналася чистесенька, аж лискуча Джоанна разом із Фінеєм, у якого почала лущитися шкіра. Я вмовляла Варисту бодай щось з'їсти, а Джоанна тим часом хлебтала воду з мушлі. Байдужим, майже неживим голосом Фіней розповів про туман і про мавп, але про найголовнішу подію не згадав ані словом.

Побути на варті, доки інші відпочинуть, хотіли всі, але врешті-решт залишилися чатувати ми з Джоанною. Я — адже вночі дійсно відпочила і почувалася добре, вона ж бо просто відмовилася лягати. Поки інші вмощувалися спати, ми вдвох мовчки сіли на пісок.

Джоанна коротко поглянула на Фінея, щоб переконалися: він заснув, а тоді обернулася до мене:

— Що сталося з Магс?

— Це все через туман. Фіней ніс Піту. Я якийсь час тягнула Магс. А потім у мене відмовила нога, і не змогла підняти Магс. Фіней сказав, що обох не донесе. І тоді Магс поцілувала його та зробила крок просто в отруйний туман,— розповіла я.

— Вона була ментором Фінея,— мовила Джоанна, мов звинувачуючи мене.

— Справді? Я не знала,— відповіла я.

— Вона була йому як рідна,— додала Джоанна трохи згодом, але тепер в її голосі було менше отрути.

Ми дивились, як вода облизує пісок.

— А навіщо тобі Клепка і Вольт? — спитала я.

— Я ж сказала: я привела їх для тебе. Геймітч пояснив: якщо я хочу до тебе в союзники, маю привести їх до тебе,— відповіла Джоанна.— Це ж ти йому так сказала, правильно?

«Ні»,— подумала я. Але кивнула.

— Дякую. Я ціную це.

— Сподіваюсь.

Вона подивилась на мене з такою огидою, ніби я — тягар усього її життя. Цікаво, отак воно — мати старшу сестру, яка тебе ненавидить?

— Цок-цок,— почула я в себе за спиною.

Я озирнулася — Вариста повзала по колу. Її очі витріщалися на джунглі.

— О Боже, знову вона за своє! Добре, піду посплю, а ви з Клепкою чергуйте,— промовила Джоанна.

Вона підвелась і попрямувала до Фінея, щоб уместитися поряд із ним.

— Цок-цок,— прошепотіла Вариста.

Я привела її туди, де ми сиділи, вклала на пісок і, щоб

здригаючись, вона почала засинати, але й досі час від часу шепотіла: «Цок-цок, цок-цок».

— Цок-цок,— м'яко погодилась я.— Час поспати. Цок-цок. Засинайте.

Сонце піднімалось, доки не застигло просто над нами. «Мабуть, полудень»,— неуважливо подумала я. Мені було байдуже. На тому боці моря, праворуч від мене, вдарила велетенська блискавка, долинув хрускіт поціленого дерева, і знову почалась електрична свистопляска. В тому самому місці, де й минулої ночі. Напевно, хтось забрів на ту ділянку і спровокував атаку. Я трохи посиділа, спостерігаючи за громовицею, заспокоюючи Варисту, сама заколисана мирним плескотом води. Я міркувала про минулу ніч, про те, як блискавки спалахнули після ударів дзвону. Дванадцятьох ударів.

— Цок-цок,— знову пробурмотіла Вариста, на мить виринавши із забуття і знову занурившись у нього.

Дванадцять ударів минулої ночі. Полуніч. Потім блискавка. Зараз сонце просто над головою. Полудень. І знову буря.

Я повільно підвелася й оглянула арену. Блискавка спалахнула там, де вчора падав кривавий дощ, під який потрапили Джоанна, Біпер і Вариста. Ми, либонь, були в третій секції, де стояв отруйний туман, просто поряд із секцією з блискавками. Тільки-но туман розсіявся, в четвертій секції почали збиратися мавпи. Цок-цок. Я обернула голову в інший бік. Кілька годин тому, близько десятої, з другої секції ліворуч од тієї, де зараз миготять блискавки, прийшла велика хвиля. Опівдні. Опівночі. Опівдні.

— Цок-цок,¹— промовила Вариста уві сні.

Блискавки вщухли, праворуч од того місця упав кривавий дощ, і слова Варисти раптово набули сенсу.

— Ах,— видихнула я.— Цок-цок.

Я пробігла очима по колу арени і зрозуміла, що Вариста має рацію.

— Цок-цок. Це ж годинник.

РОЗДІЛ 5

Годинник. Я майже навіч бачила стрілки, що цокають на дванадцятьох секторах арени-циферблата. Щогодини починається новий жах, нова зброя продюсерів вистрілює, а попередній жах закінчується. Блискавка, кривавий дощ, туман, мавпи — це трапалося за перші чотири години на арені. О десятій — хвиля. Я не знаю, що коїлося інші сім годин, але тепер я знаю, що Вариста права.

Зараз падає кривавий дощ, а ми на пляжі нижче сектора з мавпами, як на мене, занадто близько до туману. Цікаво, різноманітні небезпеки чатують на нас лише в межах джунглів? Не обов'язково. Хвиля, наприклад, вийшла за їхні межі. А що як туман вийде зі свого сектора, або мавпи повернуться...

— Підйом,— розштовхала я Піту, Фінея та Джоанну.— Вставайте — час забиратися геть.

Однак часу було доволі, тож я пояснила всім годинникову теорію. Щоді мала на увазі Вариста своїм «цок-цок»: у кожній секції рухи невидимих стрілок запускають смертоносну зброю.

Думаю, мені вдалося переконати всіх, хто був при здоровому глузді, окрім Джоанни, яка просто не хотіла сприймати жодні мої пропозиції. Але згодом навіть вона погодилася, що ліпше перестрахуватися, ніж потім шкодувати.

Поки інші збирали наше скромне майно й одягали на Біпера комбінезон, я збудила Варисту. Вона прокинулася з панічним «цок-цок» на вустах.

— Так, Варисто, цок-цок, це циферблат годинника. Арена — це годинник. Ви мали рацію,— промовила я.— Мали рацію.

На її обличчі читалося полегшення — мабуть, тому, що хтось нарешті втямив те, що вона знала, можливо, ще з перших ударів дзвона.

— Полуніч.

— Так, це розпочинається опівночі,— підтвердила я.

В голові почали спливати образи. Годинник. Ні, це не просто годинник, це кишеньковий годинник, який лежить на долоні Плутарха Гевенсбі. «Все починається о дванадцятій»,— сказав мені тоді Плутарх. А потім на мить засвітилась моя переспівниця і зникла. Невже Плутарх давав мені підказку щодо арени? Але з якого дива? Тоді з мене був такий самий трибут на Іграх, як і з нього. Можливо, він подумав, що це допоможе мені як менторові. А може, він уже тоді все знав.

Вариста кивнула на кривавий дощ.

— Пів на другу,— промовила вона.

— Саме так. Пів на другу. А о другій отам ляже жахливий туман,— сказала я, вказуючи на джунглі.— Тож нам час рухатися кудись у безпечне місце.

Вона всміхнулась і покірно підвелася.

— Хочете пити? — я простягла їй плетену миску, і Вариста випила майже половину.

Фіней дав їй останній шматок хліба, і вона миттю його згризла. Тепер, коли вона нарешті донесла до нас важливе повідомлення, до неї повернулась тьма.

Я перевірила зброю. Зав'язала втулку і тюбик із маззю в парашут і ліаною прикріпила до пояса.

Біпер і досі не усвідомлював, що коїться навколо, та коли Піта спробував його підняти, почав пручатися.

— Де? — промовив він.

— З нею все гаразд,— сказав йому Піта,— Вариста в нормі. Вона також тут.

Але Біпер не заспокоювався.

— Де? — наполягав він.

— О! Я знаю, чого він хоче,— нетерпляче промовила Джоанна.

Вона пройшлась по пляжу і підбрала котушку, яку ми відв'язали від Біперового пояса, коли його купали. Котушка також була вимашчена товстим шаром засохлої крові.

— Оце барахло. Якийсь дріт чи щось таке. Саме через дріт він отримав поранення. Біг до Рогу достатку по цю штукенцію. Не знаю, яку зброю він збирався з цього зробити. Може, хотів відтинати по шматку й використовувати як удавку? Але ви можете уявити Біпера, який когось душисть?

— На своїх Іграх він переміг завдяки дроту. Встановлюючи електричні пастки,— пояснив Піта.— Для нього це найкраща зброя, ліпшої і не уявити.

Дуже дивно, що Джоанна сама до цього не дотумкала. Неправдоподібно. Навіть підозріло.

— Ти б мала сама здогадатися,— відкрито сказала я.— Це ж ти дала йому прізвисько Вольт.

Очі Джоанни небезпечно звузилися.

— Так, дурницю впорола, еге ж? — промовила вона.— Занадто захопилася, зберігаючи життя твоїм друзям. Поки ти... що? Послала Магс на смерть?

Мої пальці стисли держак ножа на поясі.

— Ану давай. Спробуй, убий мене. Мені до одного місця, що ти з пузом, я тобі горло перегризу,— проричала Джоанна.

Я усвідомлювала, що вбити її просто зараз не можу. Але для нас із Джоанною це тільки питання часу. Рано чи пізно хтось когось прикінчить.

— Нам усім слід охолонути,— встряв Фіней, раптово глянувши на мене. Він узяв котушку дроту й повісив її у Біпера на грудях.— Ось твій дріт, Вольте. Наступного разу конкретно кажи, що ти маєш на увазі.

Піта підняв на руки нарешті заспокоєного Біпера й запитав:

— Куди тепер?

— Думаю, слід прогулятися до Рогу достатку і трішки поспостерігати. Просто аби переконатися, що ми праві щодо годинника,— відповів Фіней.

Кращого плану в нас усе одно не було. До того ж непогано пошукати ще якусь зброю. Тепер нас шестеро. Навіть якщо не брати до уваги Біпера й Варисту, ми маємо чотирьох управних бійців. І наше становище дещо відрізняється від мого минулорічного досвіду, коли я змушена була все робити сама. Так, мати союзників — це чудово, поки можна заплющувати очі на те, що рано чи пізно доведеться їх убити.

Біпера й Варисту, ймовірно, вбивати не доведеться. Уявіть, що нам треба швидко тікати,— скільки вони пробіжать?.. Далі візьмімо Джоанну. Відверто кажучи, її я спокійно зможу вбити, якщо доведеться захищати Піту. А може, просто щоб примусити її замовкнути. От тільки бажано, щоб Фінея хтось убив замість мене. Не думаю, що я здатна зробити це власноруч. Врешті-решт, він чимало зробив для Піти. Може, якось нацькувати на нього кар'єристів? Ні, не вийде. Але який у мене вибір? Оскільки ми знаємо про годинник, у джунглях Фіней навряд чи загине, а значить, залишається єдиний варіант: хтось повинен подужати його в сутичці.

Навіть думати про це було бридко, і мозок відчайдушно намагався змінити тему. Але єдине, що здатне витіснити

такі думки, це мрії про вбивство президента Снігоу. Гадаю, це не надто гарні мрії для сімнадцятирічної дівчини, але особисто для мене — дуже приємні.

Ми попрямували найближчою стежкою, скрадаючись до Рогу достатку обережно: раптом там ховаються кар'єристи. Я сумнівалася, що там хтось є, адже ми просиділи на узбережжі не одну годину й не помітили жодного руху. Як я і очікувала, там нікого не було. Тільки великий золотий Ріг і купа зброї, яка нікому не знадобилася.

Поклавши Біпера в затінку Рогу достатку, Піта покликав Варисту. Вона присіла поряд із Біпером, і Піта вклав котушку з дротом їй у долоні.

— Помийте це, гаразд? — попросив він.

Вариста кивнула й почимчикувала до води, де заходилася змивати з дроту кров. І тихенько заспівала якусь смішну пісеньку про мишу, котра біжить по годиннику. Пісенька була дитяча, але Вариста страшенно тішилася, наспівуючи її.

— О ні, тільки не цю пісню знову, — буркнула Джоанна, закотивши очі. — Вона співала її кілька годин поспіль, а тоді почала цок-цокати.

Зненацька Вариста випросталась і тицьнула на джунглі.

— Друга, — промовила вона.

Я простежила за її пальцем — стіна туману саме почала просочуватися на узбережжя.

— Так, Вариста має рацію. Зараз друга година, і на джунглі спустився туман.

— Точно за годинником, — промовив Піта. — Ви кмітливі, Варисто, про все здогадалися.

Вариста всміхнулась і знову заспівала, вимочуючи котушку.

— Не просто кмітлива, — заговорив Біпер. — У неї інтуїція. — (Ми всі озирнулися на Біпера, який, здається, повернувся до життя). — Вона все відчуває раніше за інших. Як канарки у ваших вугільних копальнях.

— Що він має на увазі? — запитав мене Фіней.

— Шахтарі беруть із собою в забій пташку, щоб знати, коли станеться викид газу, — пояснила я.

— Чому пташку — вона здихає? — поцікавилася Джоанна.

— Спочатку припиняє співати. Це значить, що час забиратися з копальні. Та якщо газу забагато, тоді, звісно ж, канарка помирає. І люди разом із нею.

Мені не хотілося говорити про вмираючих птахів. Ці розмови навіювали мені думки про батькову смерть, і про смерть Руті й Мейсилі Доннер, і про маму, яка успадкувала канарку Мейсилі... Чудово, тепер я почала думати про Гейла, який зараз перебуває глибоко під землею, в цих страшних копальнях, і про президента Снігоу, який погрожував його вбити. Влаштувати там, унизу, нещасний випадок дуже просто. Замовкає канарка, спалах — і все.

Я повернулася до мрій про вбивство президента.

Хоча Джоанну і дратувала Вариста, вона все одно здавалася щасливою — вперше за весь час на арені. Поки я збирала побільше стріл, вона довго вешталася навколо Рогу, а тоді з'явилася перед нами з парою величезних смертоносних сокир. Цей вибір здався мені дивним, доки я не побачила, як вона жбурнула одну з них у Ріг достатку — з такою силою, що та застромилася в м'який золотистий метал. Певна річ. Джоанна Мейсон. Округ 7. Лісозаготівля. Закладаюся, що вона вчилася метати сокири, відколи зіп'ялася на ноги. Як і Фіней зі своїм тризубцем. Чи Біпер із дротом. Або

Рута з її знанням усіх рослин. І тут я усвідомила: ось іще один недолік трибутів Округу 12. Працювати в копальнях ми починаємо у вісімнадцять років. А трибути з інших округів отримують якісь навички мало не з пелюшок. Знання, які людина набуває в шахті, на Іграх також можуть стати в пригоді. Володіння киркою, наприклад. Або знання вибухівки. Це дає перевагу. От як моє полювання. Але вивчаємо ми це запізно.

Поки я копирсалась у зброї, Піта присів навколішки, щось рисуєчи вістрям ножа на великому гладкому листку, який він приніс із джунглів.

Я зазирнула йому через плече — він креслив мапу арени. У центрі він розташував Ріг достатку, навколо нього — піщане кільце, від якого відходять дванадцять рівних смуг. Схема нагадувала пиріг, покраяний на дванадцять однакових тонких скибочок. Далі він намалював інше коло, що символізувало лінію води, і ще одне трохи більше за попереднє — край джунглів.

— Подивись, як розташований Ріг достатку, — промовив він до мене.

Я роздивилася Ріг і зрозуміла, що він має на увазі.

— Хвіст Рогу вказує на дванадцятю годину, — промовила я.

— Правильно, тобто це верх нашого годинника, — підтримав мене Піта і швидко надряпав числа від одного до дванадцятьох по колу умовного циферблата.

— З дванадцятої до першої — це зона блискавки.

І він маленькими літерами нашкрябав «блискавка» у відповідному кліні, потім за годинниковою стрілкою в кожній наступній секції написав: «кров», «туман», «мавпи».

— А з десятої до одинадцятої — хвиля, — підказала я.

Він додав і хвилю. В цей момент до нас приєдналися Фіней і Джоанна, озброєні до зубів тризубцями, сокирами й ножами.

— В інших секторах було щось незвичайне? — спитала я у Джоанни і Біпера — раптом вони бачили щонебудь, чого ми не відзначили на мапі. Але вони бачили тільки багато крові.

— Думаю, продюсери ще щось для нас притримали.

— Я відмічу пастки продюсерів, які, ми вже знаємо, виходять за межі джунглів,— промовив Піта, креслячи діагональні лінії, які захоплювали узбережжя, в секторах туману і хвилі. Він сів на землю.— Що ж, зранку ми й цього не знали.

Всі ми закивали, і тут я звернула на дещо увагу. Навколо панувала тиша. Наша канарка припинила співати.

Не зволікаючи, я вихопила стрілу й зарядила лук, розвернувшись — і побачила блискучого від води Глянця, біля якого сповзала на землю Вариста з розтягим від вуха до вуха горлом. Наконечник стріли встромився йому в праву скроню, а поки я перезаряджала лук, Джоанна поцілила лезом сокири в груди Кашеміри. Фіней відбив спис Брута, що його той жбурнув у Піту, і висмикнув зі свого стегна ніж — його підрізала Енобарія. Якби не Ріг достатку, за яким можна було сховатись, обоє трибутів з Округу 2 уже б загинули. Я погналася за ними. *Бум! Бум! Бум!* Гарматні постріли підтвердили, що Варисті вже не зарадити, але прикінчувати Глянця чи Кашеміру теж немає необхідності. Ми з союзниками оминули Ріг, переслідуючи Брута й Енобарію, які бігли піщаною доріжкою в напрямку джунглів.

Несподівано під ногами різко сіпнулася земля, і я впала на пісок. Піщане кільце, на якому стояв Ріг достатку, почало швидко-швидко обертатися навколо своєї

осі, джунглі довкруг перетворилися на невиразну пляму. Я відчувала відцентрову силу, яка тягла мене до води, і силкувалася закопатись у пісок, знайти хоч якусь точку опори на нестійкій землі. У голові паморочилося, пісок летів у очі, тож довелося заплащити повіки. Не могла нічого вдіяти — тільки міцно триматися, поки земля так само нагло не стала як стій.

Кашляючи і відчуючи нудоту, я повільно сіла і роззирнулася — мої компаньйони були в тому самому стані. Фіней, Джоанна й Піта, як і я, втрималися. Три трупи злетіли в морську воду.

Весь цей хаос, відтоді як Вариста припинила співати і до цієї миті, забрав хвилину, може, дві. Ми сиділи на піску, важко дихаючи й відпльовуючи пісок.

— А де Вольт? — спитала Джоанна. Ми скочили на ноги. На нетвердих ногах зробили довкруг Рогу достатку коло і впевнилися: він зник. Нарешті Фіней його вгледів — у воді, кроків за двадцять від нас, — Біпер ледве тримався на плаву. Фіней поплив його витягати.

Саме тієї миті я згадала про дріт, такий важливий для Біпера. Я закрутила головою. Де ж він подівся? Де? А тоді я побачила: його і досі стискала в руках Вариста, яку водою віднесло вже далеченько. Мені аж стало млясо, коли я подумала про те, що маю зробити.

— Прикрийте мене, — швидко сказала я товаришам, відкинула геть свою зброю і помчала піщаною стежкою, яка була найближче до тіла Варисти. Не гальмуючи, я пірнула у воду й попливла. Краєм ока я бачила вертоліт, який уже з'явився в небі: механічна лапа опускалася, щоб забрати тіло. Але я не зупинялась. Я плівла щодуху і врешті-решт наскочила на тіло Варисти. Я випірнула, засапана, стараючись не наковтатися закривавленої води, яка розтікалася навколо відкритої рани на шиї Варисти.

Вона плавала на спині, підтримувана поясом, витріщаючись на немилосердне сонце. Борсаючись у воді, я вдерла катушку дроту з пальців Варисти, бо затиснула вона її намертво. Я не можу нічого вдіяти — тільки ступити повіки бідолашної Варисти, пошепки попрощатися і попливти геть. Коли я дісталася берега, жбурнула дріт на пісок і вилізла з води, тіло Варисти вже зникло. Але я й досі відчувала присмак її крові, змішаної з морською сіллю.

Я повернулася до Рогу достатку. Фіней дотягнув Біпера до берега живим і майже неушкодженим, той тільки трохи наковтався води і тепер сидів її випльовував. Біпер, на щастя, не загубив своїх окулярів, тож тепер бодай бачив. Я поклала дріт йому на коліна. Катушка виблискувала, крові більше не було. Біпер розмотав трошки дроту і пропустив крізь пальці. Я вперше роздивилася той дріт — такого я ще зроду не бачила. Він був блідо-золотої барви і такий тоненький, як золота волосинка. Цікаво, який він завдовжки? Щоб заповнити таку велику катушку, довжина має бути чималою. Але я ні про що не питала, бо знала, що в цю мить Біпер думає про Варисту.

Я подивилася на спокійні обличчя своїх союзників. Тепер усі: Фіней, Джоанна, Біпер, — втратили своїх партнерів по округу. Я підійшла до Піти і міцно його обійняла, і якийсь час ніхто з нас не зронив ані слова.

— Забираймося з цього клятого острова, — нарешті сказала Джоанна.

Єдине, що нас тут тримало, це зброя, але її змило у воду, залишилося тільки те, що ми мали при собі. На щастя, ліани тут міцні, тому втулка й тубик із ліками, загорнуті в парашут, і досі висіли в мене на поясі. Фіней зняв майку й перев'язав на стегні рану, якої завдала йому

Енобарія. На щастя, поріз був неглибокий. Біпер сказав, що зможе йти сам, якщо ми рухатимемося помаленьку, тож я допомогла йому підвестись. Ми вирішили повернутися на узбережжя до сектора дванадцятої години. Кілька годин спокою — і жодної отрути. Але Піта, Джоанна й Фіней рушили у трьох різних напрямках.

— Дванадцята година, правильно? — промовив Піта. — Хвіст Рогу достатку вказував на дванадцятку.

— До того, як нас покрутили, — заперечив Фіней. — Я запам'ятав, де було сонце.

— Сонце тільки може підказати, що зараз близько четвертої, Фінею, — втулила я.

— Катніс має на увазі, що знати час не означає знати, де четверта година на годиннику. З сонця можна тільки зробити висновок про сторони світу. Не слід забувати, що зовнішнє коло джунглів продюсери теж могли покрутити, — промовив Біпер.

Ні, так ґрунтовно Катніс не міркувала. Біпер озвучив цілу теорію, я ж про сонце зронила просто зауваження. Але я тільки кивнула, ніби сама давно дійшла такого самого висновку.

— Так, тож у сектор дванадцятої години може вести будь-яка з цих стежок, — промовила я.

Ми зібралися навколо Рогу достатку, ретельно оглядаючи джунґлі. Вони були напрочуд одноманітні. Я згадала високе дерево, яке прийняло перший удар блискавки о дванадцятій годині, але в кожному секторі росло таке дерево. Джоанна запропонувала піти по слідах Енобарії та Брута, але їх чи то звіяло вітром, чи то змило водою. Сказати, що й де, було геть неможливо.

— Даремно я згадала про годинник уголос, — розлючено промовила я. — Тепер у нас забрали навіть цю перевагу.

— Ненадовго,— заспокоїв мене Біпер.— О десятій ми побачимо хвилю — і знову будемо в курсі.

— Так, продюсери ж не можуть перепроєктувати цілу арену,— додав Піта.

— Сказала — не сказала...— нетерпляче промовила Джоанна.— Ти мала нам сказати, бо ми б і з місця не зрушили, дурило!

За іронією долі, тільки її логічне, хоча й зверхнє зауваження змогло мене переконати. І справді, я мала їм сказати, щоб змусити рухатися далі.

— Ходімо, я хочу пити,— мовила Джоанна.— У кого тут гарний нюх?

Ми навмання вибрали стежку й рушили нею, і гадки не маючи, в який сектор прямуємо. Діставшись узлісся, ми роззирнулися — чи не чигають на нас небезпеки.

— Зараз, здається, година мавп, але тут нема жодної,— промовив Піта.— Тож я починаю довбати дірку в дереві.

— Ні, зараз моя черга,— промовив Фіней.

— Гаразд, я тебе прикрию,— погодився Піта.

— Прикрити може і Катніс,— втруtilась у розмову Джоанна.— А ти маєш накреслити нову мапу. Ту ж бо змило.

Вона зірвала з дерева великий листок і простягла Піті.

На мить мені в голову закралася підозра, що нас хочуть розділити і вбити поодинці. Але це безглуздо. Я матиму над Фінеєм перевагу, якщо він поратиметься з деревом, та й Піта набагато кремезніший за Джоанну. Тож я попрямувала за Фінеєм углиб джунглів — кроків за п'ятнадцять він знайшов хороше дерево й заходився колупати ножем дірку.

Я стояла зі зброєю напоготові, й мене не відпускала неприємна думка: щось відбувається і це щось має

стосунок до Піти. Подумки я, шукаючи причину дискомфорту, прокрутила назад усі події — аж до миті, коли пролунав перший гонг. Фіней уплав забрав Піту з його металевого люка. Фіней оживив Піту, коли його серце зупинилося після зіткнення з силовим полем. Магс пішла в туман, щоб Фіней міг нести Піту. Морфліністка затулила його власним тілом, захистивши від мавпи. Сутичка з кар'єристами була зовсім короткою, але я пригадала: Фіней відбив списа, якого Брут кинув у Піту, хоча бачив, що Енобарія збирається встромити йому в ногу ножа. І навіть зараз Джоанна забрала його креслити мапу, тільки б він не ризикував у джунглях.

Це не підлягало сумніву. З причин, для мене незбагненних, переможці заповзялися зберегти Піті життя, навіть якщо для цього доведеться принести в жертву себе.

Я була приголомшена. По-перше, це я мала захищати Піту. По-друге, це безглуздо. Тільки один із нас зможе вибратися з арени. Чому вони вибрали для захисту Піту? Що міг Геймітч їм сказати, що запропонувати, аби змусити їх поставити життя Піти вище за власне?

Чому хочу я, щоб Піта вижив, я знала. Він — мій друг, і це мій вияв непокори Капітолію, мій виклик жакливім Іграм. Але якби мене з Пітою нічого не зв'язувало, що б могло змусити мене рятувати його, поставити його життя вище за своє? Звісно, він хоробрий, але всі ми хоробрі, коли вже витримали одні Ігри. Певна річ, Піта — особливий, він винятково порядний, але... А тоді я згадала те, що Піта робить краще за нас усіх. Він уміє говорити. На інтерв'ю він двічі затьмарив усіх учасників. І можливо, саме ця порядність, яка лежить в основі його натури, здатна розворушити публіку — ні, країну — й одним простим реченням змусити її стати на його бік.

Я загадала свої міркування про те, який дар повинен мати революційний лідер. Хіба не в цьому переконував усіх Геймітч? Що Пітине слово матиме більшу силу проти Капітолія, ніж фізична міць, хай якою вона буде. Не знаю. Коли я дивлюсь на деяких трибутів, не вірю, що їх переконали б такі аргументи. Взяти хоча б Джоанну Мейсон. Але як іще пояснити спільні зусилля переможців зберегти Піті життя?

— Катніс, втулка в тебе? — спитав Фіней, повертаючи мене до дійсності. Я розрізала ліану, якою втулка була прив'язана до пояса, і простягла Фінеєві металеву трубку.

Аж тут пролунав зойк. Сповнений такого страху й болю, що в мене кров захолела в жилах. І такий знайомий! Я вронила втулку, миттю забувши, де я і що переді мною; знала тільки, що мушу дотягнутися до тієї, хто плаче, захистити її. Мов божевільна, я побігла на голос, не думаючи про небезпеку, продираючись крізь сплетені ліани й гілки, які стояли на шляху до неї.

На шляху до моєї маленької сестрички.

РОЗДІЛ 6

«Де вона? Що з нею роблять?»

— Прим! — гукнула я.— Прим!

У відповідь почувся ще один болісний зойк. «Як вона сюди потрапила? Як опинилася на Іграх?»

— Прим!

Гілляччя дряпало мені обличчя й руки, виткі повзучі рослини обплітали ноги. Але я наближалася до неї. Ближче. Вже зовсім близько. Піт лився по обличчю, обпікаючи незагоєні рани, полишені кислотним туманом. Я хекала, бо у важкому вологому повітрі, здавалося, зовсім не було кисню. Прим озвалася — зойк був розгублений і нещасний, я навіть не могла уявити, що можна було з нею зробити, щоб дівчинка так плакала.

— Прим!

Я прорвалася крізь стіну зелених хащ на галявину — і знову почула скрик просто над собою. Наді мною? Я задерла голову. Невже її тримають на дереві? Я відчайдушно шукала бодай якоїсь зачіпки, але нічого не бачила.

— Прим? — благально гукнула я.

Я чула її, але не бачила. Знову розкотився тривалий тужливий зойк, чистий як дзвін, і вже не було сумнівів, звідки він лунає. Кричала чорна пташка з чубчиком, яка сиділа високо наді мною на гілці. І я все збагнула.

То був сойкотун.

Я цих пташок іще не бачила, думала, їх більше не існує в природі. Якийсь час я розглядала сойкотуна, притулившись до стовбура дерева, бо від бігу в боку кололо. Мутант, пращур, батько. В мене в голові постав

образ пересмішниці, я з'єднала її з сойкотуном — ось звідки взялися переспівниці. Пташка зовсім не схожа була на мутанта. Якби не дивні звуки, які нагадували зойки Прим, але чомусь лунали з її дзьоба. Я змусила її замовкнути, пустивши їй у горло стрілу. Пташка впала на землю. Я витягла стрілу, а тоді про всяк випадок скрутила пташці шию. І пожбурила бридку істоту в хащі. Навіть якби я вмирала від голоду, все одно не спокусилася б на її м'ясо.

«Це все не насправді, — втішала я сама себе. — Так само, як минулого року вовки-мутанти не були справжніми трибутами. Це лише садистський жарт продюсерів».

На галявину вломився Фіней — я саме витирала стрілу мохом.

— Катніс?

— Усе добре. Я в нормі, — збрехала я, адже добре я не почувалась. — Мені почувся голос сестри, але...

Раптом мене вразив іще один пронизливий скрик. Це був голос когось іншого, не Прим, — зойк молоді жінки. Я не впізнала його. Але на Фінея він справив ефект миттєво. Його обличчя зблідло, і я навіч побачила, як його зіниці розширилися від страху.

— Фінею, стривай! — потягнулась я до нього, але він уже зник. Побіг шукати катовану жертву, так само бездумно, як бігла на пошуки Прим я. — Фінею! — кликала я його, але напевне знала, що він не обернеться і не чекатиме на мої раціональні пояснення. Тож мені не залишалося нічого, як помчати за ним.

Не загубити його було неважко, бо попри те, що рухався Фіней швидко, він, занадто збуджений, залишав по собі чітку стежку. Але пташка була ген за чверть милі, дорога йшла вгору, тож коли я нарешті наздогнала Фінея,

геть захекалася. Той ходив навколо величезного дерева. Стовбур був товстезний, а гілки росли щонайменше на три людські зрости від землі. Пронизливий жіночий зойк лунав із крони дерева, але сойкотуна видно не було. Фіней також раз по раз скрикував:

— Енні! Енні!

Він був у паніці, до нього зараз не достукатися, тому я зробила те, що й так збиралася зробити. Я залізла на сусіднє дерево, визначила, звідки лунає крик, і випустила в сойкотуна стрілу. Птах рухнув просто Фінеєві під ноги. Він підняв його, повільно усвідомлюючи зв'язок між подіями, та коли я спустилася вниз і приєдналась до нього, здавався ще більш засмученим.

— Усе гаразд, Фінею. То був просто сойкотун. Продюсери з нас знущаються,— промовила я.— Той крик був несправжнім. То була не твоя... Енні.

— Так, то була не Енні. Але голос був її. Сойкотуни відтворюють те, що чули. Де вони навчилися так пронизливо кричати, га, Катніс? — спитав він.

Щоки мої зблідли, як у Фінея, тільки-но я втямила, що саме має він на увазі.

— Ні, Фінею, ти ж не думаєш, що...

— Так, саме це я і подумав,— промовив він.

Я уявила Прим у білій кімнаті; прив'язана до столу, вона верещить, а постаті в уніформі й масках скупчилися навколо. Зараз над нею десь знущаються, чи вже познущалися, бо ж звідки взятися тим зойкам? Мої ноги зробилися ватними, і я сіла на землю. Фіней силкувався щось мені сказати, але я його не чула. А тоді ліворуч, зовсім неподалік, закричав іще один птах. Цього разу то був голос Гейла.

Фіней устиг схопити мене за руку, щоб я не зірвалася з місця:

— Ні, це ж не він!

І почав тягнути мене вниз до узбережжя.

— Забираймося!

Але в голосі Гейла було стільки болю, що я запрочалася.

— Це не він, Катніс! Це мутант,— закричав до мене Фіней.— Ходімо!

Він то тягнув мене, то ніс на собі, аж поки я не усвідомила, що він каже. Фіней мав рацію, це просто ще один сойкотун. І вбивши його, я не можу допомогти Гейлові. Але це не змінювало того факту, що то справді був голос Гейла, і хтось, десь, колись примусив його видати цей страшний лемент, щоб сойкотун запам'ятав.

Я припинила опиратися Фінею і, як і в ніч, коли ми втрапили у туман, почала втікати від того, з чим не можу боротись. Від того, що мене лише мучить. Тільки цього разу пекло не тіло, а серце. Мабуть, ще одна зброя годинника. Четверта година, здогадалась я. Коли стрілки перемістилися на цифру чотири, мавпи повернулись у свою схованку, а в гру вступили сойкоти. Фіней мав рацію: вибратися звідси — єдине правильне рішення. Тільки от Геймітч не зможе прислати з парашутом нічого, що могло б допомогти мені чи Фінею одужати від ран, яких завдали нам пташки.

Угледівши Піту й Джоанну біля смуги дерев, я відчула суміш полегшення та гніву. Чому Піта не прийшов мені на допомогу? Чому ніхто не побіг за нами? Навіть зараз він відступає, руки його підняті долонями вперед, губи ворущаються, але не чути жодного слова. Чому?

Стіна виявилася такою прозорою, що ми з Фінеєм з розбігу на неї налетіли — й нас відкинуло назад у джунглі. Мені пощастило. Я врзалась у стіну плечем, а от Фіней наскочив на неї обличчям, і тепер з його носа

юшила кров. Ось чому Піта, Джоанна і навіть Біпер, який, невесело похитуючи головою, чимчикував за ними, не прийшли нам на допомогу. Невидима стіна заблокувала від нас решту арени. Це було не силове поле. При бажанні стіну, тверду та гладеньку, можна було помацати. Проте ані ніж Піти, ані сокира Джоанни не могли лишити на ній бодай подряпини. Пройшовши уздовж стіни кілька кроків, я збагнула, що вона оточує весь сектор аж до п'ятої години. Що ми сидітимемо, як миші в мишоловці, поки не спливе година.

Піта притиснув долоні до стіни, а я в свою чергу притисла свої, ніби могла відчути його крізь перепону. Вуста його ворушилися, але я не чула слів, не чула нічого, що відбувалося за стіною. Я намагалася прочитати по губах, але не могла зосередитися, тож прикипіла очима до його обличчя, щоб не з'їхати з глузду.

А потім почали злітатися птахи. Один по одному. Вони сідали на навколишні дерева. І з їхніх дзьобів полилася жахлива симфонія. Фіней здався одразу: впав на землю, затуляючи долонями вуха, ніби силкуючись розчавити череп. Якийсь час я боролася, стріляючи в ненависних птахів із лука. Але щоразу, коли один із сойкотунів падав мертвий, інший миттю займав його місце. Врешті-решт і я здалась і скрутилася калачиком біля Фінея, намагаючись відгородитися від нестерпних, сповнених муки голосів Прим, Гейла, мами, Мадж, Рорі, Віка і навіть Пізонії, маленької безпомічної Пізонії.

Я здогадалася, що все минулося, коли відчула на собі Пітину руку, відчула, що мене підняли й винесли з джунглів. Але я так і не розплющила очей, не забрала долонь із вух і не розслабила жодного м'яза. Піта всадив мене собі коліна, муркотів щось заспокійливе

й ніжно колисав. Минуло чимало часу, перш ніж крижане заціпеніння почало трохи мене відпускати. Коли я нарешті розслабилась, то всім тілом затремтіла.

— Катніс, усе гаразд,— прошепотів Піта.

— Ти не чув,— відповіла я.

— Я чув голос Прим. На самому початку. Але то була не вона,— промовив він.— То був сойкотун.

— То була вона. Десь. Сойкотун тільки скопіював її голос,— відповіла я.

— Ні, продюсери хочуть, щоб ти так думала. Точно як минулого року я думав, що в мутанта були очі Глорії, пам'ятаєш? Але то були не її очі. І сьогодні то був не голос Прим. А якщо і її, то його, либонь, узяли з інтерв'ю абощо й обробили. Щоб він звучав, як їм треба,— наповлягав Піта.

— Ні, її катували,— відповіла я.— Напевне, вона вже мертва.

— Катніс, Прим жива. Як її могли вбити? Нас залишилося всього восьмеро. А це означає...— почав був Піта.

— Що ще семеро помруть,— сказала я безнадійно.

— Ні, я маю на увазі не арсену. Що буває, коли на Іграх залишаються останні вісім трибутів?

Він підняв моє підборіддя і змусив подивитися на нього. Тримати зоровий контакт.

— Що відбувається? Га? З фінальною вісімкою?

Я усвідомлювала, що Піта намагається мені допомогти, тож примусила себе думати.

— З фінальною вісімкою? — перепитала я.— У родини та друзів трибутів беруть інтерв'ю.

— Правильно,— підтвердив Піта.— Беруть інтерв'ю в родини та друзів. А як його зможуть узяти, якщо всі будуть мертві?

— Не зможуть? — невпевнено мовила я.

— Ні, не зможуть. Ось тобі свідчення, що Прим жива. Вона — перша, в кого братимуть інтерв'ю, хіба ні? — запитав він.

Я хотіла вірити Піті. Дуже хотіла. Але... ці голоси...

— Спочатку Прим. Потім твоя мати. Потім твій кузен Гейл. Далі Мадж,— провадив він.— Це був трюк, Катніс. Жахливий трюк. Але від нього постраждати могли лише ми. Це ж ми на Іграх? Ми — мішень. Не вони.

— Ти справді так гадаєш? — запитала я.

— Справді,— відповів Піта.

Я здригнулась, подумавши про Пітину здатність примусити будь-кого повірити в будь-що. Щоб переконатись, я поглянула на Фінея — той уважно дивився на Піту.

— Ти віриш у це, Фінею? — запитала я.

— Схоже на правду. Я не знаю, в що мені вірити,— промовив він.— Біпере, невже це можливо? Отак узяти і скопіювати чийсь голос, а потім?..

— О так. Це навіть не дуже складно, Фінею. У нас діти вивчають цю технологію ще в школі,— сказав Біпер.

— Без сумніву, Піта має рацію. Вся країна обожнює меншу сестру Катніс. Якби її вбили, то підняли би повстання власноруч,— промовила Джоанна категорично.— А ніхто цього не хоче, правда?

Вона відкинула голову і загукала:

— Вся країна у вогні повстання! Такого точно нікому не треба!

В мене від приголомшення одвисла щелепа. Ніхто ніколи не зважувався на таке на Іграх. Безперечно, цього не пустять в ефір, виріжуть, змонтують по-новому. Але я чула те, що вона сказала, і ніколи більше не подумаю про неї, як думала раніше. Вона не отримає винагороди за цю добру справу, проте вона відчайдушна. Чи

божевільна. Тим часом Джоанна підняла кілька мушель і рушила до джунглів.

— Я таки збираюся попити,— промовила вона.

Я не втрималась і схопила її руку.

— Не ходи туди. Там птахи...

Я згадала, що сойкотуни, мабуть, уже полетіли, але я й досі не хотіла, щоб хтось туди йшов. Навіть Джоанна.

— Мені не зможуть завдати болю. Я не така, як усі. На світі не залишилося нікого з тих, кого я любила,— промовила Джоанна і нетерпляче вивільнила руку. Коли вона принесла мені мушлю з водою, я мовчки взяла її, лише вдячно кивнувши, бо знала, що жаль у моєму голосі тільки розлютьє її.

Поки Джоанна цідила воду та збирала мої стріли, а Фіней їй допомагав, Біпер бавився з дротом. Мені потрібно було привести себе до ладу, але я досі лежала в Пітиних обіймах — зовсім розклеїлася.

— Ким це вони катували Фінея? — запитав він.

— Якоюсь жінкою на ім'я Енні,— відповіла я.

— Напевно, Енні Креста,— припустив Піта.

— Хто-хто? — перепитала я.

— Енні Креста. Дівчина, замість якої зголосилася Магс. Енні перемогла на Іграх років п'ять тому,— пояснив Піта.

Отже, це було наступного літа по смерті мого батька, коли мені довелося годувати родину — тоді все моє життя було підпорядковане боротьбі з голодом.

— Я майже не пам'ятаю тих Ігор,— сказала я.— То був рік землетрусу?

— Ага. Енні збожеволіла, коли її партнеру по округу відтягли голову. Просто втекла і сховалася. Але землетрус проламав дамбу, і більшість арени затопило. Вона ви-

— Вона одужала? — запитала я.— Маю на увазі її душевний стан.

— Не знаю. Не пригадую, щоб я бачив її на наступних Іграх. Але цього року під час Жнив вона мала вигляд не зовсім здорової,— сказав Піта.

«То ось кого кохає Фіней,— подумала я.— Не тих знаменитих коханців із Капітолія. А бідолашну божевільну дівчину зі свого округа».

Гучні гарматні постріли привели нас на узбережжя. В зоні, яку ми визначили як зону з шостої до сьомої години, з'явився вертоліт. Металева лапа опускалася разів зо п'ять, виловлюючи шматки роздертого тіла. Неможливо було визначити, хто то. Хай що трапилось о шостій, знати цього я не хочу.

Піта накреслив на листку нову мапу, додавши напис «сойкотуни» у зоні від четвертої до п'ятої години, і просто написав «жах» у зоні, де вертоліт збирав трибута по шматочках. Ми вже знали всі небезпеки, які підстерігають нас сім годин із дванадцятьох. А від сойкотунів була навіть користь: тепер ми знову знали, де саме опинилися на циферблаті годинника арени.

Фіней сплів іще один кошик для води і сітку для риболовлі. Я швидко викупалась у морі та знову намастила на тіло мазь. А потім сиділа на березі й чистила рибу, якої наловив Фіней, і спостерігала, як сонце сідає за обрій. Яскравий місяць уже піднімався, розсіюючи на арену дивне ясне сяйво. Ми вже зібралися повечеряти сирою рибою, як зачулися звуки гімну. І на небі з'явилися обличчя...

Кашеміра. Глянець. Вариста. Магс. Жінка з Округу 5. Морфліністка, яка врятувала Піті життя. Бласт. Чоловік з Округу 10.

Загинуло восьмеро. Плюс ще восьмеро за першу ніч. Дві третини трибутів відійшли в кращий світ за півтора дня. Мабуть, це новий рекорд Ігор.

— З нами не церемоняться,— промовила Джоанна.— Хто ще живий, крім нас п'ятох і трибутів з Округу 2? — запитав Фіней.

— Чич,— відповів Піта без затримки. Либонь, він стежив за ним через те, що той був другом Геймітча.

На землю опустився парашут зі зв'язкою невеличких, на один укус, квадратних булочок.

— Це з вашого округу, правда, Біпере? — запитав Піта.

— Так, з Округу 3,— підтвердив той.— Скільки їх там?

Фіней заходився їх рахувати, обдивляючись кожную булочку, перш ніж скласти їх охайною пірамідкою. Не знаю, чому Фіней так носиться з хлібом, але він, здається, на хлібі схиблений.

— Двадцять чотири,— нарешті промовив він.

— Рівно дві дюжини,— зауважив Біпер.

— Двадцять чотири на всіх,— сказав Фіней.— Але як ми їх ділитимемо?

— Нехай кожен візьме по три, а ті, що доживуть до ранку, поділять решту,— запропонувала Джоанна.

Не знаю чому, але це викликало в мене усмішку. Коли я хихикнула, Джоанна подивилася на мене майже схвально. Ні, не схвально. Але точно трішки задоволено.

Ми дочекалися, поки величезна хвиля затопить сектор із десятої до одинадцятої години і нарешті відступить, і тільки тому вирушили на узбережжя ладнати табір. Теоретично, в нас попереду цілі дванадцять безпечних годин, коли можна не остерігатися нападу з джунглів.

Там, у секторі з одинадцятої до дванадцятої години, дзижчав цілий хор якихось — вочевидь, злющих — комах. Але хай хто це дзижчав, за межі свого сектору він не потикався. Проте ми про всяк випадок трималися подалі від джунглів — на той раз, якщо комахи так і пантрують на необережний рух, щоб усім роєм накинутися на жертву.

Не знаю, як Джоанна й досі трималася на ногах. Відтоді як розпочалися Ігри, вона поспала лише годину. Ми з Пітою добровільно погодилися стати на варті перші, оскільки і спали більше, і до того ж хотіли трохи побути на самоті. Інші відразу ж відключилися. Сон Фінея був тривожний: він раз у раз бурмотів ім'я Енні.

Ми з Пітою сиділи на вологому піску, спинами прихилившись одне до одного. Я дивилася на воду, а він — на джунглі; для мене так було краще. Мене й досі переслідували крики сойкотунів, що їх, на превеликий жаль, комахи заглушити не могли. Трохи згодом я схилила голову Піті на плече. І відчула, як його долоня гладить мені волосся.

— Катніс,— промовив він тихо,— немає сенсу вдавати, ніби ми не знаємо, що намагається зробити другий.

«Ні,— подумала я,— немає сенсу». Але й обговорювати це мені не хотілося. Принаймні не зараз. Глядачі в Капітолії, мабуть, приклеєні до своїх телевізорів, тож вони не прогавають жодного слова.

— Не знаю, яку угоду ти уклала з Геймітчем, але ти маєш знати, що мені він також дещо пообіцяв.

Певна річ, я здогадувалася. Геймітч сказав Піті, що вони рятуватимуть мене, аби той нічого не запідозрив.

— Тому я вважаю, можна з упевненістю стверджувати, що одному з нас він збрехав.

Це привернуло мою увагу. Угода — і вашим, і нашим. Обіцянка — і вашим, і нашим. І лише Геймітч знає, кому він не збрехав. Я підвела голову і зустрілася з Пітою поглядом.

— Чому ти саме зараз про це заговорив?

— Бо не хочу, щоб ти забувала: ми в різних умовах. Якщо ти помреш, а я ні, без тебе мені в Окрузі 12 життя не буде. Ти — це моє життя,— пояснив він.— Без тебе я щасливим не буду.

Я хотіла заперечити, але він притиснув палець мені до вуст.

— Для тебе все буде по-іншому. Я не кажу, що буде легше, але в твоєму житті є інші люди, заради яких тобі варто жити.

Піта зняв із шиї ланцюжок із золотим кулоном. Підставив його під сяйво місяця, щоб я змогла роздивитися переспівницю. Його палець сковзнув до застібки, якої я не помічала раніше, і прикраса відкрилася. Це був не просто кулон, як я думала, а медальйон. Усередині — світлини. З правого боку — мама і Прим, вони щиро сміються, а з лівого — Гейл. Теж — не повірите — усміхнений.

Мабуть, ніщо в світі не могло б у цей момент вразити мене більше за побачені обличчя. Тим паче після того, що я сьогодні чула... то була ідеальна зброя проти мене.

— Катніс, ти потрібна своїй родині,— сказав Піта.

Моя родина. Мама. Сестра. Мій удаваний кузен Гейл. Пітин натяк ясний як день. Гейл — член моєї родини, і одного дня, якщо я виживу, стане ним офіційно. Я вийду за нього заміж. Піта водночас дарував мені і власне життя, і Гейла. Щоб мені не довелося між ними розриватися. Віддавав мені все. Ось який подарунок Піта мені приготував.

Я чекала, що він заговорить про дитину, гратиме на камеру, але він про це навіть не згадав. І я збагнула: те, що він сказав, поза Іграми. Він і справді щиро в це вірить.

— За великим рахунком, я нікому не потрібен,— промовив Піта, але в голосі його не відчувалося жалю до себе.

Це правда, він не потрібен своїй родині. Вони, звісно, тужитимуть за ним, як і жменька друзів. Але недовго. Навіть Геймітчу горілка допоможе швидко про нього забути. І знагла я усвідомила, що єдиною людиною, яка ніколи не оговтається, якщо Піта помре, буду я.

— Мені потрібен,— сказала я.— Ти потрібен мені.

Піта був засмучений; він глибоко вдихнув, приготувавшись сперечатися зі мною, і це погано, дуже погано, адже зараз він заговорить про Прим, про маму, і в мене в голові знову все переплутається. Отож щоб він не заговорив, я зупинила його поцілунком.

І я вдруге це відчула. Те, що відчувала лише раз у житті. Минулого року в печері, коли я намагалася переконати Геймітча прислати нам їжу. І під час Ігор, і потому я цілувала Піту тисячу разів. Але тільки від одного поцілунку у грудях щось ворухнулось. І мені захотілося ще. Але тоді рана в мене на голові знову закривавилася, і Піта змусив мене прилягти.

Цього разу нам нічого не заважало. Після кількох марних спроб урвати поцілунок і щось сказати Піта нарешті здався. У грудях у мене розливалось тепло, воно ширилося по всьому тілі, від пальців ніг до кінчиків волосся. Але поцілунки не вгамовували моєї спраги, вони мали зовсім протилежний ефект: хотілося більшого. Я думала, що знаю про голод усе, але це був зовсім інший голод.

До реальності нас повернув перший гуркіт грому — опівночі блискавка влучила просто в дерево. Фіней також прокинувся. Він голосно скрикнув і сів. Зануривши пальці в пісок, він намагався знайти опору, пересвідчитися, що кошмар, який йому наснився, був лише сном.

— Я більше не можу спати,— промовив він.— Хтось із вас хай відпочине.

Тільки промовивши це, він поглянув на наші обличчя й зауважив, що ми сидимо обійнявшись.

— Ліпше обоє ідіть поспіть. Я можу і сам повартувати.

Однак Піта йому не дозволив.

— Це занадто небезпечно,— сказав він.— Я не стоимся. А ти, Катніс, лягай подрімай.

Я не сперечалася, бо мені й справді потрібно поспати, якщо я таки збираюся зберегти Піті життя. Я дозволила йому відвести мене в табір, де спали наші союзники. Він одягнув мені на шию ланцюжок із медальйоном і поклав руку на живіт, де мала би бути наша дитина.

— Ти станеш чудовою мамою, я знаю,— сказав Піта. Поцілував мене і повернувся до Фінея.

Згадка про дитину — то знак: коротка перерва закінчилася, Ігри тривають. І Піта усвідомлює, що глядачі здивовані, чому він не використав найпереконливіший аргумент у своєму арсеналі. Отож слід задобрити спонсорів.

Та коли я простяглася на піску, то подумала: може, то був знак чогось більшого? Наприклад, нагадування про те, що одного дня я могла б народити дітей від Гейла. Якщо так, то він помиляється. По-перше, народжувати дітей я взагалі ніколи не збиралася. А по-друге, якщо

з когось із нас і буде гарний батько, то це, безперечно, з Піти.

Засинаючи, я спробувала уявити світ майбутнього — без Ігор, без Капітолія. Чудове місце, схоже на те, про яке я співала колискову Руті, коли вона помирала. Місце, де Пітині діти були б у безпеці.

РОЗДІЛ 7

Коли я прокинулась, на мить мене огорнуло неперевершене відчуття щастя, котре ялось було пов'язане з Пітою. Щастя, звісно, це цілковита дурниця, коли навколо таке коїться. За день я вже буду мертва. Найліпший варіант розвитку подій — якщо мені вдасться усунути з поля бою геть усіх, включно зі мною самою, і тим самим забезпечити Піті корону переможця Червоної чверті. Та все одно — відчуття було таке незвичне й солодке, що я чіплялася за нього ще кілька хвилин. Поки колючий пісок, палюче сонце і свербіж на шкірі не повернули мене до реальності.

Всі вже прокинулися — спостерігали, як на берег спускається парашут. То була чергова доставка хліба. Такого самого, як ми отримали напередодні. Двадцять чотири булочки з Округу 3. Тепер у нас було їх тридцять три штуки. Кожен узяв по п'ять, вісім залишилось у запасі. Вголос цього ніхто не промовив, але вісім чудово розділиться на чотири, якщо хтось із нас загине. За білого дня жарт про те, що решту з'їдять ті, хто виживе, уже був несмішний.

Скільки ще протримається наша спілка? Не думаю, що хтось міг припустити, що кількість трибутів зменшиться так швидко. А якщо я помиляюсь, і насправді ніхто не намагається захистити Піту? А всі події були тільки збігом обставин, або виваженою стратегією, щоб завоювати нашу довіру та зробити з нас легку здобич, або я взагалі не розумію, що коїться? Зачекайте-но, немає ніяких «якщо». Я *справді* не розумію, що коїться.

А оскільки я не можу втямити, що коїться, значить, нам із Пітою час усе з'ясувати.

Сидячи на піску поруч із Пітою, я взялася до булочок. Чомусь я не могла звести на нього очі. Можливо, через те, що минулої ночі ми цілувалися, хоча в цьому не було нічого ані дивного, ані нового. Гадаю, Піта взагалі не відчув ніякої відмінності. А можливо, через те, що я усвідомлювала, як мало часу нам залишилось. І які різні ми переслідуюмо цілі, коли йдеться про те, хто має пережити Ігри.

Потому як ми поїли, я взяла Піту за руку й потягнула до води.

— Ходімо. Я навчу тебе плавати.

Мені необхідно було забрати його подалі від інших, аби дещо обговорити. Але це потрібно було зробити непомітно, не викликаючи підозр, бо щойно вони зрозуміють: ми збираємося розірвати спілку, ми з Пітою миттю перетворимося на мішень.

Якщо б я справді збиралася навчити Піту плавати, я би примусила його зняти пояс, який допомагав триматися на поверхні води, та яке це мало значення зараз? Я показала Піті декілька основних рухів і звеліла йому зайти у воду по пояс і поплавати туди-сюди. Деякий час за нами уважно спостерігала Джоанна, але згодом утратила інтерес і повернулася до табору, щоб іще трохи подрімати. Фіней плів із ліан нову сітку, Біпер грався своїм дротом, Я знала: час прийшов.

Доки Піта плавав, я з'ясувала цікаву річ. Струпи почали потихеньку відпадати. Я обережно потерла їх піском — і верхній шар шкіри цілком відлущився, оголивши молоденьку шкіру. Я гукнула Піту, щоб показати йому, як можна відлущити сверблячі струпи, і поки ми натиралися піском, завела розмову про втечу.

— Нас залишилося лише восьмеро. Чи не час нам двом забиратися?

Я промовила це пошепки, хоч і сумнівалась у тому, що хтось з трибутів зможе нас підслухати.

Піта кивнув, але я бачила, що він іще міркує над моєю пропозицією. Зважає всі «за» та «проти».

— Я от що тобі скажу,— промовив він.— Пропоную не тікати, доки не помруть Брут і Енобарія. Мені здається, що Біпер готує для них якусь пастку. А тоді, я обіцяю, ми втечемо.

Він мене не переконав. Та якщо ми втечемо просто зараз, то матимемо зразу двох ворогів, і обидва нас переслідуватимуть. А можливо, навіть і трьох, бо хто знає того Чича? Ще й про годинник не слід забувати. А ще потрібно подумати про Біпера. Джоанна привела його винятково через мене, і якщо ми вдвох утечемо, вона його точно вб'є. А потім я згадала: я не можу захистити і Піту, і Біпера водночас. Буде лише один переможець — Піта. Я маю це прийняти. І рішення я повинна ухвалювати, базуючись тільки на цьому.

— Гаразд,— погодилась я.— Залишимося, доки не помруть кар'єристи. Але це остаточне рішення,— я обернулась і помахала Фінеєві.— Гей, Фінею, ходи-но сюди! Ми знаємо спосіб, як знову зробити тебе гарніюнім!

І наше тріо заходилося відлущувати зі шкіри струпи, натираючи одне одному спину, щоб вони стали такі ж рожеві, як небо. Потім ми знову намастилися ліками, що їх прислав Геймітч, бо шкіра зараз була занадто ніжною, як на таке пекуче сонце, але на гладенькій шкірі мазь не мала такого бридкого вигляду, та й для походу в джунглі згодиться як маскування.

Тут нас покликав Біпер, і виявилось, що за кілька годин, поки він вовтузився з дротом, він придумав чудовий план.

— Гадаю, ніхто не заперечує, що ми в першу чергу маємо позбутися Брута й Енобарії,— спокійно промовив він.— Маю сумніви, що вони знову відкрито на нас нападуть, особливо тепер, коли кількісна перевага на нашому боці. Ми могли б їх, звісно, вистежити, але це небезпечно й виснажливо.

— Думаєте, вони теж здогадалися про годинник? — запитала я.

— Навіть якщо ні, то скоро здогадаються. Можливо, не про все, як ми, але знатимуть, що в деяких зонах напади повторюються за принципом циклічності. До того ж не думаю, що вони не помітили: наша вчорашня бійка урвалася через продюсерів. Ми знаємо, що то була спроба нас дезорієнтувати, але й Брут з Енобарією також можуть спитати себе: навіщо? І це наведе їх на думку про годинник,— відповів Біпер.— Отож я вважаю, що нам ліпше поставити власну пастку.

— Почекай, я збуджу Джоанну,— промовив Фіней.— Вона збожеволіє, якщо дізнається, що прогавила щось важливе.

— Не збожеволіє,— пробурмотіла я, адже Джоанна й так божевільна, але я не стала його зупиняти, бо також розлютилася б, якби щось відбувалося за моєю спиною.

Нарешті до нас приєдналася Джоанна, і Біпер звелів нам трохи розступитися, щоб мати простір. Він накреслив на піску коло й поділив його на дванадцять секторів. Це була арена, але не схожа на арену Піти, з його чіткими акуратними лініями,— то був грубий начерк людини, заклопотаної іншими, набагато складнішими думками.

— Уявіть, що ви — Брут і Енобарія. Де б ви почувалися в безпеці, знаючи про джунглі те, що ви знаєте? — запитав Біпер.

У голосі його не було зверхності, але я не могла не думати, що він нагадує мені шкільного вчителя, який щось пояснює учням. Можливо, таке відчуття виникло через різницю у віці, а може, просто через те, що Біпер був у мільйон разів розумніший за нас усіх.

— Тут, на узбережжі,— відповів Піта.— Це найбезпечніше місце.

— То чому ж вони не на узбережжі? — поцікавився Біпер.

— Бо тут ми,— роздратовано сказала Джоанна.

— Саме так. Берег окупували ми. Тож якщо узбережжя зайняте, куди б ви пішли? — знову запитав Біпер.

Я поміркувала про смертоносні джунглі та про зайняте узбережжя.

— Я б сховалася просто на межі джунглів і пляжу. Щоб мати змогу в разі чого швидко накивати п'ятами. І таким чином я б мала змогу за нами шпигувати.

— А ще — добувати їжу,— вигукнув Фіней.— Джунглі аж кишать підозрілими рослинами й тваринами. Але спостерігаючи за нами, можна упевнитися, що морепродукти безпечні.

Біпер усміхнувся, начебто ми навіть перевищили його очікування.

— Так, правильно. Ви зрозуміли. Отже, тепер моя пропозиція: влаштувати о дванадцятій коротке замикання. Що відбувається рівно опівдні й опівночі?

— В дерево ударяє блискавка,— зазначила я.

— Атож. Ось що я пропоную: між ударами блискавки опівдні й опівночі ми пустимо дрiт від дерева через пісок аж до води, бо ж солонa вода — чудовий провідник. Коли

вдарить блискавка, струм побіжить по дроту до води й замкне все узбережжя, бо пісок буде і досі вологий від хвилі, яка впаде на берег о десятій. І всіх, хто в цю мить опиниться в зоні дії, уб'є електричним струмом,— промовив Біпер.

Запала довга пауза: всі ретельно обмірковували Біперів план. Мені він здавався фантастичним, майже неможливим. Але чому? Я за своє життя встановила тисячі пасток. Хіба це не таке саме сильце, просто з науковим підходом? Та чи воно спрацює? Але як ми, трибути, натреновані ловити рибу, рубати ліс і добувати вугілля, можемо ставити це під питання? Що ми взагалі знаємо про приборкування небесних сил?

Піта не втримався.

— Біпере, гадаєте, цей дріт і справді витримає струм такої сили? Він такий тоненький — чи не згорить він?

— Згорить, але струм усе одно встигне пробігти. Власне, дріт спрацює як запобіжник: пропустить струм — і згорить,— пояснив Біпер.

— Звідки тобі знати? — запитала Джоанна, яку пояснення Біпера анітрохи не переконали.

— Бо я його винайшов,— сказав Біпер трохи здивовано.— Це ж не просто дріт. Так само, як і блискавка — не просто природна блискавка, і дерево — не справжнє дерево. Джоанно, ти ж розумієшся на деревах краще за нас усіх. Справжнє дерево блискавка вже б давним-давно знищила, хіба ні?

— Так,— похмуро підтвердила Джоанна.

— Не хвилюйтеся за дріт — він спрацює так, як я сказав,— запевнив нас Біпер.

— А де будемо ми, коли це станеться? — поцікавився Фіней.

— Далеко в джунглях, в безпеці,— відповів Біпер.

— І кар'єристи будуть у безпеці, якщо не спустяться до води,— зазначила я.

— Щира правда,— озвався Біпер.

— Але морські мешканці просто зваряться,— про бурмотів Піта.

— Не просто зваряться,— сказав Біпер.— Боюся, більше нам морепродуктів поїсти не вдасться. Але й у джунглях є чимало їстівного, правда, Катніс?

— Так. Горіхи й пацюки,— відповіла я.— А ще у нас є спонсори.

— Тоді я не бачу жодних проблем,— мовив Біпер.— Та оскільки всі ми тут союзники і ця справа вимагає спільних зусиль, рішення за вами чотирма.

Ми точно як школярі. Не в змозі закинути його теорії нічого, крім елементарних зауважень. Які здебільшого навіть не мають стосунку власне до плану. Я підвела очі на збентежені обличчя товаришів.

— Чом би й ні? — нарешті промовила я.— Нам немає що втрачати. Якщо план провалиться, жодної шкоди не буде. А якщо все вийде, то це — реальний шанс позбутися ворога. Та навіть якщо нічого не спрацює і загинуть лише морські мешканці, принаймні Брут з Енобарією також залишаться без джерела харчування.

— Я підтримую, давайте спробуємо,— сказав Піта.— Катніс має рацію.

Фіней поглянув на Джоанну та звів брови. Він не наважувався підтримати план без її згоди.

— Гаразд,— нарешті вимовила вона,— в будь-якому разі це краще, ніж полювати на них у джунглях. До того ж вони навряд чи розкриють наш план, бо ми й самі його погано розуміємо.

Перш ніж обмотати дерево дротом, Біпер захотів його оглянути. Судячи з сонця, була дев'ята година

ранку. Нам усе одно час уже було забиратися з узбережжя. Отож ми розібрали наш табір, перейшли на ту ділянку узбережжя, яка межувала з сектором блискавки, й попрямували у джунглі. Біпер і досі був за надто слабкий і сам дертися на пагорб не міг, тому Піт й Фінею довелося по черзі його нести. Я дозволив Джоанні вести перед, бо хто як не вона родом із лісового округу, тож не дасть нам загубитися в лісі. Крім того я своїми стрілами завдам ворогу більшої шкоди, ніж вона своїми двома сокирами, тож я ліпше прикриватимуть.

Важке задушливе повітря причавлювало мене до землі. Від початку Ігор я ще жодного разу не дихнула вільно. Хотіла б я, щоб Геймітч припинив надсилати нам хліб з Округу 3, а натомість прислав трохи хліба з Округу 4, бо за ці два дні з мене вийшло пару відер поту, і хоча ми весь час їли рибу, організм вимагав солі. А ще було б не погано отримати шматочок льоду. Чи принаймні трішки холодної води. Я, звісно, вдячна за ту рідину, що ми видобували з дерев, але вона така ж тепла, як і морська вода, як і повітря, як і всі трибути, як і я. Ми всі тут скоро зваримося.

Коли до дерева було вже рукою кинути, Фіней запропонував мені вести перед.

— Катніс чує силове поле,— пояснив він Біперу та Джоанні.

— Чує? — перепитав Біпер.

— Тим вухом, яке мені оперували в Капітолії,— пояснила я, думаючи: кого я намагаюся обдурити цією вигадкою? Біпера? Таж він, певна річ, пам'ятає, як сам пояснив мені, як визначати силове поле. До того ж силове поле взагалі не можна почути. Але Біпер, не знаю чому не заперечив.

— Тоді, звісно ж, хай Катніс іде попереду,— промовив він, зупинившись на мить, щоб протерти ступанілі окуляри.— З силовими полями жартувати не варто.

Переплутати потрібне дерево з іншими було неможливо, бо воно височіло понад усіма. Я зірвала гроно горіхів і попросила всіх зачекати, а тоді повільно пройшлася схилом, жбурляючи горіхи попереду себе. Але силове поле я і без того побачила майже одразу, навіть до того, як у нього врізався горіх,— воно було кроків за п'ятнадцять від мене. Оглядаючи джунглі, праворуч я побачила високо над землею тремтливий квадрат. Я жбурнула в нього горіх — і почула характерне шипіння, що підтвердило мої підозри.

— Не відходьте далеко від дерева,— попередила я інших.

Ми розділили обов'язки. Фіней охороняв Біпера, поки той оглядав дерево, Джоанна добувала воду, Піта збирав горіхи, а я полювала неподалік. Деревні щури зовсім не боялися людей, тож я легко вполювала трьох тваринок. Вибило десяту годину, і це нагадало мені, що час повертатися, тож я приєдналася до всіх і узялася білувати здобич. А тоді накреслила на землі обмежувальну лінію за кілька футів од силового поля, і врешті-решт ми з Пітою заходилися смажити горіхи й кавалки щурячого м'яса.

Біпер і досі тупцяв навколо дерева, здійснюючи якісь незрозумілі маніпуляції та щось вимірюючи. От він відколував від дерева шматок кори, присів біля нас і жбурнув кору в силове поле. Та відскочила, розжарена аж до білого, і впала на землю. За мить до неї повернувся первинний колір.

— Що ж, це багато чого пояснює,— зронив Біпер.

Я зиркнула на Піту й закусила губу, щоб не розреготатися: нікому, крім самого Біпера, це геть нічого не пояснювало.

Аж тут вчулося тріскотіння в суміжному з нашим секторі, воно ставало дедалі гучнішим. Це означало, що вже одинадцята година. В джунглях тріскотіння було набагато виразнішим, ніж учора на узбережжі. Ми уважно дослухались.

— Звук не механічний, — впевнено оголосив Біпер.

— Гадаю, це комахи, — припустила я. — Мабуть, жуки.

— Щось із клешнями, — додав Фіней.

Звук дедалі посилювався, ніби наші тихі слова розворушили гніздо, і тепер невідомі комахи відчували близькість живої плоті. Хай що там тріскотіло-клацало, закладаюся, воно здатне об'їсти нас до кісток за кілька секунд.

— Нам у будь-якому разі час звідси забиратися, — промовила Джоанна. — Менш ніж за годину вдарить блискавка.

Втім, ми не збиралися відходити далеко. Щонайбільше — до такого самого дерева в сусідньому секторі кривавого дощу. Там ми влаштували собі щось на кшталт пікніка — сиділи навпочіпки, хрумали те, що назбирали в джунглях, і чекали — чекали на удар грому, що ознаменує полудень. Коли клацання почало стихати, я на прохання Біпера видерлась на дерево. Вдарила блискавка; хоча ми були далеко, вона засліплювала очі навіть за яскравого денного світла. Блискавка оповила дерево, розжаривши його до біло-блакитного кольору, а повітря навколо потріскувало від електрики. Я зішла з дерева і переказала все Біперу. Той, здається, був задоволений, хоча з наукової точки зору розповідь моя кульгала.

Манівцями ми повернулися на узбережжя у секторі десятої години. Пісок був гладенький і вологий, нещодавня хвиля змила весь бруд. Поки Біпер порпався з дротом, ми по суті отримали пообідній відпочинок. Оскільки майбутня пастка — цілком Біперів винахід, ми цілковито поклались на його компетентність і тепер почувалися зовсім не причетними. Ми по черзі трохи подрімали у затінку, але ближче до вечора ніхто вже спати не міг: усі нервували. А оскільки це, певно, наша остання можливість скуштувати морепродуктів, ми вирішили влаштувати щось на кшталт бенкету. Під керівництвом Фінея ми збирали рапани, тризубами кололи рибу і навіть пірнали по устриці. Пірнати мені подобалось найбільше. Не тому, що я полюбляю устриць (я їх узагалі куштувала тільки раз — на прийомі в Капітолії — і мало пам'ятала на смак), а тому, що там, під водою, відкривався ніби інший світ. Вода була на диво прозора, а піщане дно прикрашали зграйки яскравих рибинок і кущики дивних морських рослин.

Поки ми з Фінеєм і Пітою чистили морепродукти, Джоанна стояла на варті. Піта просто з цікавості вирішив відкрити мушлю з устрицею — і розсміявся.

— Гей, подивіться! — в руках він тримав досконалу блискучу перлину завбільшки з горошину.— Фінею, а знаєш, якщо вугілля сильно стиснути, то воно перетвориться на перли,— з серйозною міною звернувся він до Фінея.

— Ні, не перетвориться,— зневажливо заперечив той.

А от я розреготалася, згадавши, як безграмотна Еффі Тринькіт представляла нас капітолійцям, коли ніхто ще й гадки не мав, хто ми такі. Ми — вуглини, що їх важке існування перетворило на перли. Наша краса зросла з болю.

Піта прополоскав перлину у воді та простягнув мені.

— Це тобі.

Тримаючи її на долоні, я довго роздивлялась, як вона переливається в сонячному світлі. Я її збережу. Ті кілька годин, що мені лишилося жити, я триматиму її біля серця. Це останній подарунок від Піти. Єдиний, який я щиро можу прийняти. Можливо, він у вирішальну мить надасть мені сил.

— Дякую,— промовила я, стискаючи перлину в долоні. Я спокійно зазирнула в блакитні очі людини, яка стала моїм головним супротивником, людини, яка намагатиметься зберегти мені життя ціною власного. І я пообіцяла собі, що зруйную Пітині плани.

З його обличчя стерлась усмішка. Піта так пильно дивився на мене, що здавалося: він читає мої думки.

— Медальйон не спрацював, так? — зронив він попри те, що поряд сидів Фіней. Попри те, що нас чули всі.— Катніс?

— Спрацював,— відповіла я.

— Але не так, як я сподівався,— пробурмотів Піта, відводячи погляд. Після цього він уже не відривав очей від устриць.

Ми саме збиралися сісти повечеряти, як на небі з'явився парашут: доправив нам доповнення до вечері — маленький горщик червоного гострого соусу та булочки з Округу 3. Фіней, звісно ж, одразу їх порухував.

— Знову двадцять чотири,— оголосив він.

Разом виходило тридцять дві булочки. Тож ми всі візьмемо по п'ять, зостанеться сім. А сім порівну аж ніяк не поділиш. Хліба лишиться тільки на одного.

Риба була солонувата, а м'ясо рапанів — солодке. Навіть устриці, щедро политі соусом, здались мені смачними. Ми їли і їли, поки не могли вже проковтнути

більше ані шматочка, і все одно ще чимало всього зосталося. Однак морепродукти швидко псуються, тож ми просто викинули все назад у море, щоб кар'єристам, якщо вони поткнуться на узбережжя, не дісталось нічого. Через мушлі ніхто не переймався — хвиля зміє їх у море.

Лишилося тільки чекати. Ми з Пітою сіли біля крайки води, трималися за руки й мовчали. Він сказав усе, що хотів, ще вчора ввечері, але це не змінило моєї думки, і хай що скажу я, це не змінить його. Не час для подарунків, здатних когось переконати.

Однак я маю перлинку, разом із втулкою та ліками надійно замотану в парашут у мене на поясі. Сподіваюсь, бодай вона повернеться в Округ 12.

Певна річ, мама з Прим здогадаються віддати її Піті, перш ніж мене поховати.

РОЗДІЛ 8

Заграв гімн, але облич на небі не з'явилося. Публіка, мабуть, на межі — вона жадає крові. Але пастка, яку готує Біпер, багатообіцяюча, тому, либонь, продюсери нас поки що не чіпають. А може, їм просто цікаво, чи спрацює Біперова ідея взагалі.

Коли нам із Фінеєм здалося, що вже близько дев'ятої, ми полишили засмічений мушлями табір, дісталися сектора дванадцятої години й у світлі місяця почали швидко скрадатися схилом угору до потрібного дерева. Через повні шлунки підніматись було набагато важче, ніж уранці, нас усіх мучила задишка. Я пошк рдувала, що запахнула в себе оту останню дюжину устриць.

Біпер попросив Фінея допомогти, а решта стали на варті. Біпер розмотував і розмотував дріт, але поки що не приєднував його до дерева. Натомість звелів Фінею прикріпити кінчик до зламанної гілки й покласти на землю. Потім вони стали обабіч дерева і, передаючи катушку один одному, заходилися обмотувати дріт навколо стовбура. Спочатку мені здавалося, що намотують вони дріт безсистемно, але згодом я зауважила, що система таки існує: там, де стояв Біпер, у місячному світлі вимальовувався чудернацький лабіринт. Цікаво, чи справді має значення, як намотаний дріт, чи це просто для видовищності? Закладаюся, що глядачі здебільшого розуміються на електриці так само, як і я.

Нарешті стовбур був обмотаний, і тут-таки ми почули, як упала хвиля. Я чомусь не замислювалася над тим, коли саме по десятій вивергається хвиля. Спочатку вона,

мабуть, набирає моці, потім падає на берег, і ще якийсь час стоїть повільно. З розташування сонця можна судити, що зараз десята тридцять.

Тоді-то Біпер і взявся до реалізації свого плану. Оскільки ми з Джоанною здатні продертися крізь ліс швидше за всіх, він попросив нас збігти вниз по схилу, розмотуючи катушку. Ми мали прокласти дріт на узбережжі, а катушку кинути у воду, переконавшись, що вона потонула. Потім швидко повернутись назад у джунглі. Якщо ми побіжимо зараз, просто зараз, казав він нам, то встигнемо все зробити й безпечно повернутися.

— Я їх прикриватиму,— негайно зголосився з нами Піта. Згадавши перлину, я збагнула: зараз він узагалі не хоче випускати мене з поля зору.

— Ти бігаєш так повільно! До того ж ти потрібен мені тут. Джоанну прикриє Катніс,— сказав Біпер.— Немає часу на балачки. Вибач. Якщо дівчата хочуть вибратися звідти живі, вони мають вирушати зараз.

І Біпер простягнув катушку Джоанні.

Мені план не подобався так само, як і Піті. Як я зможу захистити його на відстані? Але Біпер мав рацію. Через пошкоджену ногу він бігтиме занадто повільно. Ми з Джоанною — найспритніші, та й чуємося в лісі набагато впевненіше за інших. Не можу навіть уявити, хто б виконав це завдання краще за нас. До того ж якщо я в нашій компанії і довіряю комусь, крім Піти, то це Біперу.

— Піто, все гаразд,— промовила я.— Ми тільки втопимо катушку — і миттю повернемося назад.

— Тільки ж не в зону блискавки,— нагадав мені Біпер,— прямуйте до дерева в секції з першої до другої години. Якщо побачите, що не встигаєте, біжіть

у наступну секцію. Тільки в жодному разі не повертайтеся на узбережжя, принаймні доти, поки я все не перевірю.

Я взяла Пітине обличчя в долоні.

— Не хвилюйся. Побачимось опівночі.

Потім я його поцілувала і, поки він не почав сперечатися, швидко обернулась до Джоанни і промовила:

— Готова?

— Та наче,— відповіла вона, знизавши плечима. Було видно, що вона, як і я, не в захваті від того, що нам доведеться працювати в парі. Але пастка, яку готує Біпер, об'єднала нас усіх.— Я розмотую, ти пильнуєш. Потім можемо помінятися,— додала вона.

І ми попрямували вниз по схилу. Більше ми не зронили ні слова. Але рухалися дуже злагоджено: одна розмотувала катушку, друга пильнувала. Десь на півдорозі почало наростати знайоме клацання — отже, вже по одинадцятій.

— Поквапся,— буркнула Джоанна.— Хочу відбігти подалі від води, коли вдарить блискавка, на той раз, якщо Вольт помилився в розрахунках.

— Давай я трохи порозмотую катушку,— запропонувала я. Прокладати дріт було важче, ніж вартувати, а Джоанна вже робила це довгенько.

— Тримай,— не відмовилась вона і простягнула катушку мені.

Ми не встигли передати катушку з рук у руки, як по ній пробігла легка вібрація. Зненацька тонкий золотистий дріт ослаб, скрутився спіраллю й повис у нас на зап'ястках. А обірваний хвіст заміївся під ногами.

Все відбулось миттєво. Ми з Джоанною мовчки перезирнулися. Все ясно: той, хто розрізав дріт, зовсім неподалік. І от-от накинеться на нас.

Я ще не встигла звільнити руки від дроту та стиснути пир'я на стрілі, як по голові мене вдарила котушка. Отямилась я лежачи на спині, посеред густої рослинності, а в лівій скроні гримотіло від болю. В очах двоїлося, на небі назустріч один одному пливли два місяці. Було важко дихати: то Джоанна сиділа в мене на грудях і притискала колінами до землі.

Ліве передпліччя різонув гострий біль. Я заборсалась, але марно: я досі до кінця не отямилась. Здається, Джоанна копирсалася в моїй руці ножем. Мене прошив жахливий біль, і по руці побігла тепла цівка, наповнюючи долоню. Джоанна відкинула мою руку й вимастила мені обличчя моєю власною кров'ю.

— Лежи мовчки! — прошипіла вона. На груди вже нічого не тиснуло — я залишилася сама.

«Лежи мовчки? — крутилось у мене в голові.— Що таке? Що відбувається?!» Заплющивши очі, відгородившись від божевільного світу, я намагалася втямити, що ж урешті-решт коїться навколо.

Я згадала, як Джоанна штовхнула на узбережжі Варисту. «Лежи мовчки»,— сказала Джоанна тоді. Але ж вона не нападала на Варисту. На відміну від мене. Та й я не Вариста. Я не Клепка. «Лежи мовчки»,— пульсувало у мене в голові.

Наближалися кроки. Дві пари ніг. Кроки були важкі — ті, хто йшов, не ховалися.

Пролунав голос Брута:

— Все одно здохне! Енобаріє, ходімо!

І кроки щезли в темряві.

Це він про мене? Я то виринала з забуття, то знову непритомніла. Невже я здихаю? Довести протилежне я не можу. Бо мені навіть думати важко. Ось що я знаю напевно: Джоанна цілеспрямовано напала на мене.

Жбурнула катушку просто мені в голову. Розтяла мені руку, вочевидь, пошкодивши вену чи артерію, але не встигла мене прикінчити, бо з'явилися Брут з Енобарією і перешкодили їй.

Отже, спілка розірвана. Мабуть, Фіней із Джоанною давно домовилися сьогодні розлучити нас із Пітою та прикінчити поодинці. Казала ж я Піті, що слід було тікати ще вранці!.. Зостається єдине питання: яка роль Біпера? Але моя роль — це роль дичини, так само як і Піти.

Піта! Мої очі розширилися від жаху. Піта чекає на мене біля дерева і нічого не підозрює, не остерегається. Може, Фіней його вже й убив.

— Ні,— прошепотіла я.

Кар'єристи розрізали дріт неподалік звідси. Отже, ні Фіней, ні Біпер із Пітою не знають, що коїться тут унизу. Щоправда, їх могло здивувати, чому дріт провиснув, а може, навіть відскочив назад до дерева. Але це не міг бути сигнал до вбивства, правильно? Може, Фіней тут ні до чого? Де гарантії, що Джоанна сама не вирішила, що час покінчити з нами? Вбити мене. Втекти від кар'єристів. А потім уже залучити Фінея.

Не знаю. Не знаю. Знаю тільки, що я мушу повернутися до Піти, захистити його. Зібравши всю волю в кулак, я сіла. Потім, чіпляючись за стовбур, повільно зіп'ялася на ноги. Добре, що було за що вхопитися, бо джунглі перед моїми очима хитались як п'яні. Раптовий напад нудоти — і я, зігнувшись навпід, виблювала все, що з'їла на нащому імпровізованому бенкеті. Мене вивертало, поки в шлунку не залишилося, либонь, жодної устриці. Мене били дрижаки, я вся впріла; наскільки сильно я поранена?

Коли я піднесла вгору покрайну руку, кров бризнула мені в обличчя, і світ знову крутнувся. Я міцно заплющила очі та схопилася за дерево. Світ припинив крутитися, і я зробила кілька кроків до сусіднього дерева, зірвала зі стовбура жменьку моху й, не дивлячись на рану, швидко її затисла. Стало краще. Однозначно краще — адже я більше не бачила страшної рани. Потім я обережно помацала голову. Там виросла гуля, але крові майже не було. Вочевидь, я отримала внутрішнє ушкодження, але бодай нема ризику стекти кров'ю. Принаймні не з голови.

Я витерла руки об мох і пораненою рукою невпевнено стисла лук. Поклала стрілу на тятиву. Зусиллям волі примусила ноги рухатися.

Піта. Моє передсмертне бажання. Моя обіцянка. Зробити все, щоб він вижив. Аж тут мене прошила думка: Піта живий, бо ж гармата не стріляла, — і на серці в мене потепліло. Мабуть, Джоанна таки діяла самотужки, знаючи, що Фіней приєднається до неї, коли втямить, що й до чого. Широ кажучи, було взагалі важко збагнути, що пов'язує цих двох. Я згадала, як Фіней дивився на Джоанну, чекаючи на її схвалення, коли я погодилась допомогти Біперу з пасткою. Їхня спілка набагато міцніша, вона скріплена багаторічною дружбою і хтозна чим іще. Отже, якщо Джоанна виступила проти мене, це означає, що Фінеєві також більше не можна довіряти.

Цього висновку я дійшла лише за мить до того, як почула, що схилом до мене хтось біжить. Ані Піта, ані Біпер не здатні рухатись так швидко. Я сховалася за завісу ліан — і дуже вчасно. Повз мене пролетів Фіней, досі синюватий від мазі, він перестрибував пишну рослинність, як олень. Скоро він дістався місця, де на мене напала Джоанна, напевно, побачив калюжу крові

— Джоанно! Катніс! Де ви?

Але я так і не вийшла зі своєї схованки, доки Фіней не забрався в тому ж напрямку, в якому зникли і Джоанна, і кар'єристи.

Світ навколо мене крутився, але я старалася рухатись якнайшвидше. У скроні від кожного удару серця пульсував біль. Комахи зацокотіли гучніше, вочевидь, розбурхані запахом крові, і зрештою цокіт перетворився на суцільне дзижчання у вухах. Ні, стривайте. Може, то мені дзвенить у вухах через травму голови? Це гірше. Однак, поки комахи не замовкнуть, сказати цього напевне буде неможливо. Та коли ті кляті цвіркуни припинять цокотіти, вдарить блискавка. Мені слід пришвидшити рух. Я повинна дістатись до Піти.

Гарматний постріл заморозив мене, але ненадовго. Хтось загинув. Це може бути хто завгодно, зараз усі бігають навколо налякані й озброєні. Але хай хто це був, я знала: сьогодні вночі ця смерть спровокує загальну різанину. Трибути спочатку вбиватимуть, а потім уже думатимуть. Я примусила себе перейти на біг.

Зненацька мене щось мов підсікло, і я незграбно гримнулася на землю. Я відчула, як це щось обмотується навколо мене, знерухомлює, мов міцна мотузка. Сітка! Мабуть, це складна Фінеева сітка, і він розклав її навмисно, щоб я упіймалася, а сам він неодмінно чекає неподалік із тризубом у руці. Я відчайдушно заборсалася, але сітка лише щільніше обмоталась навколо мене. Аж тут на неї впало місячне світло. Спантеличена, я піднесла руку — вона була обплутана мерехтливими золотими нитками. То не Фінеева сітка, то Біперів дріт! Обережно я звелась на ноги та з'ясувала: я заплуталася в обривку дроту, що тягнувся до дерева, в яке от-от має вдарити блискавка. Я помаленьку виплуталася з дроту, обережно

відійшла подалі, щоб знову не втрапити в пастку, й побігла вгору по схилу.

З одного боку, добре те, що я не збилася з дороги, що травма голови не дезорієнтувала мене настільки, аби я втратила відчуття напрямку. З іншого боку, кепсько те, що дріт нагадав мені: наближається гроза. Я й досі чула комах, але не могла втямити, затихають вони чи ні.

Я просувалась уперед, тримаючись ліворуч від дроту, але старанно намагалася занадто не наближатись. Якщо ті кляті цвіркуни вже затихають, значить, скоро в дерево вдарить блискавка, по дроту побіжить струм — і хто його торкнеться, загине.

В полі зору з'явилось наше дерево, його стовбур мерехтів золотом. Я призупинилась, хотіла підкрастися тихенько, але куди там: я ледве трималась на ногах. Я роззирнулася, шукаючи інших. Нікого не було. Ніде. Нікого.

— Піто,— пошепки покликала я,— Піто, де ти?

У відповідь почувся тихий стогін, я ще раз озирнулася і побачила, що трохи вище по схилу просто на землі лежить тіло.

— Біпере! — вигукнула я, підбігла до нього й опустилася навколішки. Схоже, стогнав він несвідомо. Біпер був без тями, хоча ран я не побачила, хіба що неглибокий поріз трохи нижче ліктя. З найближчого дерева я надерла моху та притулила його до Біперової рани, щоб зупинити кров, яка цебеніла тонкою цівкою, та спробувала його підняти.

— Біпере! Біпере, що трапилося? Хто вас поранив? Біпере!

Я трусила і трусила його, хоч поранилих і не можна так трусити, але як іще привести його до тями? Він знову застогнав і підняв руку, затуляючись від мене.

Отоді я і помітила в його руці ніж — Пітин ніж,— нещільно обмотаний дротом. Збентежена, я підвелася, підняла дрiт і переконалася, що другий кінець тягнеться до дерева. Миттю я згадала, що до того, як обмотати дрiт навколо стовбура, Біпер спочатку відмотав від катушки чималий шматок і прикріпив до зламаної гілляки. Спочатку я думала, що він використає його пізніше, що так потрібно за законами електрики. Але ні. Ті двадцять п'ять ярдів, які він відмотав, Біпер збирався використати по-іншому.

Я придивилась — і виявила, що ми зараз лише за кілька кроків од силового поля. В око одразу впав тремтливий квадрат праворуч від мене у вишині, так само як і вранці. Що це Біпер намагався зробити? Невже він хотів устроити ножа в силове поле, точно як Піта, тільки не випадково, а навмисне? Але для чого тоді дрiт? Який тут прихований сенс? Невже він хотів спрямувати енергію блискавки на силове поле, якщо план із коротким замиканням провалиться? Цікаво, і що б це йому дало? Нічого? Чи щось вагоме? Ми всі б тільки підсмажились, вийшли б такі собі трибути-гриль! Наскільки я розумію, силове поле — це теж енергія. Силове поле в Тренувальному центрі було прозорим. А це якимсь чином віддзеркалює джунглі. Але я бачила, як дзеркало зникло, коли Піта застромив туди ніж, а я пустила в нього стрілу. За ним — реальний світ.

У вухах бідше не дзвеніло. Таки то були комахи. Тепер я була цього певна, бо замовкли вони якось водномить, і тепер я чула лише тихий шелест джунглів. Біпер і далі був без пам'яті. Я не могла його підняти. Не могла його врятувати. Не могла зрозуміти, що він збирався робити з ножем і дротом, а він був не в змозі мені нічого пояснити. Мох на моїй руці вже наскрізь

просяк кров'ю, тож не було сенсу себе дурити. Мені так паморочилась голова, що я відчувала: за кілька хвилин просто знепритомнію. Я маю відповзти подалі від цього дерева, а потім...

— Катніс! — почула я вдалині голос Піти. Що це він робить? Невже не усвідомлює, що зараз усі навколо по-люють на нас. — Катніс!

Я не можу його захистити. Я не здатна ані швидко рухатись, ані влучно стріляти. І я зробила єдине, що могла, щоб відвернути увагу переслідувачів від нього та привернути її до себе.

— Піто! — голосно загукала я. — Піто! Я тут! Піто!

Мій план був такий — головне, заманити їх сюди, ближче до мене та подалі від Піти. Скоро наше дерево перетвориться на могутню зброю — і будь що буде.

— Я тут! Тут!

Він до мене не добіжить. Зараз темна ніч, а в нього штучна нога. Він нізачо не дістанеться сюди раніше за ворогів.

— Піто!

Це спрацювало. Хтось наближався. Двоє. Проламуються крізь джунглі. Коліна в мене затремтіти, я присіла на землю поруч із Біпером. Дістала лук, стрілу та приготувалась до атаки. Якщо я прибору цих двох, може, Піта впорається з рештою?

До дерева вийшли Фіней з Енобарією. Вони мене не бачили, я сиділа вище по схилу, обличчя було замасковане маззю. Я прицілилась Енобарії просто в шию. Якщо мені пощастить, то коли я її вб'ю, Фіней несамохить позадує до дерева, і тут у нього вдарить блискавка. Бо ж це от-от станеться. Комашине клацання вже чулося лише де-не-де. Зараз я їх уб'ю. Уб'ю їх обох.

Ще один гарматний постріл.

— Катніс! — долетів до мене голос Піти. Але цього разу я не відгукнулася. Поряд зі мною і досі ледь чутно дихав Біпер. Зовсім скоро ми з ним помremo. І Фіней з Енобарією теж помруть. Пролунало два гарматні постріли. Брут, Джоанна, Чич. Двоє з них уже мертві. Це означає, що Піті потрібно буде здолати тільки одного трибута. Це все, на що я спроможна. Одного ворога...

Ворог. Ворог. Це слово щось мені нагадало. Повернуло до дійсності. Перед моїми очима постало обличчя Геймітча, згадалися його слова. «Катніс, коли будеш на арені...» — він невдоволено насупився. «Що таке?» — я відчула, як голос мій напружився, мовби я очікувала догани. «Просто пам'ятай, хто твій ворог, — нарешті промовив Геймітч. — Це все».

Ось що наостанок порадив мені Геймітч. Навіщо він мені про це нагадував? Я завжди знала, хто ворог. Хто на арені морить нас голодом, катує і вбиває. Хто скоро вб'є всіх, кого я люблю.

Коли це до мене дійшло, я опустила лук. Так, я знаю, хто справжній ворог. І це не Енобарія.

У мене мовби розплющилися очі, я ще раз подивилась на ніж у долоні Біпера. Тремтячими руками зняла з рукоятки дрiт, обмотала навколо стріли біля пір'я й закріпила вузлом, який навчилася в'язати на тренуванні.

Я підвелася, розвертаючись до силового поля; тепер я стояла на видноті, але не переймалася цим. Єдине, що мене турбувало, — куди спрямувати стрілу, куди хотів Біпер застромити ніж. Я підняла лук, скеровуючи його в тремтливий квадрат у силовому полі. Як там Біпер із Варистою його назвали, коли ми вперше таке побачили? Слабке місце. Я пустила стрілу, вона досягла своєї мети та зникла, тягнучи за собою золоту нитку.

На саму думку, до чого це може призвести, в мене волосся стало дибки — і в цю мить ударила блискавка.

Біла іскра побігла по дроту, і за секунду силове поле навколо арени вибухнуло сліпучим блакитним світлом. Мене відкинуло назад, я впала на землю, паралізована, цілком нерухома, очі вирячені, згори дощем сипалися якісь порошинки. Мені не дотягтись до Піти. Не дотягтись навіть до перлини. Але в могилу з собою я заберу красу.

Очі прикипіли до зірки в небі, і тут пролунав вибух.

РОЗДІЛ 9

Здавалося, все спалахнуло водночас. Земля вибухнула фонтанами дерну й потрощених рослин. Дерев загорілися. Навіть небо наповнилося яскравими зблисками світла. Я не могла втямити, що коїться з небом, що це за бомбардування, доки не здогадалася: то продюсери пускають феєрверки, в той час як на землі — справжнє пекло. Мабуть, на той раз, якщо глядачам замало розваги спостерігати за знищенням і самої арени, і останніх живих трибутів. А може, для того, щоб прикрасити наш кривавий кінець.

Цікаво, бодай хтось виживе? Чи буде взагалі на сімдесят п'ятих Голодних іграх переможець? Либонь, не буде. Врешті-решт, Червона чверть була запланована... як там президент Снігоу прочитав з картки?

«...Як нагадування бунтівниками про те, що навіть найсильнішим із них не здолати влади Капітолія...»

Навіть найсильніший із найсильніших не святкуватиме перемогу! Мабуть, від самого початку задумувалося, що на цих Іграх зовсім не буде переможця. А може, то мій останній прояв бунту змусив продюсерів діяти...

«Пробач мені, Піто,— думала я.— Пробач, що не вберегла тебе». Не вберегла? Ліпше сказати, вкрала його останній шанс на життя, винесла йому смертний вирок, підірвавши це кляте силове поле. Можливо, якби ми всі грали за правилами, Піті б дарували життя.

Зненацька наді мною з'явився вертоліт. Якби зараз навколо було тихо, а неподалік сиділа переспівниця, я б почула, як джунглі змовкають, а пташка б

стривожено зацвірінькала. Та в цьому хаосі вуха мої були не в змозі вловити тихі звуки наближення капітолійського вертольота.

З нього опустилась металева лапа й зависла просто над моєю головою. Металеві кігті зімкнулись навколо мене. Кортіло закричати, втекти, виборсатися з пазурів, але я задерев'яніла і не могла поворухнутися, тільки без надії сподівалася, що помру до того, як опинюсь у владі похмурих постатей там, у вертольоті. Мене рятують не для того, щоб коронувати як переможця: я помру повільною смертю на очах у всієї країни.

Мої найгірші страхи справдилися: перше ж обличчя, яке я побачила у вертольоті, належало Плутарху Гевенсбі, старшому продюсеру. Який же безлад я наробила на його чудових Іграх, зруйнувала бездоганний годинник, повний переможців різних часів! Через такий провал Плутарха скарають, можливо, й на горло, та спершу скарають мене. Його рука потяглась до мене — я думала, щоб ударити, — та він зробив дещо гірше. Великим і вказівним пальцями він опустив мені повіки, осліпив, прирік на вразливість. Тепер зі мною можуть робити все, що захочуть, а я навіть не знатиму, чого чекати.

Серце так гримотіло у грудях, що з-під мохової пов'язки почала пробиватися кров. Думки плуталися. Вірогідно, я стечу кров'ю, і мене вже не зможуть повернути до життя. Непритомніючи, я подумки дякувала Джоанні Мейсон, яка завдала мені смертельного поранення.

Коли я знову повернулась у напівсвідомий стан, то відчула, що лежу на столі на матраці. Ліва рука боліла — з неї тягнулися трубки. Моє життя підтримують, бо якщо я помру тихо й непомітно, це означатиме мою перемогу. Загалом рухатись я не могла — ні очей розплющити,

ні голови підняти. Тільки права рука трохи слухалася. Я поплескала нею по боці — відчуття було, мов то не рука, а ласт... ні, навіть не ласт, бо ласт живий, а ключка. Координація рухів була порушена, я навіть з упевненістю не могла стверджувати, чи є на руці пальці. Хай там як, мені вдалось перекинути долоню на той бік і висмикнути з лівої руки трубки крапельниці. Пролунав тривожний сигнал, але хто прийшов на виклик, я вже не побачила.

Коли я отямилась наступного разу, руки були міцно примотані до столу, а крапельницю повернули на місце. Однак я змогла розплющити очі та трохи підвести голову. Я лежала у великій палаті з низькою стелею, навколо розсіювалося срібне світло. Уздовж стін — два ряди ліжок. Чулося чийсь уривчасте дихання — напевно, це мої друзі-переможці. Навпроти мене лежав Біпер, підключений щонайменше до десятка різних приладів. «Та дайте ж нам просто померти!» — скрикнула я подумки. В розпачі я закинула голову — і грюкнулась об стіл, знову знепритомнівши.

Коли я нарешті остаточно, по-справжньому прийшла до тями, я була вільна. Я піднесла руку — і виявилось, що у мене таки є пальці, і я навіть можу ними ворушити. Я важко сіла і, тримаючись за м'який стіл, посиділа так, доки кімната не припинила кружляти. Ліва рука була перев'язана, але трубки просто звисали з крапельниці.

Крім мене, в палаті був тільки Біпер, який і досі лежав на ліжку навпроти мене, приєднаний до сотні приладів. А де ж тоді решта? Піта, Фіней, Енобарія і... і... ще хтось один, якщо я не помиляюсь? Або Джоанна, або Чич, або Брут, — коли арена вибухнула, хтось із них іще був живий. Впевнена, Капітолій хоче зробити наше покарання максимально публічним

і зразковим. Але куди ж поділи їх? Забрали з лікарні просто у в'язницю?

— Піто... — прошепотіла я. Мені так хотілося його захистити! І я не змінила свого рішення. Оскільки я не змогла захистити Піту за життя, зараз я мушу його знайти і вбити, доки Капітолій не закатавав його до смерті. Я спустила ноги зі столу й роззирнулась у пошуках зброї. Під рукою, звісно ж, нічого не було, але на столику біля ліжка Біпера я побачила декілька упакованих стерильних шприців. Чудово. Мені знадобиться лише повітря й точний укол Піті у вену.

Я зупинилась на хвилину, міркуючи: може, вбити і Біпера? Та якщо я так учиню, запищать монітори і мене спіймають, і тоді до Піти я не дістанусь. Але я подумки дала собі обіцянку, що обов'язково повернуся та вб'ю Біпера. Якщо вдасться.

Вдягнена я була в тоненьку нічну сорочку, тож довелося запхнути шприц під пов'язку на руці. Палату ніхто не охороняв. Та й навіщо? Без сумніву, ми десь глибоко під Тренувальним центром чи в одному з Капітолійських опорних пунктів, тому шанси на втечу дорівнюють нулю. Але це байдуже. Тікати я не збираюсь — хочу лише довести справу до кінця.

І я почала скрадатися вузьким коридором до залізних дверей, єдиних трохи прочинених. За ними хтось був. Я дістала шприц і затиснула в кулаці. Притулившись до стіни, я дослухалась до голосів у кімнаті.

— 3 Округами 7, 10 і 12 зв'язок обірваних. Однак Округ 11 узяв під контроль транспортну систему, отже є надія, що звідти надходить бодай якийсь харч.

Плутарх Гевенсбі. Здається. Хоча я тільки раз із ним перемовилася... Чийсь хрипкий голос поставив запитання, але я не розчула.

— Мені шкода, але ні. Доправити тебе в Округ 4 я не зможу. Але я вже дав наказ, і якщо можливість буде, її знайдуть і привезуть. Фінею, я зробив, що міг.

Фіней! Я ніяк не могла вхопити ні суть розмови, ні яким чином вона може відбуватися між Плутархом Гевенсбі та Фінеєм Одейром. Невже Фінея так цінують у Капітолії, що йому пробачать усі злочини? Чи він дійсно не уявляє, які були справжні наміри Біпера?.. Фіней прокаркав іще кілька слів, повних відчаю.

— Не мели дурниць! Буде тільки гірше! Тоді вже її точно вб'ють. Доки живий *ти*, і *її* триматимуть як приманку! — сказав Геймітч.

Сказав Геймітч?! Я штовхнула двері та ввалилась у кімнату. Геймітч, Плутарх і вельми пошарпаний Фіней сиділи за накритим столом, але страв ніхто не торкався. З круглих вікон струменіло ясне світло, а вдалині миготіли верхівки лісових дерев. Ми летіли!

— Ну що, дорогенька, бачу, ти припинила спроби накласти на себе руки? — буркнув Геймітч, не приховуючи роздратування. А коли я кинулась на нього, він звівся з-за столу і міцно схопив мене за зап'ястки. Поглянув на мою руку. — Чудово, ти зі шприцом — проти Капітолія! Бачиш, чому тобі не довіряють розробляти стратегію?

Я витріщилася на нього, нічого не розуміючи.

— Кинь.

Він так стиснув мені правий зап'ясток, що пальці самі розчепилися і шприц випав на підлогу. Потім Геймітч всадив мене в крісло поряд із Фінеєм.

Плутарх поставив переді мною тарілку з бульйоном і булочку. Вклав мені в руку ложку й набагато люб'язнішим тоном, ніж Геймітч, припросив:

— Поїж.

Геймітч сидів навпроти мене.

— Катніс,— промовив він,— зараз я поясню тобі, що сталося. Тільки не став мені питань, доки я не закінчу. Втямила?

Я тупо кивнула. І ось що він мені розповів.

Над планом, як викрасти нас з арени, працювали з моменту оголошення Червоної чверті. Переможці з Округів 3, 4, 6, 7, 8 та 11 про це знали або здогадувалися. Вже кілька років Плутарх Гевенсбі належав до таємної організації, яка взяла собі за мету скинути владу Капітолія. Це він забезпечив, щоб серед зброї біля Рогу достатку опинився дріт. Завданням Біпера було пробити силове поле. Хліб, який ми отримували на арені, насправді був свого роду шифровкою: повідомляв про час утечі. Округ, із якого прислали хліб, означав день. Третій. Кількість булочок — час. Двадцять чотири — полуніч. Вертоліт, на якому ми зараз перебували, прилетів з Округу 13. Отож Бонні та Твіда, жінки з Округу 8, яких я зустріла в лісі, не помилялися ні щодо його існування, ні щодо його оборонних можливостей. І зараз ми манівцями летіли саме туди, до Округу 13. Більшість округів Панему повстали — країна у вогні.

Геймітч урвав оповідь, аби переконатися, що я все зрозуміла. А може, поки що й не збирався розповідати мені більше.

Жахливо усвідомлювати, що я була лише пішаком у цьому детально розробленому плані, як я була пішаком у Голодних іграх. Мене використали без моєї згоди, нічого мені не повідомивши. В Голодних іграх я принаймні розуміла, що зі мною граються.

А тут... Мої начебто друзі розвели ще більшу таємничість.

— Ви нічого мені не сказали,— голос мій був хрипкий, як у Фінея.

— Ні тобі, ні Піті. Не могли ризикувати,— пояснив Плутарх.— Я навіть боявся, що ти на Іграх обмовишся комусь, як я показав тобі годинник,— він дістав із кишені годинник, провів пальцем по кришталевому циферблату — і спалахнула переспівниця.— Звісно, я тобі його показав саме тому, що хотів натякнути, якою буде арена. Як менторові. Гадав, що це допоможе мені завоювати твою довіру. Я ж бо навіть і уявити не міг, що ти знову опинишся в ролі трибута.

— Але я й досі не розумію, чому від нас із Пітою все приховали,— зронила я.

— Бо щойно згорить силове поле, в першу чергу схопити намагалися б саме вас, тож що менше ви знали, то краще,— пояснив Геймітч.

— В першу чергу? Але чому? — не вгавала я, силкуючись зібратися з думками.

— З тих самих причин, з яких ми всі погодилися померти, аби зберегти життя вам! — вигукнув Фіней.

— Ні, Джоанна хотіла мене вбити! — запротестувала я.

— Джоанна тебе вирубала, щоб вирізати з твоєї руки маячок, а ще — відвести від тебе Брута й Енобарію,— сказав Геймітч.

— Що? — не повірила я своїм вухам. У мене розболілась голова; коли вже вони припинять перебивати один одного?.. — Не розумію, що ви...

— Ми мусили тебе врятувати, Катніс, тому що ти — переспівниця! — сказав Плутарх.— Поки живеш ти — живе революція!

Пташка. Брошка. Пісня. Ягоди. Годинник. Перепічка. Сукня, яка згоріла просто на мені. Я — переспівниця. Адже я вижила попри всі підступи Капітолія. Символ повстання.

Саме це я запідозрила, коли зустріла в лісі Бонні та Твіду. Але я й увияти не могла масштабів того, що відбувалося. До того ж я і не повинна була ні про що здогадуватись. Я згадала, як Геймітч глузував із моїх планів втекти з Округу 12, підняти власне повстання, ба навіть із самої думки про існування Округу 13! Викрутаси та брехні. І якщо він робив це так природно, так переконливо, сховавшись за машкарою сарказму й пияцтва, про що він іще набрехав?.. Знаю!

— Піта,— прошепотіла я, і серце впало в п'яти.

— Всі захищали Піту, бо знали: якщо він загине, ти розірвеш спілку,— пояснив Геймітч.— А ми не могли ризикувати, залишивши тебе без захисту,— вимовив він спокійно — жоден м'яз не ворухнувся, от тільки йому не вдалося приховати сіру тінь, яка набігла на обличчя.

— Де Піта? — засичала я.

— Його разом із Джоанною та Енобарією захопив капітолійський вертоліт,— сказав Геймітч, і нарешті докори сумління змусили його опустити очі.

Так, я беззбройна. Але всі чомусь недооцінюють шкоду, якої можуть завдати звичайні нігті, особливо якщо жертва не готова до нападу. Я пережилилась через стіл і вчепилася Геймітчу в обличчя — аж кров бризнула й він мало не лишився без ока. Ми ще довго поливали одне одного брутальними словами, а Фіней намагався мене відтягти; я бачила, що Геймітч ладен просто мене розірвати, але ж я — переспівниця! Я — символ, і зберегти мені життя й без того важко.

Хтось допоміг Фінею, і мене всадовили назад за стіл, зв'язавши мені руки й ноги; не в змозі нічого вдіяти, я тільки билася головою об стільницю. Під шкіру на руці застромилася голка — і голову прошив

завила, як конаючий звір, доки голос у мене геть не пропав.

Ліки впокорили мене, але я не заснула, а занурилась у якийсь дивний стан порожнечі, який, здавалося, відтепер триватиме вічно. Мені знову поставили крапельницю, а всі навколо розмовляли зі мною заспокійливими голосами, але сенсу сказаного я не усвідомлювала. Я могла думати тільки про Піту. Уявляти, що він також лежить десь розіп'ятий на столі, і його катують, щоб витягнути таємниці, в які він не посвячений.

— Катніс, Катніс, мені так прикро, — у мою свідомість просочився голос Фінея, який лежав на сусідньому столі. Мабуть, тому, що нам було однаково боляче. — Я хотів повернутися по нього та Джоанну, та після вибуху не міг навіть поворухнутись.

Я не відповіла. Добрі наміри Фінея Одейра важили для мене не більше, ніж торішній сніг.

— Він у кращій ситуації, ніж Джоанна. В Капітолії швидко втямлять, що він не знає геть нічого. Але його не вб'ють, адже його можна використати проти тебе, — провадив Фіней.

— Як наживку? — сказала я до стелі. — Як і Енні, Фінею?

Він схлипнув, але мені було байдуже. Енні навряд чи навіть спробують допитати — вона ж бо геть причинна. Не при собі ще з тих Ігор, на яких перемогла. Схоже, що я прямую туди ж — до божевільні. Може, я вже з'їжджаю з глузду, просто людям забракло духу мені про це сказати. Я таки точно божеволію...

— Краще б вона померла, — промовив Фіней. — Краще б померли всі: і вони, і ми. Так було б найліпше.

Що я могла на це заперечити? Хіба не я розгулювала зі шприцом напоготові, шукаючи Піту, щоб убити? Та чи

справді я хочу його смерті? Я хочу... я хочу його повернути. Та тепер це неможливо, він ніколи до мене не повернеться. Навіть якщо повстанцям якимось чином вдасться скинути Капітолій, я певна: перше, що зробить президент Снігоу, це переріже Піті горлянку. Ні. Я більше ніколи його не побачу. Тож, мабуть, найліпше — смерть.

Цікаво, сам Піта це усвідомлює — чи ще борсатиметься? Він дуже сильний, і він уміє брехати. Може, він гадає, що має шанс вижити? Та чи хочеться йому вижити? Він-бо на це не сподівався. Списав себе з рахунків. Можливо, якщо він знає, що мене врятували, він навіть щасливий. Задоволений, що йому вдалось виконати свою місію — зберегти мені життя.

В ту мить я ненавиділа його навіть більше, ніж Геймітча.

Я здалася. Припинила розмовляти, відповідати на запитання, відмовилась від їжі й води. Нехай закачують що завгодно мені через руку, але цього все одно замало, щоб підтримувати людину, яка втратила жагу до життя. Мені на думку навіть спала цікава ідея: якщо я помру, ймовірно, Піті подарують життя. Звісно, не звільнять, зроблять із нього авокса абощо, і він прислужуватиме наступним трибутам з Округу 12. А потім, можливо, він знайде спосіб утекти. Тож моя смерть може врятувати йому життя.

А якщо не вийде, то це вже не матиме значення. Просто помру всім на зло. Аби скарати Геймітча, який з-поміж усіх людей у цьому смердючому світі обрав саме Піту й мене, щоб зробити пішаками у своїй грі. А я йому вірила! Я довірила йому найцінніше, що в мене було. А він мене зрадив.

«Бачиш, чому тобі не довіряють розробляти стратегію?» — сказав він. Мав рацію. Жодна людина

при здоровому глузді не дозволила б мені розробляти стратегію. Адаже я навіть не здатна відрізнити друга від ворога.

Чимало людей приходило побалакати зі мною, але я відгороджувалася від їхніх слів, як від дзижчання комах у джунглях. Безглузлого й далекого. Небезпечного тільки в тому разі, якщо підійдеш занадто близько. А тільки-но я починала розрізняти слова, то стогнала, поки мені не шпигнуть чергову дозу знеболювального й не облишать.

Аж одного разу, розплющивши очі, я побачила того, від кого мені не хотілось відгородитися. Хто мене ні про що не проситиме, нічого мені не пояснюватиме, не думатиме, що здатен мене переконати, адже тільки він по-справжньому знає мене зсередини.

— Гейле,— прошепотіла я.

— Привіт, Катніп!

Він схилився та прибрав з моїх очей пасмо волосся. Щока в нього обгоріла, і то нещодавно, рука перев'язана, з-під шахтарської сорочки прозирають бинти. Що з ним сталося? Як він узагалі тут опинився? Мабуть, удома трапилося щось жахливе...

Не те що я забула про Піту — я згадала про інших. Один погляд на Гейла — і вони всі постали в мене перед очима, вимагаючи моєї уваги.

— Прим? — видихнула я.

— Вона жива. І твоя мати також. Я вчасно їх забрав,— сказав він.

— Вони не в Окрузі 12? — запитала я.

— Коли почались Ігри, в округ злетілися бомбардувальники...— він завагався, продовжувати чи ні.— Ну, ти ж пам'ятаєш! що сталося з Горном.

Так. Я пам'ятала. Згорів як свічка. Старий склад, повний вугільного пилу. Весь наш Округ укритий

вугільним пилом. Я уявила, як на Скибу падають бомби,— і мене прошив жах.

— Вони не в Окрузі 12? — перепитала я, наче цим могла перекреслити правду.

— Катніс,— ніжно промовив Гейл.

Я впізнала цей голос. Таким голосом він балакав до поранених тварин, щоб наблизитись і завдати останнього смертельного удару. Я інстинктивно піднесла долоню, щоб затулитися від його слів, але він її перехопив і міцно стиснув.

— Не треба! — прошепотіла я.

Та Гейл був не з тих, хто тримає від мене секрети.

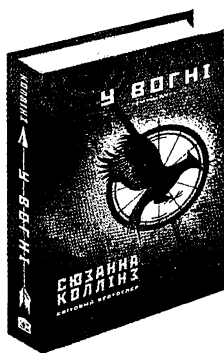
— Катніс, Округу 12 більше не існує...

КІНЕЦЬ ДРУГОЇ КНИГИ

ЗМІСТ

Частина 1	Іскра.....	5
Частина 2	Червона чверть.....	137
Частина 3	Ворог	257

Найкращим романом і досі залишаються «Голодні ігри» — зворушлива, яскрава й чудово написана антиутопія про телевізійні реаліті-шоу. Завдяки незабутній героїні ця книжка полонить і дівчат, і хлопців.

«Таймс»

**СВІТІ ПРОДАНО ПОНАД СІМ МІЛЬЙОНІВ КНИЖОК
> ПЕРЕКЛАДЕНО НА 27 МОВ <**

УДК 821.111–312.9

ББК 84.7 США

К 60

Коллінз, С.

К 60 У вогні : Роман / Сюзанна Коллінз ; Пер. з англ. К. Плугатир. — К. : КМ Publishing, 2011. — 384 с.

Хай як неймовірно, та в Голодних іграх Катніс Евердін і її приятель-трибут з Округу 12 Піта Мелларк дивом перемогли. Катніс нарешті повернулася додому, до родини та свого давнього друга Гейла. Проте вдома все перекинулося догори дригом: Гейл тримається оддалік, Піта зовсім її відцурався. До всього поширюється чутка, що перемога Катніс і Піти збурила повстанський рух у Панемі. Капітолій розлючений. Капітолій вимагає реваншу. І проти кого буде спрямована його помста? Звісно, проти головної підбурювачки — Катніс Евердін! Під загрозою і її родина, і друг Гейл, і всі мешканці Округу 12. Та чи готова Катніс узяти на себе відповідальність за вогонь, який розпалала несамохіть?

Літературно-художнє видання

КОЛЛІНЗ Сюзанна

У ВОГНІ

Роман

Відповідальний редактор *Н. Тисовська*
Коректор *Т. Журіна*
Комп'ютерна верстка *І. Мартиновської*

Імпринт «КМ Publishing» належить
ТОВ «Видавництво «Країна Мрій»
04074, м. Київ, вул. Лугова, 9, тел./факс: +380 44 502 25 73
ел. пошта: info@kmbooks.com.ua
www.kmbooks.com.ua

Свідоцтво про внесення суб'єкта видавничої справи до
Державного реєстру видавців, виготівників, розповсюджувачів
видавничої продукції ДК № 2077 від 27.01.2005

Ексклюзивний дистрибутор — ТОВ «РАЦ «Ексмо-Україна»
04050, м. Київ, пр-т Московський, 9-Б, оф. 6-101
тел.: +380 44 495 79 80, факс: +380 44 495 79 81
ел. пошта: sale.ukr@eksmodnetsk.com.ua

Регіональні представництва видавництва «Країна Мрій»:
ТОВ «Ексмо-Захід»: Львів, вул. Бузкова, 2, тел./факс: +38 032 245 00 19; office@eksmod.lviv.ua
ТОВ «Ексмо-Крим»: Сімферополь, вул. Київська, 153; тел./факс: +38 0652 22 90 03, +38 0652 54 32 99
ТОВ «Ексмо-Схід»: Харків, вул. Гвардійців Залізничників, 8; тел./факс: +38 057 734 99 05, +38 057 724 11 56
Склад-магазин РАЦ «Ексмо-Україна»: Донецьк, вул. Артема, 160; тел./факс: +38 062 381 81 05; eksmodnetsk@ukr

Підписано до друку 12.11.2010. Формат 84×108/32.

Друк офсетний. Папір офсетний.

Умов. друк. арк. 20,16. Обл.-вид. арк. 14,46. Гарнітура «Шкільна».

Наклад 2000 прим. Замовлення 11-200.

Віддруковано з наданого оригінал-макету в друкарні
«Видавництво «Фенікс», 03680, м. Київ, вул. Шутова, 13-Б
Свідоцтво суб'єкта видавничої справи ДК № 271 від 07.12.2000

Книжка близька до ідеалу — такого я ще не читав.

Рік Ріордан

Роман «У вогні» не тільки не розчарував мене, а й перевершив усі мої сподівання. Він яскравий, як і «Голодні ігри», проте ще більше тримає в напрузі, адже ви вже знайомі з героями, ви страждали разом із ними.

Стефені Маєр

Хай як неймовірно, та в Голодних іграх Катніс Евердін і її приятель-трибут з Округу 12 Піта Мелларк дивом перемогли. Катніс нарешті повернулася додому, до родини та свого давнього друга Гейла. Проте вдома все перекинулося догори дригом: Гейл тримається оддалік, Піта зовсім її відцурався. До всього поширюється чутка, що перемога Катніс і Піти збурила повстанський рух у Панемі. Капітолій розлючений. Капітолій вимагає реваншу. І проти кого буде спрямована його помста? Звісно, проти головної підбурювачки — Катніс Евердін! Під загрозою і її родина, і друг Гейл, і всі мешканці Округу 12. Та чи готова Катніс узяти на себе відповідальність за вогонь, який розпалила несамохіть?

> У СВІТІ ПРОДАНО ПОНАД СІМ МІЛЬЙОНІВ КНИЖОК <
> ПЕРЕКЛАДЕНО НА 27 МОВ <

ISBN 978-617-538-060-4

9 786175 380604